

АМАНДА ХОКИНГ

ВЪЗДИГНАТА

Част 3 от „Трил“

Превод от английски: Станимир Йотов, 2014

chitanka.info

1

УБЕЖИЩЕ

Бях с гръб към стаята, докато се взирах през прозореца. Това беше трик, който бях научила от майка ми, за да изглеждам така, сякаш държа нещата под контрол. Елора ми беше дала много съвети през последните няколко месеца, но най-полезни ми бяха онези от тях, които се отнасяха до това, как се ръководи заседание.

— Принцесо, мисля, че се държите наивно — каза канцлерът. — Не може да преобръщаме цялата общност надолу с главата.

— Не съм наивна. — Обърнах се и го изгледах хладно, което го накара да сведе поглед и да смачка носната си кърпа на топка. — Но не можем повече да нехаем за съществуващите проблеми.

Обходих заседателната зала с поглед, полагайки максимални усилия да изглеждам колкото може по-студена и внушителна, както правеше Елора.

Откакто Елора беше неспособна да изпълнява задълженията си като кралица, аз бях поела повечето от функциите ѝ, в това число и заседанията. Консултивният съвет като ли отнемаше голяма част от времето ми.

Канцлерът бе избран на поста си от обитателите на Трил, но веднага щом мандатът му свършише, възнамерях да поведа яростна кампания срещу него. Той беше подмолен страхливец и ние се нуждаехме от по-силна личност за този пост.

Гарет Стром — „довереникът“ на майка ми — не беше тук, но той по принцип невинаги идваше. В зависимост от това, как се чувстваше Елора, Гарет често решаваше да остане да се грижи за нея, вместо да присъства на съвещанията.

Моята помощничка Джос седеше в дъното на залата, пишейки ожесточено бележки, докато говорехме. Тя беше човешко момиче, израсло във Фьоренинг като манскиlig, и работеше като секретарка на Елора. Тъй като в момента аз се разпореждах в двореца, бях наследила и Джос като моя асистентка.

Дънкан, моят телохранител, стоеше до вратата, което беше обичайното му място по време на всички съвещания. Следваше ме навсякъде като сянка и макар да беше недодялан и дребничък, беше по-умен, отколкото повечето предполагаха. Постепенно бях започнала да го ценя, въпреки че не можеше да замести напълно последния ми телохранител Фин Холмс.

Аурора Кронер седеше на членното място на масата, а до нея беше Тове, моят годеник. Обикновено той единствен беше на моя страна и аз му бях благодарна за това. Нямах представа как щях да се справя с управлението на общността, ако се чувствах съвършено сама.

На заседанието присъстваха също марксината Лаурент, на която нямах особено доверие, но тя беше сред най-влиятелните жени във Фьоренинг; маркиз Бейн, който се занимаваше с разпращането на подменените; маркиз Корт, главният ковчежник на двореца, и Томас Холмс, началникът на охраната, който отговаряше за сигурността и за всички следотърсачи.

Около масата седяха още няколко висшестоящи сановници, всичките със сериозни изражения. Ситуацията около Трил ставаше все по-мрачна и аз предлагах промяна. Те не искаха такава, предпочитайки нещата да си останат такива, каквито са били векове, но старият порядък вече не работеше. Обществото ни се разпадаше и те отказваха да видят своята роля във всичко това.

— С цялото ми уважение, принцесо — поде Аурора кротко, макар и с прикрита жълч, — имаме по-важни въпроси, които трябва да бъдат обсъдени. *Витра* стават все по-силни и с наблизаващия край на примирието...

— Примирие! — прекъсна я марксина Лаурент, изсумтявайки презрително. — Като че ли сме видели нещо добро от него!

— Примирието още не е свършило — казах, изправяйки гръб. — Нашите следотърсачи в момента са на мисия, търсейки решение на проблемите ни. Точно затова смяtam, че трябва да измислим нещо, преди да се върнат.

— Ще мислим за това, когато се върнат — рече канцлерът. — А сега да видим как да спасим кожите си.

— Моят призив не е за преразпределение на всички богатства в общността или за премахване на монархията — казах аз. — Просто казвам, че следотърсачите сега са някъде там, за да ни спасят и да

защитят нашите подменени деца, заради което заслужават истински домове, когато се върнат. Ние трябва да заделим необходимите средства, за да построим тези домове.

— Колкото и благородно да е това, принцесо, ние трябва да пестим пари за *вчера* — отбеляза маркиз Бейн.

— Ние не можем да се откупим от *вчера* — намеси се Тове. — Тук не става въпрос за пари, а за власт. Ние всички знаем какво искат те и няколко хиляди долара, или било то няколко милиона, няма да ни помогнат. Това няма да умилистиви краля на Витра.

— Ще направя всичко по силите си да предпазя Фьоренинг, но вие всички сте прави — повиших глас. — Предстои ни да намерим разумно решение за Витра. Това означава, че може да се стигне до кървав сблъсък и ако това се случи, ние трябва да подкрепим нашите военни части. Те заслужават най-доброто, в това число подходящи домове и достъп до нашите лечители, ако бъдат ранени по време на война.

— Лечители да лекуват следотърсачи? — прихна марксина Лаурент и още неколцина се захихикаха заедно с нея. — Не ставайте смешна.

— Какво смешно има в това? — попитах, опитвайки се гласът ми да не звучи прекалено студено. — От тях се очаква да умират за нас, а ние дори не желаем да лекуваме раните им? Не може да искаем от тях повече, отколкото сме готови да им дадем.

— Те стоят по-ниско от нас — каза Лаурент с тон, който загатваше, че аз просто не знам как стоят нещата. — Има причина ние да бъдем на по-високи позиции. Защо, за бога, трябва да се държим с тях като с равни, когато те не са такива?

— Защото е въпрос на елементарно благоприлиchie — настоях аз.
— Ние може да не сме човешки същества, но това не означава, че трябва да сме лишени от всякаква хуманност. Точно затова нашите младежи напускат градовете ни и предпочитат да живеят сред човеците, позволявайки техните способности да закърнеят. Ние трябва да им предложим поне малко щастие, защо иначе биха останали?

Лаурент промърмори нещо приглушено, приковала студените си очи в масата от массивен дъб. Черната ѝ коса беше пригладена назад и хваната на толкова стегнат кок, че лицето ѝ изглеждаше изпънато. Което може би беше и целта.

Марксина Лаурент беше могъща благородничка, способна спонтанно да поражда огъня и да го контролира, което беше нещо много изтощително. Подобни дарби изцеждаха силите на представителите на Трил, съкрашаваха живота им и ги състаряваха преждевременно.

Но ако *трил* не ги използваха, тези способности правеха нещо с умовете им, замъгляваха мислите им и ги довеждаха до лудост. Това важеше с пълна сила за Тове, който изглеждаше разсеян и груб, когато не практикуваше своята психокинеза.

— Време е за промяна — каза Тове, когато залата потъна в напрегнато мълчание. — Може да бъде постепенна, но тя ще се случи.

Неочаквано почукване на вратата попречи на онези, които искаха да му възразят, и съдейки по лицето на канцлера, което беше червено като цвекло, той много съжаляваше, че не е могъл да вземе отношение по този въпрос.

Дънкан отвори вратата и Уила подаде глава с неуверена усмивка на лицето. Тъй като беше марксина, дъщеря на Гарет и моя най-добра приятелка, тя имаше пълното право да бъде тук. Винаги я канех да присъства на тези съвещания, но тя неизменно отказваше под предлог, че по-скоро ще навреди, отколкото да помогне с нещо. И вероятно действително съществуваше такава опасност, защото на нея й беше много по-трудно да бъде вежлива, когато не е съгласна с някого.

— Простете — рече Уила и Дънкан отстъпи настрани, за да й направи път да мине. — Не исках да ви прекъсвам. Но минава пет, а аз трябва да взема принцесата в три, за да обсъдим тържеството по случай рождения й ден.

Погледнах часовника, разбирайки, че събранието се беше проточило много по-дълго, отколкото смятах. Уила тръгна към мен, поглеждайки залата с донякъде виновна усмивка, но аз знаех, че е готова да ме извлече оттук дори насила, ако не закриех официално заседанието.

— А, да. — Канцлерът ми се усмихна със смущаващ копнеж в очите. — Забравих, че скоро ставате на осемнайсет.

Той навлажни устните си и Тове нарочно се изправи пред мен, така че да попречи на канцлера да ме вижда.

— Поднасям извиненията си на всички — рече Тове, — но принцесата и аз имаме планове за тази вечер. Ще продължим това

съвещание следващата седмица.

— Смятате да се върнете към задълженията си още следващата седмица? — Лаурент изглеждаше ужасена. — Толкова скоро след сватбата ви? Няма ли да ходите с принцесата на меден месец?

— Предвид ситуацията, не мисля, че това е разумно — намесих се аз. — Имам твърде много неща, за които трябва да се погрижа.

Макар това да беше вярно, то не беше единствената причина да се откажа от медения си месец. Колкото и да харесвах Тове, не можех да си представя как щяхме да я караме двамата, когато останехме сами. Не смеех дори да си помисля и за първата ни брачна нощ.

— Трябва да обсъдим въпроса за подменените — каза маркиз Бейн, ставайки от мястото си. — Поради това, че някои от тях бяха върнати по-рано от следотърсачите и има семейства, които отказват да изпратят децата си като подменени, се наложиха размествания. Има и известен брой договори, които трябва да бъдат подписани.

— Достатъчно делови разговори. — Уила ме хвана под ръка, приготвяйки се да ме изведе от залата. — Принцесата ще се върне на работа в понеделник и тогава ще може да подпише всичко каквото е необходимо.

— Уила, това ще отнеме само секунда — казах аз, но тя ме изгледа и затова се наложи да се усмихна на Бейн виновно. — Подписането на тези документи ще бъде първото нещо, с което ще се заема в понеделник сутринта.

Тове тръгна с нас по коридора и макар вече да бяхме напуснали заседанието, Уила продължаваше да ме държи под ръка. Дънкан остана на известно разстояние зад нас, когато стигнахме Южното крило. Бяха ми повтаряли безброй пъти, че не мога да се държа с него като с равен по време на делови срещи или когато наблизо има официални лица.

— Принцесо? — каза Джос, подтичвайки след мен с папка, от която падаха документи. — Искате ли да ви запиша среща за понеделник с маркиз Бейн за подписането на договорите?

— Да, много добре — казах аз и забавих малко крачка, обръщайки се към нея. — Благодаря ти, Джос.

— Имате среща в десет сутринта с маркиза на Ослина. — Джос запрелиства страниците с предстоящите ми срещи, при което липна още един лист. Дънкан го улови, преди да падне на земята, и й го

подаде. — Благодаря. Извинявай. И така, принцесо, кога искате да се видите с маркиз Бейн — преди или след тази среща?

— Тя тъкмо ще се е върнала от сватбата си — намеси се Уила. — От само себе си се разбира, че сутринта ще ѝ е нужно малко свободно време. Планирай срещата за следобед.

Погледнах Тове, който вървеше до мен, но лицето му беше безизразно. След като ми направи предложение, той почти не беше отварял дума за предстоящата ни сватба. Майка му и Уила изцяло бяха взели приготвленията в ръцете си и така и не бях чула мнението му за избора на подходящи цветове и цветя. Всичко беше вече решено и по тази причина нямаше почти нищо за обсъждане.

— Какво ще кажете за два следобед? — попита Джос.

— Да, чудесно — отговорих аз. — Благодаря ти, Джос.

— Добре. — Джос се спря, записвайки бързо уговорения час в папката си.

— А сега считай, че я няма до понеделник — каза Уила на Джос през рамо. — Това означава пет пълни дни, през които никой не може да я търси, да разговаря с нея или да се среща с нея. Запомни това, Джос. Ако някой пита за принцесата, нея я няма.

— Да, разбира се, марксина Стром — усмихна се Джос. — Желая ви хубаво прекарване на рождения ви ден, принцесо, и да бъдете много щастлива в брака си!

— Не мога да повярвам, че си такава работохоличка — въздъхна Уила, когато се отдалечихме. — Когато станеш кралица, предполагам, че вече изобщо няма да те виждам.

— Извинявай — казах аз. — Опитах се да се измъкна по-рано от заседанието, но нещата напоследък започват да излизат от контрол.

— Тази Лаурент направо ме влудява — рече Тове, намръщвайки се при мисълта за марксината. — Когато станеш кралица, трябва да я изпратиш в изгнание.

— Когато стана кралица, ти ще бъдеш крал — изтъкнах аз. — Ще можеш сам да я изпратиш в изгнание.

— Е, добре — ухили се Дънкан насреща ни, — почакайте само да видите какво сме ви намислили за довечера. Ще бъде толкова забавно, че няма да ви е грижа нито за Лаурент, нито за когото и да било друг.

За щастие, тъй като се омъжвах до няколко дни, обичайният бал по случай рождения ден на принцесата нямаше да се състои. Елора се беше договорила с Аурора сватбата да се състои веднага след като навърша осемнайсет. Рожденият ден беше в сряда, а сватбата в събота, поради което не оставаше време за пищно *трилско* тържество.

Уила все пак настоя да бъде устроен малък празник, въпреки че не желаех такъв. Имайки предвид всичко, което се случваше във Фьоренинг, това ми изглеждаше почти като светотатство. *Витра* бяха сключили мир с нас, заявявайки, че няма да ни нападат, преди да стана кралица. Тогава обаче ние изобщо не подозирахме за езиковата уловка, която ни бяха подготвили. Те нямаше да нападат нас, тоест онези, които живеехме във Фьоренинг, но според тях примирието по никакъв начин не се отнасяше за останалите представители на нашата общност.

Витра бяха започнали да преследват подменените — онези, които все още живееха при човешките приемни семейства. Те вече бяха отвлекли няколко от тях и след като разбрахме това, изпратихме най-добрите си следотърсачи да приберат децата ни, които бяха над шестнайсет. Що се отнася до по-малките, те трябваше само да ги пазят и да ги държат под око. Невъзможно беше да ги върнат при нас, защото веднага щеше да бъде разпространен общонационален сигнал за отвлечане на дете. Точно по същата причина и *витра* избягваха да посягат на тях.

Това ни поставяше в особено тежко положение. За да бранят подменените, следотърсачите трябваше да бъдат близо до тях, поради което ги губехме като защитници на двореца. Това ни правеше още по-уязвими при евентуално нападение на *витра*, ако се отметнха от думата си, но не виждах какво можем да направим. Не можехме да позволим да отвличат и да нараняват децата ни и затова разпратих всички следотърсачи, с които разполагахме.

Фин го нямаше вече от няколко месеца. Той беше най-добрият ни следотърсач и постоянно връщаше подменени в различни общности на Трил. Не бях го виждала отпреди Коледа и макар да ми липсваше, така може би беше по-добре.

Омъжвах се за друг и макар да обичах Фин, трябваше да оставя това зад гърба си и да го превъзмогна.

— И къде ще бъде това тържество все пак? — обърнах се към Уила, пропъждайки мисълта за Фин от ума си.

— На горния етаж — отговори Уила, повеждайки ме към голямото стълбище, което започваше от вестибюла. — Мат е горе и довършва някои последни приготовления.

— Последни приготовления? — повдигнах вежди.

В този момент някой забълска толкова силно по вратата, че тя цялата се разтресе. Дори полилеят на тавана потрепери. Обикновено използваха звънеца, но онзи, който беше от другата страна на вратата, очевидно бе решил да я събори.

— Принцесо, стой зад мен — рече Дънкан, отправяйки се към вратата.

— Дънкан, аз ще се погрижа за това — казах.

Уплаших се при мисълта какво може да стори на Дънкан онзи, който караше целия вестибюл да се тресе, и тръгнах към вратата, но Уила ме спря.

— Уенди, остави го — каза тя решително. — Ти и Тове ще му се притечете на помощ, ако има нужда.

— Не! — Аз се изтръгнах от ръцете ѝ и тръгнах след Дънкан, за да го защитя в случай на необходимост.

Това беше глупаво, защото той беше мой телохранител, но аз бях по-силна от него. Неговата задача беше да служи като жив щит, ако бъда застрашена, но аз никога нямаше да допусна това.

Когато Дънкан отвори вратата, бях непосредствено зад него. Той имаше намерение да я откряхне съвсем малко, за да види кой е от другата страна, но силен порив на вятъра накара вратата да се отвори широко, докарвайки отвън снежна вихрушка.

За миг потреперих от студения повей на въздуха, но усещането премина почти веднага след това. Уила можеше да контролира вятъра и когато виелицата се изви в двореца, тя вдигна ръка и я обузда.

В очертанието на вратата се виждаше фигура на мъж, подпрял двете си ръце върху рамката ѝ. Беше приведен напред, обронил глава, а черният му пуловер беше покрит със сняг. Дрехите му бяха дрипави, протрити и в по-голямата си част на парцали.

— Можем ли да ви помогнем? — попита Дънкан.

— Трябва ми принцесата — рече той и веднага щом чух гласа му, ме побиха тръпки.

— Локи? — ахнах аз.

— Принцесо? — Локи вдигна глава. На лицето му беше изписана крива усмивка, но бе изгубил обичайната си напереност. Карамелените му очи бяха уморени и измъчени, а на бузата си имаше избледняваща синина.

— Какво се е случило с теб? — попитах. — Какво правиш тук?

— Извинявам се за беспокойството — каза той с вече угасваща усмивка. — И колкото и да ми се иска да кажа, че съм тук по добър повод, аз... — Локи преглътна с усилие и пръстите му се вкопчиха още по-силно в рамката на вратата.

— Добре ли си? — попитах аз, шмугвайки се покрай Дънкан.

— Аз... — Локи понечи да заговори, но коленете му поддадоха. Сетне залитна напред, което ме накара да се втурна към него. Падна в ръцете ми и му помогнах да легне на земята, без да се удари.

— Локи? — Бръснах косата от челото му и очите му бързо се отвориха.

— Принцесо... — Той ми се усмихна, но едва-едва. — Ако знаех, че това е условието, за да те накарам да ме прегърнеш, щях да припадна много по-рано.

— Какво става, Локи? — попитах аз тихо.

Ако не бях толкова объркана, щях да го ударя заради тези думи, но в същия миг лицето му се сгърчи от болка и аз го докоснах по бузата.

— Убежище — промълви той задавено и затвори очи. — Нуждая се от убежище, принцесо. — Главата му се люшна настрани и тялото му се отпусна. Беше припаднал.

2

РОЖДЕН ДЕН

Тове и Дънкан отнесоха Локи в крилото на прислугата на втория етаж. Уила се върна при Мат да му помогне и да му каже да не се тревожи, а аз изпратих Дънкан да повика Томас, защото нямах представа какво да правя с Локи. Той беше в безсъзнание и затова нямаше как да разбера какво се е случило.

— Ще му дадеш ли убежище? — попита Тове. Той стоеше до мен с ръце, скръстени пред гърдите, взирайки се в Локи.

— Не знам — поклатих глава. — Зависи какво ще ми каже. — Погледнах към Тове. — Защо? Мислиш ли, че трябва да го направя?

— И аз не знам — каза той накрая. — Но ще подкрепя всяко твое решение.

— Благодаря ти — отвърнах, макар и да не бях очаквала друго от него. — Ще се опиташ ли да намериш доктор, който да се погрижи за него?

— Не искаш ли да повикам майка ми? — попита Тове. Майка му беше лечителка, което означаваше, че може да лекува всякакво нараняване просто слагайки ръка върху болното място.

— Не. Тя никога не би се съгласила да лекува един *вчера*. Освен това не искам да знае, че Локи е тук. Все още не — добавих. — Трябва ми истински доктор. В града има доктор *манкс*, нали?

— Да — кимна Тове. — Ще го доведа. — Той почти беше излязъл, но се спря на вратата. — Нали няма да имаш проблем с него?

— Не, разбира се — усмихнах се аз.

Тове кимна и ме остави сама с Локи. Поех си дълбоко дъх и се опитах да измисля какво да правя. Локи лежеше по гръб и светлата му коса падаше на вълни над челото му. По някакъв начин беше още по-привлекателен заспал, отколкото буден.

Изобщо не беше помръднал, откакто го бяха донесли тук, въпреки че Дънкан на няколко пъти без малко не го изтърва. Локи

винаги се обличаше добре и макар дрехите му да подсказваха, че някога са били хубави, сега от тях бяха останали само дрипи.

Седнах до него на края на леглото и докоснах една дупка в ризата му. Кожата под нея беше потъмняла и отекла. Започнах внимателно да повдигам дрехата му и когато Локи не помръдна, продължих.

Чувствах се странно, сякаш правя нещо извратено, събличайки го, но исках да се уверя, че няма по-тежки контузии. Ако имаше някакви сериозни наранявания, като например стърчащи през кожата ребра, щях да повикам Аурора и да я накарам да го излекува със или без нейното съгласие. Нямаше да допусна Локи да умре заради това, че тя беше предубедена.

Когато вдигнах ризата над главата му, най-накрая можах да го огледам добре и дъхът ми секна. При други обстоятелства той сигурно би изглеждал великолепно, но не това ме шокира. Цялото му тяло беше покрито със синини, а отстрани имаше дълги тънки резки.

Те продължаваха надолу и когато го повдигнах, видях, че гърбът му също е осенен с тях. Белезите лъкатушаха и се пресичаха по тялото му, някои от тях бяха по-стари, но повечето бяха скорошни и кървави.

Сълзи опариха очите ми и сложих ръка върху устата си. Не бях виждала Локи без риза преди, но той имаше белези дори и по ръцете, каквито по-рано със сигурност нямаше. Всичко това се беше случило след последната ни среща.

Нещата бяха по-лоши и заради това, че Локи имаше витрийска кръв. Физически той беше невероятно силен и именно заради това ударите по вратата накараха целия вестибюл да потрепери. Това също означаваше, че има силни възстановителни способности. За да изглежда толкова ужасно, той несъмнено е бил подлаган на безмилостен побой, отново и отново, защото иначе би оздравял благодарение на витрийския си произход.

Грапав белег минаваше през гърдите му, сякаш някой го беше намушкал, и това ми напомни за моя белег върху корема ми. Моята приемна майка се беше опитала да ме убие, когато бях дете, но това като че ли се беше случило преди цял един живот.

Докоснах гърдите на Локи, прокарвайки пръсти по изпъкналата част на белега. Не знам защо направих това, но този досег ме накара да се почувствам като негова сродна душа.

— Просто нямаш търпение да ме съблечеш, нали, принцесо? — попита Локи уморено. Понечих да дръпна ръката си, но той я задържа, слагайки своята върху моята.

— Не... — запънах се аз, отказвайки да срещна погледа му. — Просто разглеждах раните ти.

— Сигурен съм, че е така. — Локи премести палеца си, почти галейки ръката ми, докато се натъкна на пръстена ми. — Какво е това? — Той понечи да се надигне и затова протегнах ръката си, показвайки му украсения с изумруд овал на пръста си. — Това сватбен пръстен ли е?

— Не, годежен. — Отпуснах дланта си върху леглото до него. — Все още не съм омъжена.

— Значи, не съм закъснял твърде много — усмихна се той и се намести в леглото си.

— Не си закъснял за какво? — попитах аз.

— Да те спра, разбира се. — Все така усмихнат, той затвори очи.

— Затова ли си тук? — казах аз, пропускайки да уточня колко близко беше сватбата ми.

— Казах ти защо съм тук — рече Локи.

— Какво се е случило с теб, Локи? — попитах аз почти задавена от мъка, когато си помислих през какво ли е преминал, за да получи всички тези белези и следи.

— Плачеш ли, принцесо? — попита Локи и отвори очи.

— Не, не плача. — Наистина не плаче, макар очите ми да бяха влажни.

— Не плачи. — Той се опита да се надигне, но трепна от болка и аз сложих нежно длан върху гърдите му, за да го задържа.

— Трябва да почиваш — казах аз.

— Ще се оправя. — Той сложи ръката си върху моята и аз не я отдръпнах. — Рано или късно.

— Можеш ли да ми кажеш какво стана? — попитах аз. — Защо се нуждаеш от убежище?

— Спомняш ли си, когато бяхме в градината? — каза Локи.

Разбира се, че помнех. Той се беше покатерил по стената и ми предложи да избягам с него. Отказах му, но преди да се разделим, Локи си открадна една целувка от мен, при това много хубава целувка.

Страните ми пламнаха леко при спомена, което го накара да се усмихне още по-широко.

— Виждам, че си спомняш — ухили се той.

— Какво общо има това? — заядох се аз.

— Точно това няма нищо общо — отвърна Локи, говорейки за целувката. — Искам да кажа спомняш ли си, когато ти казах, че кралят ме ненавижда. Това е самата истина, принцесо. — Очите му помръкнаха за кратко.

— Кралят на Витра ли ти причини това? — попитах аз и стомахът ми се сви. — Имаш предвид Орен? Моят баща?

— Не се тревожи за това сега — рече Локи, опитвайки се да успокои гнева ми. — Ще се оправя.

— Защо? — казах. — Защо кралят те мрази? Защо ти причини това?

— Принцесо, моля те. — Той затвори очи. — Изтощен съм. Едва се добрах дотук. Може ли да продължим този разговор, когато се чувствам малко по-добре? Да речем, след месец или два?

— Локи — въздъхнах аз, макар той да имаше право. — Почивай сега. Но ще говорим още утре. Става ли?

— Както желаеш, принцесо — отстъпи той, вече унасяйки се в сън.

Останах до него още няколко минути с ръка върху гърдите му, така че да чувствам ударите на сърцето му. Когато се уверих, че е заспал, издърпах ръката си изпод неговата и станах.

Излизайки в коридора, обгърнах раменете си с ръце. Не можех да се отърся от непоносимото чувство за вина, сякаш в някаква степен бях отговорна за онова, което се беше случило с Локи. Бях разговаряла с Орен само веднъж и нямах никаква власт над него. Защо тогава се обвинявах за това, че Локи бе малтретиран по толкова жесток начин.

Не беше минало много време, когато Дънкан и Томас се появиха. Исках колкото може по-малко хора да научат за идването на Локи, но имах доверие на Томас. Не само заради това, че беше началник на стражата или баща на Фин. Той бе имал незаконна връзка с Елора и затова смятах, че е добър в пазенето на тайни.

— Там ли е витрийският маркиз? — попита Томас, поглеждайки към стаята, в която спеше Локи.

— Да, но той е преживял нещо ужасно — отвърнах, разтривайки ръцете си, сякаш бях скована от студ. — Сега спи.

— Дънкан ми каза, че е поискалубежище. — Томас сведе поглед към мен. — Ще му го дадете ли?

— Не съм сигурна — отговорих аз. — Не беше в състояние да говори дълго. Но аз ще му позволя да остане за известно време, поне докато се оправи и успеем да проведем нормален разговор.

— Какво очаквате от нас във връзка с това? — попита Томас.

— Не можем да кажем на Елора. Не и сега — отвърнах аз.

Последния път, когато Локи беше тук, той бе държан като пленник. Ние нямаме истински затвори и затова Елора бе принудена да използва телекинеза, за да го задържи, но това толкова много я източи, че едва не я уби. Всъщност тя изобщо не можа да се възстанови след усилието и не би имала сили да го повтори отново.

Освен това не смятах, че Локи е способен да направи нещо лошо. Не и в състоянието, в което се намираше. Той беше дошъл при нас по собствена воля, поради което не беше нужно да го държим затворен.

— Трябва през цялото време пред вратата му да има охрана, просто за всеки случай — наредих аз. — Не мисля, че представлява някаква заплаха, но няма да поемам никакви рискове с *вчера*.

— Аз мога да застана на пост, но по-късно някой трябва да ме смени — каза Томас.

— Мога да го направя аз — предложи Дънкан.

— Не. — Томас поклати глава. — Ти ще бъдеш с принцесата.

— Имаш ли хора, на които можеш да се довериш? — попитах.

Повечето от стражите бяха бърборковци и когато един от тях чуеше нещо, скоро след това го научаваха всички. Но от друга страна, техният брой бе силно намалял, защото повечето от тях бяха изпратени да пазят подменените.

— Имам един-двама — кимна Томас.

— Добре — казах аз. — Погрижи се те да не кажат на никого за това, докато измисля какво да правя по-нататък. Ясно ли е?

— Да, Ваше Височество — потвърди Томас. Винаги се чувствах странно, когато хората се обръщаха към мен с тази титла.

— Благодаря ти — казах.

Тове пристигна малко след това с доктора манкс. Останах да чакам пред стаята, докато той преглеждаше Локи. Самият Локи не

обясни почти нищо за причината за нараняванията си. Когато свършиха, докторът заключи, че Локи не страда от нищо сериозно, и му даде лекарство за болката.

— Хайде — рече Тове, след като докторът си тръгна. — Той почива сега. Не можеш да направиш нищо повече за него. Защо не се посветиш вече на рождения си ден?

— Ще ви съобщя, ако около него настъпи някаква промяна — обеща Томас.

— Благодаря — кимнах и тръгнах с Тове и Дънкан надолу по коридора към стаята ми.

Не ми беше до парти, още преди Локи да забълска по вратата на двореца, а сега ентузиазмът ми беше дори и още по-малък. Но трябваше поне да положа някакво усилие да изглеждам щастлива, за да не нараня чувствата на Уила и Мат. Те доста се бяха потрудили за това и се налагаше да изиграя ролята на лъчезарната рожденичка заради тях.

— Докторът смята, че той ще се оправи — отбеляза Дънкан, виждайки угроженото ми изражение.

— Знам — отвърнах аз.

— Защо се тревожиши толкова много за него все пак? — попита Дънкан. — Знам, че вие двамата сте приятели или нещо такова, но не разбирам. Той е *вигра* и вече веднъж те отвлече.

— Не се тревожа — прекъснах го аз с пресилена усмивка. — Просто се вълнувам заради партито.

Дънкан ме насочи към всекидневната на горния етаж. Навремето тя бе служила като детска стая на Рис, но по-късно беше станала просто стая за прекарване на свободното време. На тавана имаше рисунки на облаци и разни детски неща, а към стените бяха прикрепени къси бели лавици, на които все още стояха някои от детските му играчки.

Когато отворих вратата, бях бомбардирана с гирлянди и балони. На стената в дъното беше окачен транспарант, на който с огромни златни букви пишеше „Честит рожден ден“.

— Честит рожден ден! — извика Уила, още преди да съм влязла.

— Честит рожден ден! — отекнаха Рис и Рианон в един глас.

— Благодаря ви, приятели — казах, бутвайки един пълен с хелий балон от лицето си, така че да мога да вляза. — Но сигурно знаете, че

рожденият ми ден е чак утре?

— Разбира се, че знам — отвърна Мат с леко изтънял от вдишването на хелий глас. В ръцете си държеше спаднал балон, който беше източникът на хелия, и сега го хвърли настани, тръгвайки към мен. — Аз бях там, когато се роди, помниш ли?

Той се усмихваше, но после се сконфузи, когато осъзна какво беше казал. Рис и аз бяхме разменени същия този ден. Мат всъщност беше присъствал на раждането на Рис, не на моето.

— Е, добре, тъй или иначе, аз бях там, когато те докараха от болницата — каза Мат и ме прегърна. — Честит рожден ден!

— Благодаря ти — рекох, отвръщайки на прегръдката му.

— Аз също знам добре кога е рожденият ти ден — каза Рис, тръгвайки към нас. — Честит рожден ден!

— Честит рожден ден и на теб — усмихнах се аз. — Какво е чувството да си на осемнайсет години?

— Почти същото, като да си на седемнайсет — засмя се Рис. — Ти чувствуаш ли се по-голяма?

— Всъщност не — признах.

— О, хайде стига — рече Мат. — Ти порасна толкова много през последните шест месеца. Чак не мога да те позная вече.

— Все още съм си същата, Мат — казах, размърдвайки се неловко на мястото си.

Знаех, че съм се променила. Дори физически не бях същата. Носех косата си по-често разпусната, защото най-накрая успях да се преборя с къдиците си след цял живот боричкане с тях. Тъй като сега управлявах кралство, трябваше да нося тъмни рокли през цялото време. Налагаше се да изглеждам като принцеса.

— Това е хубаво нещо, Уенди — усмихна ми се Мат.

— Престани. — Махнах с ръка. — Край на сериозните приказки. Това би трявало да е парти.

— Парти! — извика Рис и наду една от онези картонени свирки, каквито използваха на Нова година.

Веднъж след като тържеството започна, аз наистина се забавлявах. Партито беше много по-добър вариант, защото на един бал повечето от присъстващите тук нямаше да могат да дойдат. Мат дори не трябваше да живее в двореца, а Рис и Рианон бяха манкове и нямаше да бъдат допуснати на бала. Дънкан би получил разрешение да

присъства, но по-скоро като телохранител и тогава нямаше да може да се смее и да се мотае наоколо, както правеше сега.

— Уенди, защо не ми помогнеш да нарежем тортата? — предложи Уила, докато Тове даваше някакви насочващи нишки в играта на отгатване, която течеше. Дънкан бе опитал почти всичко под слънцето, но без успех.

— Разбира се.

Аз седях на канапето и се смеех заедно с всички на безуспешните опити на играчите, но сега станах и тръгнах към масата, където ме очакваше Уила. Тортата стоеше върху ярката покривка до малка купчина от подаръци. И аз, и Рис изрично бяхме помолили да няма такива, но тъй или иначе, подаръците бяха тук.

— Извинявай — рече Уила. — Не трябваше да те викам точно сега, когато е толкова весело, но исках да поговорим.

— Не, няма проблем — свих аз рамене.

— Брат ти направи тортата. — Уила се усмихна някак виновно, докато разрязваше бялата глазура. — Той твърдеше, че това е твоята любима торта.

Мат може би беше много добър готвач, но в този случай се лъжеше. Не обичах почти никаква храна, особено преработената, но през годините той полагаше големи усилия да ме храни и затова се налагаше да се преструвам, че харесвам разни неща, каквито в действителност не понасях. Тортата за рождения ми ден беше едно от тях.

— Не е толкова лоша — рекох, макар да беше точно такава. Или поне за мен, Уила и останалите трилове.

— Искам да знаеш, че не съм казала на Мат за Локи. — Уила понижи глас, докато слагаше внимателно парчетата торта върху малки картонени чинийки. — Това само би го разтревожило.

— Благодаря ти — казах и погледнах към Мат, който се заливаше от смях на нелепите физиономии, които Тове правеше. — Предполагам, че рано или късно, ще трябва да му кажа.

— Смяташ ли, че Локи ще се задържи тук? — попита Уила. Тя имаше малко глазура върху пръста си, близна я и се намръщи.

— Да, така мисля — кимнах аз.

— Е, забрави за това поне сега — каза бързо тя. — Днес е последният ден, в който можеш да бъдеш дете.

Опитах се да прогоня от ума си всичките си страхове и тревоги за Локи и кралството. И когато накрая успях да се отпусна, прекарах наистина страхотно с приятелите ми.

3

БЕЛЕЗИ

Сънищата ми бяха изпълнени със страховити зимни бури. Снегът навяваше толкова силно, че не виждах нищо. Вятърът бе толкова студен, че замръзвах до кости. Но трябваше да продължа. Трябваше да премина през бурите.

Дънкан ме събуди малко след девет сутринта. Обикновено ставах в шест или седем, за да се подготвя за деня, в зависимост от това, кога беше първата ми среща. Но понеже имах рожден ден, си позволих да се поуспя, което беше приятно, макар и странно.

Всъщност той изобщо нямаше да ме събуди, ако Елора не беше пожелала да закусва с мен заради рождения ми ден. Не че имах нещо против да стана. Спането до късно ме караше да се чувствам изненадващо отпусната.

Нямах никаква представа как ще мине този ден. Толкова отдавна не бях имала делник, свободен от всякакви планове. Или работех по разни въпроси, свързани с правителството, или помагах на Аурора в подготовката на сватбата, или прекарвах времето си с Уила и Мат.

Елора ме прие в стаята си, както обикновено. Състоянието ѝ непрекъснато се влошаваше и още отпреди Коледа тя бе на легло. Аурора на няколко пъти се беше опитвала да я лекува, но това само отлагаше неизбежното.

Докато вървях към спалнята на Елора в Южното крило, минах покрай стаята на Локи. Вратата му беше затворена и пред нея на пост стоеше Томас. Той кимна веднъж, когато ме видя, и затова предположих, че всичко е наред.

Спалнята на Елора беше огромна. Двойните врати, които водеха до нея, бяха от пода до тавана и изглеждаха почти два етажа високи. Самата стая можеше да побере две като моята и то при положение, че моята стая не беше никак малка. Още по-голям простор ѝ придаваше една изцяло стъклена стена, въпреки че майка ми държеше

транспарантите спуснати през повечето време, предпочтайки приглушената светлина на нощната си лампа.

За да запълни пространството, тя имаше няколко шкафа, писалище, най-голямото легло, което някога бях виждала, а също така канапе, два стола и масичка за кафе. Днес за случая беше подготвила малка кухненска маса с два стола, сложена близо до прозореца и отрупана с плодове, йогурт и овесена каша — моите любими неща.

При последните ми няколко посещения намирах Елора в леглото, но днес тя седеше на масата. Дългата ѝ коса някога беше гарвановочерна, но сега беше сребристобяла. Тъмните ѝ очи бяха покрити от перде, а порцелановата ѝ кожа беше набръчкана. Елора беше все още елегантна и красива и предполагах, че винаги ще бъде такава, но бе старяла толкова много.

Наливаше си чай, когато влязох, и вниманието ми беше привлечено от плавните вълни на копринения ѝ пеньоар зад нея.

— Би ли искала малко чай, Уенди? — попита ме Елора, без да ме поглежда. Отскоро беше започнала да ме нарича Уенди. Дълго време отказваше да се обръща към мен по друг начин освен с „принцесо“, но отношенията ни се променяха.

— Да, моля — казах, сядайки срещу нея на масата. — Какъв е?

— Къпина. — Тя напълни чашката пред мен и остави чайника на масата. — Надявам се, че си гладна тази сутрин. Наредих на главния готвач да ни приготви малко пиршество.

— Гладна съм, благодаря — отвърнах аз и стомахът ми издаде звук в знак на потвърждение.

— Тогава заповядай. — Елора махна към отрупаната маса. — Вземи си каквото искаш.

— Ти няма ли да хапнеш? — попитах, посягайки към малините.

— Ще хапна — рече Елора, но не си взе чиния. — Как се чувстваш на рождения си ден?

— Добре засега. Но всъщност съм будна съвсем отскоро.

— Уила подготви ли ти празненство? — попита Елора, вземайки си разсеяно една синя слива. — Гарет ми спомена нещо такова.

— Да, тя ми организира малко парти снощи — отвърнах, дъвчейки. — Беше много хубаво.

— О, а аз си мислех, че ще е днес.

— Рис имаше планове за днес и понеже нямам много приятели, Уила реши, че тържеството трябва да е ден по-рано.

— Разбирам. — Елора отпи от чая си и не каза нищо повече няколко минути. Просто ме гледаше, докато ям, което преди би ме накарало да се чувствам неловко, но бях започнала да осъзнавам, че ѝ беше приятно да го прави.

— Как се чувстваш днес? — попитах аз.

— Вече мога да се разхождам из стаята. — Тя сви леко рамене и се обръна към прозореца.

Транспарантите бяха леко вдигнати, допускайки ярката светлина в стаята. Върховете на дърветата отвън бяха покрити с тежко одеяло от сняг, а отражението правеше сиянието на слънцето два пъти по-силно.

— Изглеждаш добре — подхвърлих аз.

— Ти също изглеждаш добре — отвърна Елора, без да се обръща. — Този цвят ти отива.

Погледнах роклята си. Тя беше тъмносиня и украсена с черна дантела. Уила ми я беше избрала и я намирах за наистина красива. Но все още не бях свикнала Елора да ми прави комплименти.

— Благодаря! — отвърнах.

— Разказвала ли съм ти някога за деня, в който се роди? — попита Елора.

— Не. — В този момент ядях ванилов йогурт, но веднага оставил лъжицката в чинията. — Казвала си ми само, че е станало бързо.

— Ти дойде по-рано — рече тя тихо, сякаш потънала в спомени. — Майка ми беше с мен. Тя използва внушение, за да подтикне тялото ми към раждане. Това беше единственият начин да те предпазим, но ти подрани две седмици.

— В болница ли бях родена? — попитах аз, давайки си сметка, че не знам почти нищо за собственото си раждане.

— Не. — Елора поклати глава. — Отидохме в града, в който живееше твоето приемно семейство. Орен смяташе, че съм се спряла на едно в Атланта, но вместо това аз избрах семейство Евърли, които живееха в Северен Ню Йорк. Майка ми и аз отседнахме тайно в близък хотел, в случай че Орен се натъкнеше на следите ни — продължи Елора. — Томас държеше Евърли под око, докато започнаха родилните мъки на майката.

— Томас? — попитах аз.

— Да, Томас дойде с нас — кимна Елора. — Всъщност така се запознах с него — докато бягахме от съпруга ми. Тогава той беше нов следотърсач, но вече бе доказал, че е находчив, и затова майка ми спря избора си на него да ни помогне.

— Значи, той е бил там, когато съм се родила? — попитах аз.

— Да, той беше там. — Тя се усмихна при спомена. — Родих те на пода в банята на хотела. Майка ми използва способностите си, предизвика раждането и направи така, че да не чувствам болка и да не крещя. А Томас седеше до мен, държеше ръката ми и ми повтаряше, че всичко ще бъде наред.

— Страхуваше ли се? — попитах аз. — Да раждаш по този начин?

— Бях ужасена — призна тя. — Но нямах избор. Налагаше се да те скрия и защитя. Това трябваше да бъде направено.

— Знам — рекох аз. — Направила си каквото е трявало. Сега разбирам всичко.

— Ти беше толкова мъничка. — Усмивката ѝ се промени и тя наклони леко глава. — Не знаех, че ще бъдеш толкова малка, и освен това беше толкова красива. Роди се с тъмна спътстена коса и тези големи, тъмни очи. Беше изящна, съвършена и моя.

Тя замълча, потънала в мисли, а аз усетих в гърлото си нещо като буца. Беше толкова странно да чуя майка ми да говори за мен по начина, по който майките говореха за децата си.

— Исках да те прегърна — каза Елора накрая. — Молех майка ми да ми позволи да те подържа, но тя каза, че това само ще влоши нещата. Ти беше в ръцете ѝ, повита в чаршаф, и тя те гледаше със сълзи в очите. След това майка ми тръгна. Откара те в болницата, за да те остави на семейство Евърли, и се върна с друго бебе, което не беше мое. Тя ме накара да го взема на ръце, да се грижа за Рис. Каза ми, че така ще ми бъде по-леко. Но аз не го исках. Ти беше моето дете и аз исках теб. — Елора се обърна да ме погледне и този път очите ѝ изглеждаха по-бистри, отколкото преди. — Аз наистина те исках, Уенди. Въпреки всичко, което се случи между баща ти и мен, аз те исках. Повече от всичко друго на света.

Не ѝ отговорих. Не можех. Ако го направех, щях да се разплача, а не исках да ме вижда по този начин. Въпреки промяната, която бе

настъпила при нея, аз не знаех как щеше да реагира, ако ме видеше да плача.

— Но не можех да те имам. — Елора се извърна отново към прозореца. — Понякога ми се струва, че целият ми живот е поредица от неща, които обичам с цялото си сърце, но не мога да имам.

— Съжалявам — промълвих аз.

— Недей. — Тя махна с ръка. — Аз направих моя избор и сторих каквото мога. — На устните ѝ се появи принудена усмивка. — Но какво правя! Днес е рожденият ти ден. Това едва ли е подходящият момент да ти се оплаквам.

— Ти не се оплакваш. — Избърсах очите си колкото мога подисcretно и отпих отново от чая си. — Радвам се, че ми разказа за това.

— А сега да поговорим за размяната на стаите — рече Елора, отмятайки косата от лицето си. — Смятам да оставя тук повечето си мебели, освен ако не искаш да бъдат сменени с други, което е твоето право, разбира се.

— Каква размяна на стаи? — попитах смутено.

— Ти ще заемеш моята стая, след като се омъжиш. — Тя направи широк жест с ръка. — Това е брачната зала.

— О, да. Разбира се. — Кимнах утвърдително с глава. — Толкова съм заета напоследък, че забравих за това.

— Няма значение — каза Елора. — Това няма да отнеме много време, защото ще се пренасят само лични вещи. Ще наредя на няколко от следотърсачите да преместят нещата ми в петък и ще се настаня в стаята в дъното на коридора.

— Може да преместят и моите неща тогава — предложих аз. — А също и тези на Тове, тъй като той ще дели тази стая с мен.

— Как вървят нещата в тази посока? — Елора се облегна назад на стола, изучавайки ме. — Готови ли сте за сватбата?

— Аурора определено е готова — въздъхнах аз. — Но ако ме питаш дали аз съм готова да се омъжа, не съм толкова убедена. Мисля обаче, че ще се справя някак.

— Всичко около теб и Тове ще бъде наред — усмихна ми се тя.
— Сигурна съм в това.

— Сигурна ли си наистина? — повдигнах вежди. — В някоя от картините си ли видя това? — Елора имаше ясновидски способности,

но тя можеше само да рисува своите видения от бъдещето в статични изображения.

— Не. — Тя се засмя, поклащайки глава. — Това е само майчина интуиция.

Хапнах още малко, но Елора почти не се докосна до храната. Докато разговаряхме, си помислих колко ще ми липсва, когато си отиде, и се почувствах странно. Не я познавах от толкова отдавна и през по-голямата част от времето отношенията ни бяха хладни.

Когато си тръгнах, тя се върна в леглото и ме помоли да изпратя някого да почисти масата от закуската. Дънкан ме чакаше отпред пред вратата и отиде да се погрижи за чиниите.

В това време реших да се отбия при Локи, за да видя как се чувства. Ако беше по-добре, ми се искаше да разбера какво е станало.

Томас беше все още отпред и затова почуках веднъж и отворих вратата, без да дочекам отговор. Локи тъкмо се преобличаше, когато влязох. Той беше сменил пропрития си панталон с пижама и държеше в ръцете си бяла тениска, гответвайки се да я облече.

Беше обърнат с гръб към мен и онова, което видях, беше по-зле, отколкото си мислех.

— О, боже мой, Локи! — възкликах аз.

— Не те очаквах. — Той се обърна към мен със самодоволна усмивка на лицето. — В такъв случай може би да не обличам тениската?

— Не, облечи си я — казах аз и затворих вратата зад себе си, така че никой да не ни вижда или слуша.

— С теб не е много забавно. — Той сбърчи нос и нахлузи ризата през главата си.

— Гърбът ти изглежда ужасно — отбелязах.

— Аз пък тъкмо щях да ти кажа колко красива си днес, но няма да го направя, щом ми говориш така. — Локи се върна на леглото си, полягайки наполовина на него.

— Говоря сериозно. Какво е станало с теб?

— Вече ти казах. — Той погледна надолу и взе едно мъхче от панталоните си. — Кралят ме ненавижда.

— Защо? — попитах, кипейки от негодувание срещу баща ми заради това, което му беше причинил. — Защо, за бога, е постъпил толкова жестоко към теб?

— Ти очевидно не познаваш баща си — рече Локи. — Това не е кой знае каква жестокост в неговите очи.

— Как да не е жестокост? — Аз седнах на леглото до него. — Такти си почти принц! Как може да те третира по такъв начин?

— Той е крал. — Локи сви рамене. — Може да прави каквото пожелае.

— Ами кралицата? — попитах аз. — Тя не се ли опита да го спре?

— В началото тя се опита да ме лекува, но усилието беше твърде голямо за нея. И освен това Сара не може да направи много против волята на Орен.

Сара, кралицата на Витра, беше моята мащеха, но навремето тя е била сгодена за Локи. Била е десет години по-голяма от него и това бил династичен годеж, който бил разтрогнат, когато той станал на девет. Двамата никога не били влюбени един в друг и Сара винаги гледала на Локи като на по-малък брат, когото трябва да защитава в случай на необходимост.

— Той лично ли ти причини това? — попитах тихо.

— Кое? — Локи вдигна глава, при което златистите му очи срещнаха моите.

На брадичката си имаше белег и бях сигурна, че по-рано него го нямаше там. Кожата му на това място беше безупречно гладка и съвършена — не че белегът накърняваше по някакъв начин неговата привлекателност.

— Това. — Докоснах резката върху лицето му. — Той ли ти причини това?

— Да — отговори той глухо.

— Как? — Преместих ръката си върху друг белег на слепоочието му. — Как го направи?

— Понякога ме удряше. — Локи задържа погледа си върху мен, позволявайки ми да проследя с пръсти белезите върху лицето му. — Или ме риташе. Но обикновено използваше котка.

— Искаш да кажеш истинска котка? — Аз го погледнах ужасена и той се усмихна.

— Не, става дума за така наречената котка с девет опашки — обясни Локи. — Това е нещо като камшик, но вместо един има девет края. И нанася по-големи поражения от обикновения.

— Локи! — Отпуснах ръката си, напълно потресена. — Нима е способен на такова нещо? Защо не си тръгна? Отвърна ли му?

— Това нямаше да ми помогне особено и си тръгнах веднага щом можах. Ето защо сега съм тук.

— Той те е държал като затворник?

— Бях заключен в тъмница. — Локи се размърда неспокойно и се извърна леко настрани. — Принцесо, радвам се да те видя, но наистина предпочитам да не говорим повече за това.

— Ти искаш да ти дам убежище — рекох. — Трябва да знам защо.

— Защо? — Локи се засмя мрачно. — Защо според теб, принцесо?

— Не знам!

— Заради теб. — Той се вгледа в мен и на лицето му се изписа странна крива усмивка. — Защото не те отведох обратно.

— Но... — Аз събърчих чело. — Ти поиска да се върнеш при *витра*. Ние се договорихме с краля за освобождаването ти.

— Да, но той продължаваше да смята, че ти ще промениш решението си. — Локи прокара пръсти през косата си и леко се поизправи. — Но ти не го направи. Аз бях виновен за това, че допуснах да избягаш и след това не те върнах обратно. — Той преката устни и поклати глава. — Кралят е твърдо решен да си те прибере, принцесо.

— Значи, той те е изтезавал? — Гласът ми потрепери, но се опитах да го скрия. — Заради мен?

— Принцесо — въздъхна Локи и се приближи към мен. После нежно, почти предпазливо обгърна рамото ми с ръка. — Ти нямаш вина за онова, което се случи.

— Може би. Но може би това нямаше да стане, ако бях избягала с теб.

— Ти все още можеш да го направиш.

— Не, не мога — поклатих аз глава. — Имам толкова много неща, които ме свързват с Трил. Не мога просто да зарежа всичко. Но ти можеш да останеш тук. Ще ти дам убежище.

— Хм, знаех си — подсмихна се Локи. — Ще ти липсвам твърде много, ако си тръгна.

— Едва ли — отвърнах.

— Едва ли? — На лицето му се разля самодоволна усмивка.

Ръката му се беше пълзнала надолу и сега беше върху кръста ми. Беше толкова близо до мен, че дори усещах досега на силното му тяло. Знаех, че трябваше да се отдръпна и че няма оправдание за прекалената ни близост, но не го сторих.

— Би ли го направила? — попита Локи тихо.

— Какво?

— Би ли избягала с мен, ако нямаше всички тези отговорности в двореца и така нататък?

— Не знам — отговорих аз.

— Мисля, че би го направила.

— Разбира се, че това ще си помислиш. — Извърнах глава, но не се отдръпнах. — Откъде взе тази пижама, между другото? Ти дойде тук без нищо.

— Няма да ти кажа.

— Защо? — попитах, поглеждайки го строго.

— Защото, ако го направя, ще разваля цялата магия на момента — рече Локи. — Не можем ли просто да поседим тук и да се гледаме с копнеж, докато ми позволиш да те целуна?

— Не — отсякох и най-накрая понечих да се отдръпна. — Не и ако не ми кажеш...

— Тове — смотолеви Локи бързо, опитвайки се да ме задържи. Той беше много по-силен от мен, но ми позволи да го отблъсна.

— Разбира се. — Аз се изправих. — Това е точно в стила на моя годеник. Той винаги мисли за другите хора.

— Това е просто пижама! — настоя Локи, сякаш това променяше нещата. — Той несъмнено е много мило момче, но това няма значение.

— Защо да няма значение? — попитах.

— Защото не го обичаш.

— Но държа на него — заявих аз, при което Локи сви рамене. — И не си въобразявай, че обичам теб.

— Може би не — съгласи се той. — Но ще ме обикнеш.

— Така ли мислиш? — вдигнах вежди.

— Помни ми думите, принцесо — рече Локи. — Един ден ти ще бъдеш лудо влюбена в мен.

— Добре — Засмях се, защото не знаех как иначе да реагирам. — Но вече трябва да вървя. Щом съм ти дала убежище, трябва и

официално да го постановя и да накарам всички да се съгласят, че това не е самоубийствено решение.

— Благодаря ти.

— Няма защо — казах, отваряйки вратата.

— Струваше си — изтърси Локи неочеквано.

— Кое? — Обърнах се към него.

— Всичко, през което преминах — рече той. — Заради теб.

Струваше си.

4

ГОДЕНИК

Моят иначе спокоен рожден ден се превърна във френетично събрание заради това, че бях дала убежище на Локи. Повечето хора смятаха, че съм полудяла и че Локи трябва да бъде доведен на разпит. Беше свикано съвещание, на което Томас му зададе многообразни въпроси и Локи отговори по същия начин, както бе отговорил и на мен.

Всъщност не беше и нужно да им обяснява надълго и нашироко какво е станало, след като вдигна ризата си и им показа белезите си. След това те го пуснаха да се върне в стаята си.

Имах шанса да се насладя на един хубав, тих обяд с Уила и Мат и това все пак беше нещо. Леля ми Маги се обади и известно време разговарях с нея по телефона. Тя искаше да дойде да ме види, но аз направих каквото можех, за да я спра. Все още не бях й обяснила каква съм в действителност, но на този етап на нея й беше достатъчно да знае, че съм в безопасност и съм с Мат.

Първоначално ми се искаше да я поканя за Коледните празници и тогава смятах да й разкажа всичко. Но след това *вчера* започнаха да преследват подменените и реших, че може да тръгнат след нея, за да се доберат до мен, и отново отложих срещата ни.

Нямаше как да й обясня какво става около мен по телефона и затова горях от нетърпение нещата да се успокоят и Маги отново да заеме мястото си в моя живот. Тя ми липсваше толкова много.

След вечеря се прибрах в стаята си и гледах глупави филми от осемдесетте години с Дънкан. Той трябваше да стои по шестнайсет часа на ден с мен, след което поемаше нощната стражка. Исках да уча и да се възползвам от предложението на Тове да ме обучава на *трилски*, но Дънкан не ми позволяваше. Той настояваше, че трябва да изключва ума си и да почивам.

Дънкан заспа в стаята ми, което не беше необичайно. Никой не възразяваше, тъй като той беше мой телохранител и трябваше да бъде с мен. След неделя обаче това вероятно вече нямаше да бъде възможно,

което малко ме натъжаваше. Аз спах просната на леглото, а Дънкан се беше свил на канапето, наметнат с тънко одеяло.

— Днес е четвъртък — казах, когато се събудих. Бях все още в леглото, взирайки се в тавана.

— Да, така е. — Дънкан се прозя и се протегна.

— Останаха само два дни до сватбата ми.

— Знам. — Той стана и дръпна транспарантите, откривайки цяла стена от светлина в стаята ми. — Какво ще правиш днес?

— Трябва да запълня времето си с нещо. — Надигнах се в леглото и присвих очи под силната светлина. — И не искам да слушам, че трябва да почивам и да релаксирам. По-добре да правя нещо. Затова смятам днес да потренирам с Тове.

— Поне ще бъдеш с годеника си — отвърна Дънкан, свивайки рамене.

Всеки път, когато си спомнех за сватбата, усещах пристъп на гадене. Ако мислех прекалено много за това, той се засилваше. Имах чувството, че никога през живота си не съм била толкова уплашена.

Изкъпах се, закусих набързо и след това тръгнах към стаята на Тове, за да го попитам дали би искал да поработим малко заедно. Вече бях овладяла способностите си в голяма степен, но не исках да ги изгубя и затова тренирах всеки път, когато можех.

Тове се беше преместил в двореца, за да подсили сигурността му, след като *вчера* бяха успели да ме отвлекат. Той беше много по-силен от всички стражи тук, а може би беше по-силен дори и от мен. Стаята му беше надолу по коридора и вратата беше отворена, когато се спрях пред нея.

На пода се търкаляха няколко кашона, повечето от тях празни, но един беше пълен с книги. Една книга беше хвърлена на леглото му, а самият Тове тъкмо прибираще няколко чифта джинси.

— Отиваш ли някъде? — попитах, облягайки се на рамката на вратата.

— Не, просто се подготвям за преместването. — Той посочи надолу към покоите на Елора — нашата нова стая. — В събота.

— О — казах аз. — Да, разбира се.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Дънкан. Както обикновено, той ме беше последвал до стаята на Тове.

— Да, защо не. — Тове сви рамене.

Дънкан влезе и започна да вади дрехите на Тове от едно чекмедже. Аз останах на мястото си, кипейки от негодувание заради това, колко неловко беше всичко между нас. Когато тренирахме или разговаряхме за политика, нещата между мен и Тове бяха наред. Ние почти винаги мислехме еднакво и разговаряхме открито за всичко, свързано с двореца или работата.

Но когато станеше дума за сватбата или взаимоотношенията ни, никой от нас не знаеше какво да каже.

— Искаш ли да тренираме днес? — попитах Тове.

— Да, с удоволствие. — В гласа му прозвуча облекчение.

Работата с мен му помагаше много. Дворецът беше пълен с хора и Тове чувстваше техните мисли и емоции, които пораждаха силен статичен шум в ума му. Тренировките го заглушаваха, правеха го по-концентриран и го караха да изглежда като нормален човек.

— Навън? — предложих аз.

— Да — кимна Тове.

— Но навън е много студено — оплака се Дънкан.

— Защо не останеш тук? — предложих. — Можеш да опаковаш част от нещата на Тове. — Дънкан изглеждаше разколебан и затова продължих: — Аз ще бъда с Тове. Двамата с него можем да се оправим.

— Добре — съгласи се Дънкан малко неохотно. — Но ще бъда тук, ако имате нужда от мен.

Двамата с Тове тръгнахме към тайната градина зад двореца. Тя всъщност не беше тайна, но създаваше такова впечатление, тъй като беше скрита зад дърветата и една стена. Макар през последните няколко дни над областта да бе вилняла силна снежна буря, градината беше спокойна и притихнала. Тя беше омагьосана. Всички цветя цъфтяха въпреки снега и проблясваха като диаманти под тънкия скреж. Малкият водопад, който падаше от отвесната скала, трябваше да е замръзнал, но все още течеше и ромолеше.

Над пътеката беше навял сняг. Тове просто протегна ръката си и снегът се отдръпна настрани, разделен като водите на библейското Червено море. Той се спря под клоните на овощно дърво със замръзали листа и сини цветове.

— Какво ще правим днес? — попита Тове.

— Не знам — отвърнах аз. — На теб какво ти се прави?

— Какво ще кажеш за един бой със снежни топки? — каза той с дяволита усмивка.

Използвайки само ума си, Тове хвърли четири топки по мен. Аз протегнах ръце, отблъсквайки ги с моята телекинеза, и те се разбиха във въздуха, образувайки малки облачета от сняг. Сега беше мой ред да го обстрелям, но той спря снежните ми топки със същата лекота като мен.

Тове отвърна на удара, този път запращащи още повече топки и макар да възпрях повечето от тях, една премина през защитата ми и ме удари по крака. Побягнах назад и се скрих зад едно дърво, за да подгответя контраатаката си.

Двамата с Тове се дебнехме един друг, замеряйки се със сняг, и двубоят ставаше все по-ожесточен. Всичко изглеждаше като игра и беше забавно, но имаше и нещо друго. Спирането на голям брой снежни топки ми помогна да се науча да парирам голям брой едновременни атаки от различни посоки. Опитвах се да отвръщам на огъня, преди още да съм спряла топките му, което също беше полезна тактика.

Това бяха две съвършено различни задачи, при това много трудни за овладяване. От известно време работех върху тях, но все още без успех. В интерес на истината, тази техника не беше по силите дори и на Тове, но той по принцип смяташе, че това е неосъществимо. Умът ми трябваше да задържи нещо и едновременно с това да хвърли някакъв предмет, което той бе в състояние да направи, но не можеше да започва и да спира нещо по едно и също време.

Когато и двамата бяхме вече доста премръзнали и изтощени, аз се строполих в снега. Днес бях облякла панталон и пуловер, защото знаех, че ще тренираме, но усилието както винаги ме караше цялата да се обливам в пот и затова се чувствах приятно в снега.

— Значи, сключваме временно примирие? — попита Тове, дишайки тежко до мен в снега.

— Да, примирие — отвърнах аз и се засмях.

Ние и двамата лежахме на земята с широко разперени ръце, сякаш се канехме да правим снежни ангели. Задъхани, се взирахме в облаците, които се движеха високо над нас.

— Ако бракът ни бъде такъв, няма да е толкова зле, нали? — попита Тове съвсем искрено.

— Не, няма да е толкова зле — съгласих се аз. — Нямам нищо против боевете със снежни топки.

— Неспокойна ли си? — попита той.

— Малко. — Извърнах глава към него, притискайки бузата си в снега. — А ти?

— Да. — Той сбърчи чело, гледайки замислено към небето. — Мисля, че най-много ме е страх от целувката. Това ще бъде първият ни път, и то пред толкова много хора.

— Да — рекох аз и стомахът ми се сви при мисълта. — Но няма как да сбъркаш при целувка.

— Мислиш ли, че трябва да го правим? — попита Тове, поглеждайки към мен.

— Да се целунем ли? — попитах аз. — Имаш предвид, когато се оженим. Мисля, че просто се налага.

— Не, искам да кажа, смяташ ли, че трябва да го направим сега?

— Тове се надигна леко, подпирайки се на лакти. — Може би така ще ни бъде малко по-лесно утре.

— А ти мислиш ли, че трябва? — попитах аз. — Искаш ли го?

— Имам чувството, че сме в трети клас. — Той въздъхна и бръсна малко сняг от панталона си. — Но ти ще бъдеш моя жена. Трябва да се целунем.

— Да, така е.

— Добре. Да го направим. — Той се усмихна вяло. — Нека просто се целунем.

— Добре.

Преглътнах с усилие и се наведох напред. Затворих очи, защото беше по-малко смущаващо, когато не го виждах. Устните му бяха студени и целувката му беше съвсем целомъдрена. Тя трая само миг и в корема ми примиля, но усещането не беше приятно.

— Е? — рече той, изправяйки се в седнало положение.

— Беше добре — кимнах аз в опит да убедя по-скоро себе си, отколкото него.

— Да, беше добре. — Той близна устните си и погледна настани. — Значи, ще се справим някак?

— Да — отвърнах аз. — Разбира се. Ако някой може да се справи, това сме ние. Ние сме най-могъщите *трил*, които някога е

имало. Ние сме ловки и изкусни. И можем да прекараме остатъка от живота си заедно.

— Да — каза Тове с малко повече ентузиазъм. — Всъщност очаквам това с нетърпение. Аз те харесвам. Ти ме харесваш. Ние се забавляваме заедно. Мислим еднакво почти за всичко. Ние ще бъдем най-добрите съпруг и съпруга, които някога са живели.

— Да, така е — съгласих се аз. — Ние сме съвършени един за друг.

— Да — рече Тове и сетне добави малко по-тихо: — Наистина сме такива.

После и двамата замълчахме, гледайки в снега, изгубени в мислите си. Не знаех точно за какво мислеше Тове. Не бях дори сигурна за какво мислех аз. На пръв поглед Тове ми подхождаше повече от всеки друг, но сърцето ми казваше друго.

— Да се прибираме ли? — попита той изведнъж. — Стана ми студено.

— Да, и на мен.

Той стана и ми подаде ръка, за да се изправя. Не беше нужно да го прави, но жестът беше мил. Влязохме в двореца, без да си кажем нищо повече, и докато крачехме, аз въртях годежния си пръстен. Металът беше леден от досега със снега и изведнъж ми се стори, че е станал прекалено голям и тежък за пръста ми. Искаше ми се да го сваля и да го върна, но не можех да го направя.

5

ПЛНОВЕ

Взех си скришом един учебник по *трилски*, който Тове ми беше донесъл, за да имам какво да правя, докато Аурора се занимаваше с последните неща около приготвленията. Беше денят преди сватбата и се надявах, че всичко върви по график, защото оставащото време беше запълнено до последната минута.

Седях на един стол с книгата в скута, докато Аурора и Уила минаваха през списъка със задачи в компанията на още двайсетина техни помощници. Аурора дори натовари Дънкан да преброи украсенията за празничната маса, за да е сигурна, че имаме достатъчно.

Понякога ме молеха да помогна с едно или друго и аз го правех, но общо взето, Аурора като че ли предпочиташе да не се бъркам много, навсярно страхувайки се, че може да й възразя за нещо.

Всичките ми шаферки бяха тук и повечето от тях дори не познавах. Уила беше моята първа придворна дама и именно тя бе избрала останалата част от антуража ми, защото познаваше всички. Аурора беше настояща той да е голям, поради което шаферките ми наброяваха десет.

— Това е сватбата на века, а ти учиш — въздъхна Уила, докато денят вървеше към края си.

Аурора беше проверила всичко по два пъти и в залата бяхме останали само аз, Уила, Аурора и Дънкан.

— Трябва да съм наясно с тези неща. — Посочих към книгата. — Много е важно да мога да вникна в смисъла на старите договори. Не е нужно да навлизам в подробностите на предстоящото разточително тържество. Ти и Аурора вече сте се погрижили за това.

— Така е. — Уила се усмихна. — Мисля, че всичко е готово. Утре те очаква един фантастичен ден.

— Благодаря ти — казах и затворих книгата. — Наистина оценявам всичко, което направихте.

— О, хайде стига. Беше ми ужасно приятно — засмя се тя. — Ако не мога да имам приказна сватба, мога поне да организирам такава. Нали така?

— Това, че не си принцеса, не означава, че не можеш да имаш приказна сватба — отвърнах, ставайки от стола.

Тя ми се усмихна тъжно и чак тогава осъзнах какво бях казала. Уила беше марксина и се срещаше тайно с моя брат Мат, който беше човек. И ако някой научеше за това, тя щеше да бъде изпратена в изгнание. Беше недопустимо дори да излиза с него, камо ли да се омъжи за него.

— Съжалявам — рекох.

— Недей. — Тя махна с ръка. — Ти правиш каквото можеш и ние всички знаем това.

Говореше за усилията ми за повече равенство между триловете, следотърсачите и *манксовете*. Ние губехме голяма част от населението си, защото *триловете* се влюбваха в човешки същества и след това биваха прокуждани. Общността ни постепенно се топеше.

При всяко положение беше по-разумно да позволим на триловете да обичат онези, които обичат. Те щяха да го направят и без това, но ако премахнеме забраната, те щяха да остават при нас и да дават своя принос за общността.

Все още не бях успяла да накарам другите да мислят като мен, защото бях твърде обсебена с решаването на проблема с Витра. Веднъж щом той намереше решение (ако това изобщо се случеше), щях да направя равенството във Фьоренинг мой пръв приоритет.

— Приключи ли вече тук? — попитах аз.

— Да — рече Уила. — Не ти остава нищо друго, освен да си починеш и да се постараеш утре на сватбата да бъдеш красива. След това по време на обреда просто трябва да кажеш „Да“.

— Мисля, че мога да се справя с това — казах, макар да не бях толкова убедена.

— Ще има ли проблем, ако те оставим сама, Аурора? — попита Уила, докато отивахме към вратата.

— Имам да довърша само още няколко неща — отговори Аурора, без да вдига глава от книжата, които преглеждаше. — Но благодаря.

— Благодаря ти — отвърнах аз. — До утре.

— Наспи се добре, принцесо. — Аурора вдигна за миг глава и ми се усмихна.

Докато тримата с Дънкан и Уила вървяхме, тя се опитваше да ме убеди, че утре ще бъде много забавно. Когато стигнахме входната врата, Уила ме прегърна силно и ми обеща, че всичко ще мине гладко.

Не знам защо смяташе, че това ще ме утеши. За мен нямаше да има никакво значение, ако всичко беше замислено да бъде катастрофа.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Дънкан, когато се спряхме пред стаята ми.

— Не и днес — поклатих аз глава. — Мисля, че имам нужда да остана насаме.

— Разбирам. — Той ми се усмихна окуражително. — Тогава до утре сутринта.

— Благодаря ти.

Затворих вратата след мен, запалих осветлението и се загледах в огромния пръстен на ръката ми. Той означаваше, че принадлежва на Тове — на някого, когото не обичах. Тръгнах към тоалетната масичка, за да сваля останалите си украшения, но продължих да се взирям в пръстена.

Не можах да устоя на импулса и го махнах от ръката си. Той беше наистина красив и когато Тове ми го даде, беше много мило, но тъй или иначе, бях започнала да ненавиждам този предмет.

След като го свалих, погледнах за миг към огледалото на тоалетната масичка и едва не изкрешях. Фин седеше зад мен на леглото. Очите му, тъмни като нощта, срещнаха моите в огледалото и накараха дъха ми почти да спре.

— Фин! — ахнах аз, извръщайки се към него. — Какво правиш тук?

— Пропуснах рождения ти ден — рече той, като че ли това даваше отговор на въпроса ми. Сетне сведе поглед към някаква малка кутийка, която държеше в ръцете си. — Имам нещо за теб.

— Имаш нещо за мен? — Облегнах се на тоалетната масичка зад себе си, впивайки пръсти в нея.

— Да — кимна Фин, продължавайки да се взира в кутийката. — Купих това нещо от едно място близо до Портланд преди две седмици. Идеята беше да ти го подаря на рождения ден. — Той прехапа бузата

си от вътрешната ѝ страна. — Но сега, когато съм тук, дори не съм сигурен, че трябва да ти го дам.

— За какво говориш? — попитах аз.

— Струва ми се нередно. — Фин потърка лицето си. — Дори не знам какво правя тук.

— Нито пък аз. Не ме разбирай погрешно. Радвам се да те видя. Но просто... не разбирам.

— Знам — въздъхна той. — Това е пръстен. Това ти избрах. — Погледът му се отмести към годежния пръстен на тоалетната масичка до мен. — Но ти вече си имаш такъв.

— Защо... си ми взел пръстен? — запънах се аз, докато сърцето ми биеше неспокойно в гърдите ми. Нямах представа какво точно се опитва да каже или направи Фин.

— Не ти правя предложение, ако това ме питаш. — Той поклати глава. — Видях го и си помислих за теб. Но сега ми изглежда безвкусен. И ето ме тук, в нощта преди сватбата ти — промъквам се тайно, за да ти дам пръстен.

— Защо го правиш? — попитах.

— Не знам. — Той погледна настрани и се засмя мрачно. — Това е лъжа. Знам много добре какво правя, но не знам защо го правя.

— И какво по-точно правиш? — казах тихо.

— Аз... — Известно време Фин задържа погледа си настрани, след това се обърна към мен и стана. — Не искам да се омъжваш за него.

— Фин... — подех аз, но той вдигна ръка и ме спря.

— Не се опитвам да те спра — рече той. — Ти трябва да го направиш. И двамата знаем това. Но не искам да го правиш.

Единственото, което бях искала някога от него, беше да признае чувствата си към мен и той го направи в деня преди сватбата ми. Беше вече твърде късно, не можех да върна нещата назад. Не че някога бях имала реална възможност да го направя.

— Защо ми казваш това? — Очите ми плуваха в сълзи.

— Защото... — Фин пристъпи напред, спирайки се точно пред мен.

Погледна ме и очите му както винаги бяха хипнотизиращи. Протегна ръка и избърса една сълза от бузата ми.

— Защо? — повторих с треперещ глас.

— Защото исках да знаеш — рече той, сякаш сам не разбираше напълно себе си.

Сложи кутийката на тоалетната масичка до мен и ръката му се насочи към кръста ми, притегляйки ме към него. Отдръпнах се от тоалетката, оставяйки се в ръцете му. Дъхът ми беше кратък и учестен, докато се взирах в него.

— Утре ти ще принадлежиши на другого — рече Фин. — Но тази вечер си с мен.

Устните му се притиснаха до моите, целувайки ме със същата тази невъздържана страсть, която познавах и обичах. Обгърнах го с ръце, вкопчвайки се в него. Той ме повдигна във въздуха, все още без да откъсва устни от моите, и ме отнесе до леглото.

Сложи ме да легна и секунди по-късно беше над мен. Обичах да чувствам тялото му до моето и тежестта му, която ме притискаше. Наболата му брада драскаше кожата ми, докато покриваше лицето и шията ми с целувки.

Ръцете му тръгнаха към презрамките на роклята ми, дърпайки ги надолу, и изведнъж осъзнах колко далеч можем да стигнем тази вечер. Фин винаги се възпираще, когато нещата станеха твърде разгорещени, но сега ръцете му обгръщаха гърдите ми, докато ме целуваше.

Започнах да разкопчавам копчетата на ризата му толкова бързо, че едно от тях се скъса и отхвърча. Прокарах ръце по гърдите му, наслаждавайки се на гладкото очертание на гърдите му и ударите на сърцето му. Той се наведе към мен, целувайки ме отново жадно, и усетих голото му тяло да се притиска до моето.

Кожата му пареше, устата му търсеше моята и ръката му ме беше обгърнала, държейки ме все така здраво.

Докато ме целуваше, сърцето ми преливаше от щастие и с облекчение осъзнах, че първият ми път щеше да бъде с Фин. Но тази мисъл веднага беше помрачена, когато си дадох сметка за нещо друго. Първият ми път щеше да бъде с Фин, но това щеше да бъде и последният ми път с него.

Аз въпреки това трябваше да се омъжа за Тове утре. И дори да не го направех, никога не можех да бъда с Фин. Нямаше и най-малък шанс. Имах кралство, за което трябваше да мисля. Над нас беше надвиснала война. Хората страдаха и умираха. Не можех да захвърля всичко заради едно увлечение.

Дори да останех с Фин тази нощ, това нямаше да означава нищо.

— Какво има? — попита Фин, забелязвайки промяната у мен.

— Не мога — прошепнах аз. — Съжалявам, но не мога да го направя.

— Права си. Съжалявам. — Фин изглеждаше засрамен и се отдръпна от мен. — Не знам какво си въобразявах. — Той се изправи и си закопча бързо копчетата.

— Не, Фин. — Надигнах се в леглото и оправих роклята си. — Не е нужно да съжаляваш, но... не мога да правя повече това.

— Разбирам. — Той приглади косата си и извърна поглед.

— Не, Фин, искам да кажа... — Прегълтнах с усилие и въздъхнах с тръпнещ дъх. — Не мога да те обичам вече.

Той вдигна глава към мен, в очите му имаше болка и учудване, но не каза нищо. Просто стоеше там неподвижно.

— Ти каза, че утре ще принадлежа на друг, но тази нощ ще бъда твоя. Това обаче не е редно, Фин. — Сълзите потекоха по бузите ми и побързах да ги избърша. — Аз не принадлежат на никого и не е нужно просто да вземаш само част от мен, когато можеш. Знам, че никога не си имал такива намерения — продължих аз. — Никой от нас не е искал това. Бяхме заедно, когато можехме. Тайни мигове и откраднати целувки. Приемам това. И не те обвинявам за нищо, но... повече не мога така.

— Аз не... — Гласът му загълхна. — Аз не съм искал това от теб. Искам да кажа, това, което имахме между нас. Ти заслужаваш повече, отколкото някога бих могъл да ти дам. Дори ако ми бъде позволено да те обичам.

— Опитвам се да променя нещата — казах. — И признавам, че в това отношение постъпвах egoистично. Исках да отменя сегашните закони, за да имаме шанса един ден да бъдем заедно. Но... не знам дали ще успея. И дори и да успея, утре се омъжвам за друг. Той е добър човек и аз няма да му причиня това.

— Не бих очаквал нищо по-малко от теб, принцесо — каза Фин тихо. — Съжалявам, че те обезпокоих. — Той тръгна към вратата и се спря там за момент, но не се обърна към мен. — Желая ти всичко най-добро по случай сватбата ти. И се надявам двамата с него да бъдете щастливи.

След като Фин си отиде, се опитах да не плача. Уила щеше да бъде много разочарована от мен, ако утре се появях със зачервено и подпухнало лице. Тръгнах към дрешника, едва сдържайки сълзите си, докато събличах роклята си, за да си сложа пижама. Връщайки се в леглото, забелязах малката кутийка на тоалетната масичка — подаръка от Фин.

Бавно я отворих. Това беше сребърна халка с рождения ми камък, гранат, в центъра на сърце. И по някаква причина видът му ме сломи. Легнах на леглото си и се разридах.

6

ОЛТАР

Пожелах Мат да ме изпрати до олтара. Той беше най-близкото до истински родител, което бях имала през целия си живот, но това щеше да породи бурно негодувание сред повечето официални лица в Трил.

Но тъй или иначе, марксина Лаурент и останалите трилове не можеха да определят кого ще допусна в будоара си. Дънкан стоеше цяла сутрин пред стаята ми, натоварен със задачата да отпраща всички, с изключение на Уила и Мат. Останалите щяха да ме видят чак в балната зала, където бащата на Уила, Гарет, щеше да ме предаде на моя жених.

Бях готова от часове. След случилото се с Фин не можах да спя добре и слънцето още не беше изгряло, когато станах и започнах да се пригответям. Уила бе дошла рано, за да ми помогне, но аз се бях научила как да се справям с прическата и грима си сама. Тя само ми помогна да закопчая сватбената си рокля и се опита да ме успокои, но това беше всичко, от което се нуждаех.

— Толкова си бледа — каза Уила почти тъжно. — Бяла си почти колкото сватбената си рокля.

Тя седна до мен на леглото. Дългият сатенен шлейф на роклята ми падаше около нас и Уила непрекъснато го наместваше, за да се увери, че няма да се намачка или изцапа. Нейната рокля също беше красива, защото сама си я беше избрала. Беше с цвета на тъмен изумруд с черни украси.

— Престани да се суетиш около нея — рече Мат, когато Уила за пореден път понечи да приглади роклята ми. Той крачеше из стаята, занимавайки се с копчетата на ръкавелите си и подръпвайки яката на ризата си.

— Не се суетя. — Уила го погледна сърдито, но остави роклята ми. — Това е денят на нейната сватба. Искам тя да изглежда съвършено.

— Така само я изнервяш. — Мат махна с ръка към мен, обръщайки внимание на безучастния начин, по който се взирах в празното пространство.

— Ако някой я изнервя, това си ти — отвърна тя. — Не престана да крачиш из стаята цялата сутрин.

— Съжалявам. — Мат спря на едно място, макар това да не го накара да изглежда по-спокоен. — Моята малка сестра се омъжва. И това се случва много по-скоро, отколкото съм очаквал. — Той прокара пръсти през късата си руса коса и въздъхна. — Не е нужно да правиш това, Уенди. Знаеш го, нали? Ако не искаш да се омъжиш за него, не си длъжна да го правиш. Искам да кажа, че не трябва да го правиш. Твърде си млада, за да вземаш толкова важно решение за живота си.

— Мат, тя знае това — рече Уила. — Повтаряш ѝ го по хиляда пъти на ден.

— Съжалявам — повтори Мат.

— Принцесо? — Дънкан предпазливо надникна през вратата. — Помоли ме да те взема в един без петнайсет и сега е един без петнайсет.

— Благодаря ти, Дънкан.

— Е? — Уила ме погледна усмихната. — Готова ли си?

— Мисля, че ще повърна — отговорих ѝ искрено.

— Няма да повърнеш. Това са само нерви, ще се оправиш — рече Уила.

— Може би не са само нерви — намеси се Мат. — Може би тя просто не иска това.

— Мат! — тросна му се Уила и се извърна към мен. Кафявите ѝ очи бяха угрожени. — Уенди, искаш ли го?

— Да — казах решително, кимвайки веднъж. — Искам го.

— Добре. — Тя стана, усмихната, и протегна ръка към мен. — Тогава да вървим да те омъжим.

Хванах ръката ѝ и тя я стисна окуражително, когато се изправих. Дънкан ни чакаше до вратата и когато тръгнах по коридора, той подхвани шлейфа ми, за да не се влачи по земята.

— Чакай — рече Мат. — Това е последният удобен момент, а аз исках да поговоря с теб, преди той да дойде... Исках просто да ти кажа... — Мат се засуети за кратко, подръпвайки ръкава си. — Всъщност има много неща, които исках да ти кажа. Гледах те как

растеш, Уенди. Беше много немирно хлапе. — Той се засмя нервно и аз се усмихнах. — Ти разцъфтя пред очите ми — продължи Мат. — Стана толкова силна, умна, състрадателна и красива жена. Не бих могъл да бъда по-горд с теб.

— Мат — избърсах бързо очите си.

— Мат, не я карай да плаче — каза Уила, подсмърчайки тихо.

— Извинявай — рече Мат. — Не исках да те разстройвам и знам, че трябва да тръгваш. Но исках да ти кажа, че каквото и да стане днес, утре или когато и да е, ти винаги ще бъдеш моята малка сестричка и аз винаги ще бъда до теб. Обичам те.

— Аз също те обичам — уверих го аз и го прегърнах.

— Това беше наистина мило — каза Уила, когато той ме пусна. Тя го целуна бързо по устните, преди да ме изведе от стаята. — Но по-добре да беше направил това час по-рано, когато нямахме никаква работа. А сега се налага да вървим.

За щастие, ние никога не носехме обувки и това ни улесни, докато тичахме към балната зала. Когато наблизихме, чух музика. Аурора беше докарала цял оркестър, който свиреше „Лунната соната“. Чуваше се и приглушеният шепот на гостите.

Шаферките и шаферите бяха наредени пред вратата, очаквайки идването ми. Гарет се усмихна, когато ме видя. Той бе винаги мил и затова избрах него да ме изпрати до олтара.

— Бъди внимателен с нея, татко — рече Уила, поверявайки ме на него. — Много е нервна.

— Не се тревожи — усмихна се отново Гарет, хващайки ме под ръка. — Обещавам ти, че няма да позволя да паднеш или да се спънеш, докато вървим по пътеката.

— Благодаря ти — казах, усмихвайки се с усилие.

Една от моите шаферки държеше букета ми от лилии и в този момент ми го подаде. Почувствах се малко по-добре, когато цветята се озоваха в ръцете ми, сякаш бяха някаква котва.

Докато сватбеното шествие вървеше надолу по пътеката, непрекъснато прегъльщах, опитвайки се отчаяно да уталожа спазъма в стомаха си. Моят жених беше *Тове*. Нямаше от какво да се страхувам. Той беше един от малкото хора на света, на които можех да се доверя. Можех да се справя с това. Можех да се омъжа за него.

Уила ми махна леко с ръка, преди да се включи в процесията. Дънкан беше зад мен, придържайки шлейфа ми. Музиката достигна кресчендо, давайки знак, че е време да тръгна към олтара. Дънкан пусна шлейфа ми и той и Мат ми се усмихнаха окуражително. Бяха решили да не натрапват присъствието си по време на ритуала и останаха да чакат извън балната зала, гледайки от дъното на множеството.

Стъпих върху зеления кадифен килим, който беше обсипан от край до край с бели розови венчелистчета, и си помислих, че всеки момент ще припадна. Това, че килимът като че ли продължаваше цели километри надолу, не ми носеше утеша. Балната зала беше претъпкана с народ и всички се извърнаха към мен, когато влязох.

Рис и Рианон бяха на последния ред и Рианон започна да ми маха лудешки, когато ме видя. Познавах много от хората тук от деловите си срещи в двореца, но приятелите ми бяха толкова малко. Тове стоеше до олтара, изглеждайки почти толкова неспокоен, колкото бях и аз, което, неизвестно защо, ме накара да се почувствам по-добре. Ние и двамата бяхме уплашени, но бяхме заедно в това.

Елора седеше най-отпред. Тя единствена от присъстващите не стоеше права, но вероятно беше и твърде слаба, за да има силите за това. Бях щастлива, че е тук. Когато минавах покрай нея, тя ми се усмихна — с искрена и сърдечна усмивка, която докосна сърцето ми.

Оставих Гарет и изкачих двете стъпала към олтара, където Тове пое ръката ми. Той я стисна леко и ми се усмихна едва-едва, когато застанах до него. В този момент Уила, която беше зад мен, отново пооправи роклята ми.

— Здравей — каза Тове.

— Здравей — отвърнах аз.

— Можете да седнете — оповести маркиз Бейн. Освен, че отговаряше за разпрашането на подменените деца, той беше упълномощен да изпълнява и бракосъчетанията в Трил. Сега стоеше пред нас в бял костюм и с неспокойна усмивка на лицето.

Множеството беше зад нас, но аз се опитвах да не мисля за тях. Опитвах се да не мисля и за това, как бях огледала тълпата, без да успея да видя Фин сред нея. Баща му беше тук и стоеше на пост до вратата, но Фин вероятно беше заминал отново. Той имаше работа за вършене и аз бях сложила край на връзката си с него.

— Скъпи приятели и роднини — поде маркиз Бейн, прекъсвайки мислите ми. — Събрали сме се тук, за да съчетаем този мъж и тази жена в свещен брак, който трябва да се радва на всеобщо уважение. Затова човек не трябва да пристъпва към него лекомислено, а благоразумно, почтително и сериозно.

Той отвори уста да продължи, но в този момент двореца беше разтърсен от силни удари. Аз подскочих и погледнах назад, както направиха и всички останали. Мат стоеше непосредствено пред вратата, а Дънкан вече се беше затичал по коридора.

— Какво беше това? — Във въпроса на Уила отекнаха мислите на всички в залата.

— Принцесо! — извика Дънкан, появявайки се в този момент на вратата. — Те идват за теб.

— Какво? — възкликах аз.

Хвърлих букета си настрани, събрах полите на роклята си и побягнах от олтара. Уила извика името ми, но не ѝ обърнах внимание. Бях стигнала едва до средата на пътеката, когато чух резкия бутмящ глас на Орен.

— Не идваме за никого — каза гласът му. — Ако това беше нападение, нямаше да бъда тук.

Спрях се на пътеката, не знаейки какво да правя, и след това го видях. Дънкан и Мат се втурнаха към него, но витрийските стражи ги сграбчиха и ги спряха. Веднага щом войниците докоснаха Мат, аз вдигнах ръка и използвайки способностите си, ги запратих назад. Те се бълснаха в стената в дъното и аз ги задържах там на място.

— Впечатляващо, принцесо — каза Орен с усмивка.

Той плесна няколко пъти с ръце и звукът отекна приглушено заради черните му кожени ръкавици. Дългата му тъмна коса блещукаше, както някога и косата на Елора, но очите му бяха черни като въглени.

Бях се опитала да го съборя на земята, за да почувства силата ми, но без успех. *Витра* бяха по-силни от *трил*, Орен особено, и Тове ми беше казал, че уменията ми ще бъдат безполезни при сблъсък с него.

Мат и Дънкан се изправиха, леко стъписани от неочекваната ми намеса. Сара, жената на Орен, стоеше леко встрани зад него. Беше свела поглед и мълчеше. И тя, и Орен бяха в черно, което беше малко странен избор на облекло за сватба.

— Какво искаш? — попитах.

— Какво искам? — засмя се Орен, разпервайки ръце. — Това е сватбата на единствената ми дъщеря. — Той пристъпи напред и аз освободих стражите му, при което те се строполиха на земята. Исках да мога да фокусирам цялата си енергия върху него, ако се наложеше.

— Спри! — наредих аз, вдигайки длан към него. — Ако направиш още една стъпка, ще те накарам да излетиш през тавана.

Таванът на балната зала беше изцяло от стъкло и по тази причина заплахата ми не беше толкова необичайна, колкото звучеше, въпреки че не знаех дали мога да я осъществя. Чувствах обаче Тове да стои на няколко крачки зад мен и това ми даваше увереност.

— Хайде, принцесо. — Орен цъкна с език. — Това ли е начинът да посрещнеш баща си?

— Като се има предвид, че ме отвлече и се опита да ме убиеш, да, това е единственият подходящ начин.

— Никога не съм правил нищо подобно. — Орен сложи ръце на гърдите си. — Но обърни внимание, че сега съм тук при теб без армия. Само съпругата ми и двама телохранители. Никой друг. Уверявам те, принцесо, че възнамерявам да се придържам към нашия договор, стига и вие да го правите. Аз няма да нападна теб или хората ти на територията на Фьоренинг. При условие, разбира се, че и вие не ни нападате.

Очите му проблеснаха при тези думи. Той ми се присмиваше. Подтикваше ме да го нападна и да го нараня, за да могат да отвърнат. Така щях да сложа началото на тотална война между Витра и Трил, а ние не бяхме подгответени.

Може би щях да успея да защитя себе си и още неколцина, но всичките ни стражи и следотърсачи ги нямаше. Ако Орен разполагаше с други сили на Витра в близост до Фьоренинг, Трил щеше да бъде унищожен. Сватбата ми щеше да се превърне в кървава баня.

— В съответствие с нашия договор настоявам да напуснеш Фьоренинг — отсякох аз. — Това е частно тържество и ти не си поканен.

— Но аз дойдох, за да те дам на твоя жених — рече Орен, преструвайки се на обиден. — Пропътувах целия този път само заради теб.

— Идваш твърде късно — казах аз. — И освен това никога не съм била твоя, за да ме даваш на когото и да е било.

— И кой тук има по-голямо право от мен за това? — попита Орен.

— Орен! — извика Елора и всички в залата се извърнаха към нея. — Върви си веднага. — Тя стоеше в другия край на пътеката близо до олтара и Гарет беше зад нея. Сигурна бях, че имаше готовност да я подхване, ако припаднеше, макар другите да не подозираха това.

— О, кралице моя — каза Орен със зла усмивка. — Ето те и теб.

— Позабавлява се вече — отвърна Елора. — Сега си върви. Търпяхме те достатъчно.

— Виж се само — подсмихна се кралят. — Май съвсем си се запуснала. Изглеждаш като стара вещица, каквато винаги съм знаел, че си.

— Достатъчно! — отсякох аз. — Помолих те любезно да си тръгнеш. Повече няма да те моля.

Орен ме огледа от горе до долу, преценявайки доколко съм искрена, и аз се опитах да изглеждам колкото може по-решителна. Най-накрая той сви рамене, сякаш това, което се случваше, му беше безразлично.

— Както желаеш, принцесо — рече. — Но съдейки по вида на майка ти, няма да мине много време, преди да станеш кралица. Така че ще се видим скоро.

Орен понечи да си тръгне, но след това се спря.

— И още нещо, принцесо — каза той, извърнат наполовина. — Предполагам, че един мой боклук се е озовал при теб наскоро. Той е голяма напаст, но си е мой и си го искам обратно.

— Нямам никаква представа за какво говориш — отговорих аз, знаейки, че никога няма да му предам Локи. Бях видяла какво му беше сторил и нямаше да допусна това да се случи отново.

— Ако все пак се появи, изпрати ми го обратно — рече Орен, без да издава по никакъв начин дали ми вярва, или не.

— Разбира се — изльгах аз.

Орен се обърна и се отправи към вратата, без дори да изчака Сара. Тя ми се усмихна срамежливо, преди да го последва. Телохранителите му най-накрая се изправиха и се завтекоха след него.

Чух го да казва нещо в последния момент, преди да излязат, но не го разбрах.

— Съжалявам за прекъсването — казах с изненадващо овладян глас и се усмихнах на гостите с възможно най-лъчезарната си усмивка.
— Но след като всичко това свърши, мисля, че трябва да продължим със сватбата. — Обърнах се към Тове, все така усмихната. — В случай, че все още ме искаш.

— Разбира се — отвърна той на усмивката ми. Сетне ми подаде ръка и аз я поех. Докато вървяхме по пътеката, оркестърът поде отново „Лунната соната“. — Как се чувствуаш? — попита Тове тихо, докато се качвахме към олтара.

— Добре — прошепнах. — Да се оженя вече не ми изглежда толкова страшно.

Спряхме се пред маркиз Бейн и аз погледнах за миг назад през рамо. Дънкан стоеше до вратата и произнасяше беззвучно думите, които трябваше да изрека. Аз му се усмихнах с благодарност и се обърнах отново към маркиза.

— Да се заемем ли вече с обетите? — попита маркиз Бейн. — Принцесо, маркизе, застанете с лице един към друг.

Обърнах се към Тове, слагайки изкуствена усмивка на лицето си, за да скрия вълнението си. След няколко прости думи и размяна на пръстени, аз се заклех да го взема за мой съпруг, докато смъртта ни раздели. Скрепихме това с бърза целувка и гостите избухнаха в ръкопляскания.

7

ИНТЕРЛЮДИЯ

За щастие, между бракосъчетанието и приема имаше кратка интерлюдия, докато столовете бъдат махнати и бъдат подгответи масите и дансингът. Не бях сигурна къде младоженките трябваше да прекарат това време, но лично аз го прекарах в най-близката тоалетна с Уила.

Плиснах студена вода върху лицето си и това малко ме поосвежи, но докара Уила до полууда. Подсуших лицето си с хартиена кърпа и щом се почувствах по-добре, тя трескаво започна отново да ме гримира.

Излязохме от тоалетната тъкмо навреме, за да се появим с Тове тържествено в залата като съпруг и съпруга. Когато влязохме, Гарет стана, представи ни като принц Тове и принцеса Уенди Кронер и всички отново заръкопляскаха.

Не знам как го бяха постигнали за толкова кратко време, но балната зала изглеждаше изумително. Ако бях момиче, което е виждало в мечтите си сватба от приказките, щях да си представя нещата именно така. Полилейте, които бяха запалени по време на церемонията, сега бяха изгасени и в залата блещукаха само малки вълшебни светлини, пръснати навсякъде. На масите горяха свещи и из цялата зала се носеше уханието на лилии.

Под погледите на всички Тове и аз открихме танците с песента „Най-накрая“ на Ета Джеймс^[1]. Той беше голям фен на Ета Джеймс и изборът беше негов. Танцувахме добре благодарение на безбройните уроци, които Уила ни беше накарала да вземем, за да е сигурна, че всичко ще бъде съвършено, но не се носехме из залата, сякаш всичко беше магия.

Когато танцът свърши, оркестърът отново засвири, този път нещо от Бах. Щях да се радвам да танцувам с Тове през цялата вечер, но веднага след края на песента всички се събраха на дансинга. От

този момент нататък щеше да се наложи да танцувам с всеки, който пожелаеше.

Гарет открадна първия танц с мен, а Аурора танцува с Тове. Майка ми вероятно нямаше да танцува с него, но все още беше на приема. И предполагах, че щеше да остане тук през цялата нощ, каквото и да ѝ струваше това. След коментара, който беше направил Орен, тя трябваше да докаже, че все още има сили да бъде кралица, дори да не беше така.

Дори и Уила танцува с мен веднъж, което беше много мило. Тя ме разсмя и на сърцето ми стана много по-леко. Носех цялото напрежение върху раменете си и знаех, че към края на вечерта болката щеше да бъде влудяваща.

По едно време, докато танцувах с един маркиз, зърнах Мат, Рис, Рианон и Дънкан на една маса в дъното. Ужасно ми се искаше да се махна от дансинга и да отида да си побъбря с тях, но ако го направех, това щеше да означава, че трябва да започна да обикалям от маса на маса, за да разговарям с гостите. А това беше единственото нещо, което желаех още по-малко от танците.

Бях подразнена и изненадана от това, колко много хора се възползваха от възможността да разговарят с мен за разни закони, които искаха да бъдат прокарани, за семейството, в което се надяваха да бъде настанено детето им, или просто да се оплакват от данъците. Макар целият ми живот да беше под знака на политиката, щеше да бъде хубаво, ако имаше няколко танца, при които това не е така.

Канцлерът, разбира се, също танцува с мен и аз направих всичко възможно да стоя на една ръка разстояние от него, но той продължи да се опитва да ме притиска до себе си. И без това беше трудно да бъда далече от потното му тяло, защото коремът му беше изключително закръглен.

— Изглеждате много, много красива тази вечер, принцесо — каза канцлерът и аз потръпнах от отвращение, когато срещнах жадния му поглед.

— Благодаря ви. — Усмихнах се принудено.

— Но много ми се иска да бяхте приели моето предложение. — Той облиза устните си, които и без това бяха влажни от потта. — Спомняте ли си? Последният път, когато танцувахме заедно, аз ви предложих двамата с вас...

— Извинете ме — рече Тове, появявайки се до мен. — Бих искал да танцувам със съпругата си, ако нямате нищо против.

— Благодаря ти — казах, когато Тове улови ръката ми.

— Не танцува повече с него — подхвърли той с раздразнение.

— Моля те, стой колкото може по-далече от него.

— С удоволствие — отвърнах и го погледнах с почуда. — Защо?

— Този тип е непоносим. — Тове се намръщи и погледна назад към канцлера, който в този момент вече пъхаше друго парче от сватбената торта в устата си. — Той има най-извратените и перверзни мисли, които някога съм чувал. И те стават особено гръмки, когато е близо до теб. Отвратителните неща, които би направил с теб... — В този момент Тове неволно потръпна.

— Какво? — попитах аз. — Откъде знаеш? Не знаех, че можеш да четеш мисли!

— Не мога — отвърна Тове. — Чувам само когато хората проектират емоциите си, а той го прави, когато е развълнуван. Най-лошото е, че по цял ден премествам разни неща, за да отслабя способностите си. Така не чувам почти нищо. Но него го чувам високо и ясно.

— Толкова ли е лош? — попитах аз, чувствайки се ужасно, че бях позволила на канцлера да ме докосне.

— Отвратителен е — кимна Тове. — Веднага щом можем, трябва да се освободим от него. И ако е възможно, да избавим Фьоренинг от него. Мястото му е далече от тук.

— Да, определено — съгласих се аз. — Вече съм мислила как да се отървем от него.

— Добре — рече Тове и ми се усмихна. — Значи, ще работим заедно в тази посока.

Изведнъж тълпата беше обхваната от смут и аз се обърнах да видя каква е причината. И тогава го видях да върви между масите, без да обръща внимание на погледите, които зяпаха.

Локи се беше осмелил да напусне крилото на слугите, където се криеше. Откакто му бях дала убежище, той вече не беше под охрана и можеше да ходи, където си иска, но не бях го канила и на сватбата си.

Докато Тове и аз танцувахме, не свалих поглед от Локи. Той вървеше покрай дансинга към бюфета, но през цялото време ме наблюдаваше, напомняйки ми животно, което дебне плячката си. Взе

си чаша шампанско от масата и дори докато го пиеше, очите му не се откъсваха от мен.

Друг маркиз пожела да танцува с мен и почти не забелязах кога той зае мястото на Тове. Опитах се да разменя няколко думи с новия си партньор, но в начина, по който ме гледаше Локи, имаше нещо обсебващо, от което не успях да се отърся.

Песента, която вървеше в момента, беше нещо съвременно. Това вероятно беше дело на Уила, която още преди сватбата настояваше, че всичко ще бъде много скучно, ако оркестърът свири само класическа музика.

Мърморенето утихна и хората се върнаха към танците и разговорите си. Локи отпи още веднъж от шампанското си, сетне остави чашата и тръгна през дансинга. Всички се отдръпваха от пътя му, но не бях сигурна дали го правят от страх, или от почтителност.

Целият беше в черно, дори ризата му. Не бях сигурна къде беше намерил тези дрехи, но изглеждаше много шик.

— Може ли да получа този танц? — попита Локи партньора ми, но очите му бяха приковани върху мен.

— Ъ... не знам дали би трябало — засуети се маркизът, но аз вече бях взела решение.

— Не, всичко е наред — казах.

Маркизът отстъпи неуверено назад и Локи пое ръката ми. Когато сложи своята на кръста ми, по целия ми гръб пробяга тръпка, но се опитах да го скрия и отпуснах длан върху рамото му.

— Знаеш, че не си поканен тук — рекох, но той само се подсмихна самодоволно, докато танцуваше.

— Тогава ме изгони.

— Бих могла да го направя. — Вдигнах предизвикателно глава, но това само го накара да се засмее.

— О, това празненство ще бъде толкова скучно без мен — рече Локи.

— Значи, не знаеш какво се случи по време на обреда? — попитах аз. — Орен дойде да ми пожелае щастлив брачен живот.

— Чух един от стражите да говори за това — каза Локи и карамелените му очи станаха сериозни. — Научих, че си се справила добре и си защитила правата си.

— Във всеки случай се опитах — свих аз рамене. — Той търсеше теб.

— Нима? — попита Локи и аз кимнах. — Ще ме предадеш ли?

— Още не съм решила — пошегувах се аз и той отново се усмихна, при което мимолетната сянка на сериозност изчезна от лицето му. — И откъде взе този костюм?

— Няма да повярваш, но ми го даде твоята красива приятелка Уила — рече Локи. — Снощи ми донесе цяла купчина дрехи. Когато я попитах защо е толкова великодушна, тя ми каза, че се страхувала да не избягам гол.

— Това не ми звучи много в твой стил — усмихнах се аз. — Но защо си се облякъл целият в черно? Не знаеш ли, че отиваш на сватба?

— Точно обратното — отвърна той, опитвайки се да изглежда нещастен. — В черно съм именно защото съм на твоята сватба.

— О, искаш да кажеш, защото е твърде късно? — попитах аз.

— Не, принцесо, никога не е твърде късно. — Гласът му беше шаговит, но очите му изглеждаха сериозни.

— Може ли да танцува с принцесата? — попита кумът.

— Не, не можеш — отсече Локи. Понечих да се отдръпна от него, но той ме притисна по-силно до себе си.

— Локи! — възкликах аз, отваряйки широко очи от изненада.

— Все още танцува с нея — каза Локи, извръщайки се към него. — Ще танцува с нея след мен.

— Локи! — повторих аз, но двамата с него вече бяхме далече от кума. — Не можеш да правиш това.

— Току-що го направих — ухили се той. — О, принцесо, не изглеждай толкова ужасена. Аз вече съм принцът бунтовник, избягал от твоя враг. Не е възможно да очерня образа си повече.

— Но определено можеш да очерниш моя — изтъкнах аз.

— Никога — каза Локи и сега беше негов ред да изглежда ужасен. — Аз просто им показвам как се танцува.

Той ме грабна и ме понесе по дансинга в широки дъги, при което полите на роклята ми се завъртяха около мен. Беше възхитителен танцьор. Движехме се с изящество и бързина и всички се спираха да ни погледат, но не ме беше грижа. Това беше начинът, по който една принцеса трябваше да танцува на сватбения си ден.

След края на песента започна някаква пиеса от Моцарт и той забави темпото, почти спирайки, но продължи да ме държи в прегръдките си.

— Благодаря ти — казах с усмивка. Чувствах кожата си пламнала от вълнение и бях леко задъхана. — Беше прекрасен танц.

— Няма защо — отвърна той, взирайки се настойчиво в мен. — Толкова си красива.

— Престани — казах, извръщайки глава, и страните ми поруменяха.

— Как можеш да се изчервяваш? — попита Локи, леко усмихнат.

— Другите сигурно ти казват, че си красива по хиляда пъти на ден.

— Не е същото.

— Не е същото? — повтори той. — Защо? Защото знаеш, че не са искрени като мен?

В този момент спряхме да танцуваме и нито един от нас не казва нищо повече. Гарет се приближи към нас. Той се усмихваше, но очите му не изглеждаха весели.

— Може ли следващия танц? — попита Гарет.

— Да — рече Локи, отърсвайки се от обзелото го вълнение, след което се ухили широко на Гарет. — Тя е изцяло ваша, добри ми господине. Грижете се за нея.

Той потупа многозначително Гарет по рамото, усмихна ми се бързо и се отправи към бюфета.

— Той беспокоеше ли те? — попита ме Гарет, докато танцувахме.

— Ъ, не — поклатих аз глава. — Просто... — Гласът ми заглъхна, защото не знаех какво да кажа.

Наблюдавах Локи, докато пресушаваше друга чаша шампанско, след което си тръгна също толкова неочеквано, колкото беше дошъл.

— Сигурна ли си? — попита Гарет.

— Да, всичко е наред — уверих го аз с усмивка. — Да. Има ли някакъв проблем за това, че танцувах с него?

— Не мисля — каза Гарет. — Това си е твоята сватба. Добре е и да се позабавляваш. Би било по-добре да е с младоженеца, но... — Той сви рамене.

— Значи, Елора не ми е бясна? — попитах аз.

— Елора вече няма сили да бъде бясна — рече Гарет почти тъжно. — Не се тревожи за нея. Имаш достатъчно неща, за които да мислиш.

— Благодаря ти — рекох аз.

Погледнах към дансинга. Уила танцуваше отново с Тове и когато срещнах погледа ѝ, на лицето ѝ се изписа укор. Предположих, че причината беше танцът ми с Локи, но Тове не изглеждаше разстроен. Което все пак беше нещо.

[1] Ета Джеймс (1938–2012), американска певица на блус, R&B, джаз, соул и гостъл. — Б.пр. ↑

8

НА ДРУГАТА СУТРИН

Въпреки че носех сватбена рокля, която тежеше поне десет килограма, никога през живота си не съм се чувствала толкова гола.

Стоях пред новото си легло в новата си спалня. Това бяха някогашните покой на Елора, но сега бяха мои и трябваше да ги споделя със съпруга ми. Тове беше до мен и двамата просто гледахме с празен поглед леглото.

След края на приема родителите на Тове, майка ми, Уила, Гарет и още няколко високопоставени гости, в това число и отвратителният канцлер, ни въведоха в стаята. Те всички се смееха и говореха колко вълшебно ще бъде всичко, след което си тръгнаха, заключвайки вратата след себе си.

— През първата брачна нощ, когато се е женел принц или крал, са дърпали завесите на леглото с балдахин — каза Тове. — След това семейството и официалните лица се настанявали наоколо и оставали през цялата нощ, за да видят дали бракът ще бъде консумиран.

— Вероятно е било много смущаващо — отвърнах. — Но защо, за бога, са го правили?

— За да са сигурни, че ще създадат наследник — сви той рамене.
— Това е била единствената причина за династичните бракове.

— Може би трябва да сме благодарни, че не постъпват така с нас.

— Мислиш ли, че слушат зад вратата?

— Много се надявам да не го правят.

Продължихме да се взирате в леглото с празен поглед и май нито един от нас не знаеше какво да предприеме. Искаше ми се да почакаме достатъчно дълго, за да сме сигурни, че на всички им е доскучало и са си тръгнали, но иначе нямах никаква представа как щеше да мине тази нощ.

— Тази рокля наистина е тежка — казах накрая.

— Така изглежда. — Тове погледна роклята и диплите на шлейфа ми, който беше закрепен отзад, за да мога да танцувам. — Само

шлейфът вероятно тежи пет килограма.

— Най-малко — съгласих се аз. — И затова... бих искала да я махна.

— О, разбира се. — Той направи пауза. — Нямам нищо против... така да се каже.

— Но... ще имам нужда от помощта ти. — Посочих гърба си. — Има около хиляда копчета и закопчалки и не мога да ги стигна.

— Да, разбира се. — Тове тръсна глава. — Трябаше сам да се досетя.

Обърнах се с гръб към него и останах да стоя търпеливо, докато той се бореше с безбройните копчета и клипове. Изглеждаше нелепо, като се замислех. Тази рокля беше замислена да падне едва ли не сама, а на него му трябваха петнайсет минути, за да се справи с всичко. И през цялото време нито един от нас не каза нищо.

— Готово — рече накрая Тове. — Всичко е разкопчано.

— Благодаря ти. — Задържах роклята с ръка, за да не падне, и се обърнах към него. — Нужно ли е... Трябва ли да си сложа пижама?

— О! — Той потри ръце в панталона си. — Ако искаш.

— А ти ще го направиш ли?

— Аз... да. — Той прехапа бузата си от вътрешната страна и сведе поглед. — Ние не сме длъжни да го правим. Искам да кажа, нали разбиращ, да правимекс. Можем, ако искаш. Предполагам. Но не сме длъжни.

— О — казах аз, защото това като че ли беше единственото нещо, което можах да измисля.

— Искаш ли го? — попита Тове, поглеждайки ме.

— Ъ... всъщност, не — признах аз. — Но можем да опитаме да се целунем.

— Да, няма проблем. — Тове се почеса по тила и обиколи стаята с поглед. — Нека да не прибързваме. Днес е само първата нощ. И имаме на разположение цял живот да измислим как ще спим заедно.

— Да — засмях се аз нервно. — В такъв случай ще си сложа пижама.

— Да, аз също.

Все така придържайки роклята, влязох в будоара, където се сблъсках с неочекван проблем. Тук нямах никакви дрехи. Нямаше ги дори дрехите на Елора. Будоарът беше празен.

— Имаш ли някакви дрехи? — попита Тове от спалнята. — Защото тези шкафове са празни.

— О, по дяволите, обзалагам се, че са го направили нарочно — възձъхнах аз, връщайки се в стаята.

— Не са ни приготвили дрехи, за да... — Той замълча и на лицето му трепна лека усмивка.

— За да нямам с какво да спя.

— Мога да ти услужа с моята фланелка — предложи Тове. Той разкопча горните копчета на ризата си и я изхлузи през главата. Отдолу носеше обикновена бяла фланелка. — Искаш ли?

— Да, благодаря ти — отвърнах аз.

Тове свали фланелката си и ми я подаде. Аз се обърнах, така че да бъда с гръб към него, и я облякох. Сетне пуснах роклята си да падне и усещането да бъда без нея беше прекрасно. Чувствах се лека като перце.

Когато погледнах към Тове, видях, че е събул панталона си и вече беше само по боксерки. Отидох откъм моята страна на леглото и седнах на края му. Махнах бижутата, които носех, с изключение на сватбения ми пръстен с голям диамант.

Мушнах се бързо под планината от завивки. Леглото беше огромно и затова, дори след като Тове легна, между нас остана много място. Изчаках го да се намести, след това се пресегнах и изгасих нощната лампа, при което стаята потъна в мрак.

— Това проблем ли е? — попита Тове.

— Кое?

— Че не те обичам?

— Ами, не — отговорих аз предпазливо. — Мисля, че не е.

— Не бях сигурен дали трябва да ти го кажа. Не исках да нараня чувствата ти, но реших, че трябва да знаеш. — Той се размърда леко в леглото.

— Всичко е наред. Радвам се, че ми каза. — Замълчах за момент.

— И аз не те обичам.

— И това, надявам се, също не е проблем?

— Така мисля.

— Беше хубава сватба — смени Тове темата. — С изключение на онзи момент, когато се появи баща ти.

— Да, наистина беше хубаво — съгласих се аз. — Уила и Аурора свършиха чудесна работа.

— Така е.

Денят беше изтощителен, а и не бях спала много предишната нощ. Затова не мина много време, когато сънят ме обори. Заспах на първата си брачна нощ все така „девица“.

Събудих се от рязкото отваряне на вратите и почти подскочих в леглото. Тове изпъшка от болка до мен, защото отново му бях нанесла онзи неволен мисловен удар, както правех, когато се събуждах уплашена.

— Добро утро, добро утро, добро утро! — изчурулика радостно Локи, вкарвайки в стаята масичка на колела, отрупана със сребърни похлупаци.

— Какво правиш? — попитах аз, примигвайки срещу него. Той дръпна нагоре транспарантите. Бях ужасно уморена и доста ядосана.

— Помислих си, че двете влюбени птички биха искали закуска — рече Локи. — Затова накарах главния готвач да ви забърка нещо фантастично. — Оставяйки масичката в средата на стаята, той погледна към нас. — Но като гледам, вие сте спали доста далече един от друг за младоженци.

— О, боже мой — простенах аз и дръпнах завивките над главата си.

— Знаеш ли, мисля, че си глупак — каза Тове, ставайки от леглото. — Но умирам от глад и затова в случая ще си затворя очите. Този път.

— Глупак? — Локи се престори на обиден. — Аз просто се тревожа за здравето ви. Ако телата ви не са свикнали на свръхусилие като от целенощно правене на любов, може да залинеете поради липса на протеин. Просто съм загрижен за вас.

— Да, ние и двамата не се съмняваме, че това е причината да си тук — каза Тове саркастично и пое чашата с портокалов сок, която Локи му наляя.

— А ти, принцесо? — Локи вдигна поглед към мен, докато наливаше друга чаша.

— Не съм гладна — въздъхнах аз, надигайки се в леглото.

— О, нима? — Локи повдигна въпросително вежди. — Означава ли това, че миналата нощ...

— Това означава, че миналата нощ не е твоя работа — срязах го аз.

Станах и тръгнах, накуцвайки, към един сатенен пеньоар на Елора, който беше метнат на близък стол. Краката и глезните ме боляха от всичките тези танци от миналата нощ.

— Не е нужно да се криеш заради мен — каза Локи, докато си обличах пеньоара. — Нямаш нещо, което да не съм виждал.

— О, има много неща, които не си виждал — отвърнах аз, дооправяйки пеньоара.

— Трябва да се жениш по-често — закачи ме Локи. — Това те прави много пламенна.

Завъртях очи нагоре и тръгнах към масичката. Локи я беше отрупал с блюда, включително и с вазичка цветя в средата, и беше вдигнал сводестите похлупаци от богатата закуска. Седнах срещу Тове и в този момент забелязах, че Локи беше дръпнал трети стол за себе си.

— Какво правиш? — попитах аз.

— Е, реших, че щом съм си направил труда да приготвя всичко това, мога и да хапна. — Локи седна и ми подаде чаша, пълна с някаква портокалова течност. — Приготвих мимоза^[1].

— Благодаря — казах и размених поглед с Тове, за да видя дали има нещо против Локи да остане.

— Той е глупак — промърмори Тове с пълна уста и сви рамене.
— Но не ме е грижа.

Казано съвсем честно, мисля, че и двамата предпочитахме Локи да остане. Той беше като буфер между нас, който ни спестяваше необходимостта да водим неловки разговори на сутринта след брачната нощ.

— Е, как спахте миналата нощ? — попита Локи, отпивайки от мимозата си.

В този момент на вратата на спалнята настойчиво се почука и тя се отвори, преди да успея да отговоря. Фин влезе вътре и почувствах, че ми прималява. Той беше последният човек, когото очаквах да видя. Дори не знаех, че е още тук. След по-миналата нощ си мислех, че е заминал, особено след като не се появи на сватбата.

— Принцесо, извинявам се... — започна Фин, но след това видя Локи и замъркна.

— Фин? — възкликах аз, смяяна.

— Какво правиш тук? — Фин изглеждаше ужасен, сочейки към Локи.

— Пия мимоза. — Локи се облегна назад на стола си. — А ти какво правиш тук?

— Какво прави той тук? — попита Фин, обръщайки се към мен.

— Не му обръщай внимание — махнах аз с ръка. — Какво става?

— Виждаш ли, Фин, трябваше да отговориш на въпроса ми — рече Локи, отпивайки отново от коктейла си.

— Хей, разбрахте ли, че... — каза Дънкан, влитайки в стаята. Очевидно, виждайки вратата отворена, както я беше оставил Фин, той бе решил, че няма никакъв проблем да влезе.

— Изглежда, всеки смята, че може да нахълта тук, когато си пожелае — въздъхнах аз. — Забравяйки, че съм принцеса и че това са моите лични покой.

Когато Дънкан видя странната сцена, той се спря и махна с ръка към Локи.

— Чакайте, защо той е тук? Нали не е прекарал нощта с вас двамата?

— Уенди се намира в доста деликатна ситуация, която ти не би могъл да разбереш — каза му Локи с намигване.

— Защо си тук? — попита Фин и очите му припламнаха.

— Ще ни каже ли някой, за бога, какво става? — попита Тове, губейки търпение.

— Бих го направил, но това е частен разговор — отговори Фин, все така приковал поглед върху Локи, който обаче изглеждаше съвършено невъзмутим.

— Хайде, Фин, между нас няма тайни — ухили се Локи и направи широк жест към Тове и мен.

— Толкова ли е частен, че да се налага да излязат и Тове, и Дънкан? — попитах предпазливо. Не знаех дали поводът за посещението на Фин бях аз и ако беше така, не бях сигурна дали трябва да оставам и миг насаме с него.

— Не — поклати глава Фин. — Става дума за кралството и аз нямам доверие на маркиз Стад.

— Аз получих убежище, както знаеш. — Локи се наведе напред и в гласа му прозвучаха нотки на раздразнение. — Това означава, че тя

ми се доверява. Аз съм приет за член на вашето общество.

— Никой никога няма да те приеме — отговори Фин хладно. — И искрено се съмнявам, че...

— Просто кажи новината! — прекъснах го аз. — Много съм уморена. Имах дълъг уикенд и ако има нещо, което трябва да знам, побързай да ми го съобщиши.

— Извинявам се. — Фин сведе поглед. — Идвам от среща по сигурността с баща ми. Очевидно е имало нападение на *вчера* над Ослина, при това брутално.

— Ослина? — попитах аз. — Аз имам среща с техния първи маркиз утре сутринта.

— Съмнявам се, че това е възможно — каза Фин тихо. — Те са го убили.

— Убили са го? — ахнах аз и чух Тове да изругава приглушено.

— Кога се е случило това? Колко други са били убити?

— Не сме още сигурни за броя на загиналите — рече Фин. — Случило се е тази нощ и все още събираме информация. Но на този етап жертвите възлизат на хиляди.

— О, боже мой! — Сложих ръка на устата си, задавена от силен пристъп на гадене.

Хиляди бяха намерили смъртта си, докато аз бях танцуvalа. Моят народ, който се бях заклела да защитавам. И може би зад всичко това стоеше баща ми. До Ослина имаше десет часа път с кола — разстояние, което можеше да бъде изминато за една нощ. Възможно беше да е избил всички тези хора, провокиран от случилото се на сватбата ми.

Или може би не. Това може да е бил планът му от самото начало. Той сключи мир с Фьоренинг и след това започна да преследва нашите подменени, а сега напада общностите на Трил. Това можеше да е първата му стъпка към тотална война.

Преглътнах емоциите си, защото те само щяха да ми пречат. Нуждаех се от бистър ум, ако исках да помогна на оцелелите в Ослина.

— Трябва да направим нещо — казах сковано.

— Баща ми в момента свиква военен съвет — рече Фин.

— Затова ли не дойде при мен лично? — попитах аз. Бащата на Фин, Томас, беше началник по сигурността и той беше човекът, който обикновено ми докладваше за възникналите проблеми.

— Не. — Фин ме погледна така, сякаш търсеше извинение за него. — Той не искаше да те информира още. Смяташе, че трябва да съберем повече информация, тъй като току-що си се омъжила.

— Но аз въпреки това съм принцеса! — казах, изправяйки се. — И имам определени задължения, които не спират заради някакво си глупаво тържество.

— Точно затова дойдох при теб — рече Фин, но извърна поглед, което ме накара да предположа, че това не е била единствената причина за появата му тази сутрин.

— Затова ли си тук? — попита Дънкан.

— Да — кимна той. — Бях долу, когато чух няколко души от стражата да говорят за нападението над Ослина. Реших, че трябва да знаеш.

— Благодаря ти — казах аз. Държах ръка върху стомаха си в опит да се овладея. Трябваше да бъда хладна и спокойна. — Свикайте веднага военния съвет. Трябва да реагираме колкото може по-бързо.

— Разбира се — кимна Фин.

— Дънкан, можеш ли да отидеш и да доведеш Уила? — попитах аз и добавих телепатично: „Тя е долу в стаята на Мат“. Всъщност напоследък Уила прекарваше повече вечери с него, отколкото в собствения си дом.

— Да, разбира се. — Дънкан бързо се поклони и тръгна към вратата.

— О, и още нещо. Ще те помоля да изтичаш до стаята ми и да ми донесеш малко дрехи — казах аз. — По някаква причина те не са били преместени тук.

— Съжалявам за това. — Бузите на Дънкан пламнаха. — Идеята беше на Уила. Тя смяташе, че това би било...

— Няма значение — спрях го аз, махвайки с ръка. — Просто грабни нещо, което става за носене. И на всяка цена доведи Уила. Искам тя да присъства на това съвещание.

— Да, принцесо. — Той излетя от стаята да изпълни задачите си, но Фин не се помръдна от мястото си.

— Какво? — казах аз.

— А той? — Фин погледна към Локи.

— Какво за него? — попитах ядосана.

— Той е *вимпа* — напомни Фин.

— Той не... — Замълчах и се обърнах към Локи. — Знаеше ли за нападението над Ослина?

— Не, разбира се — отвърна Локи и изглеждаше съвсем искрено потресен от новината, което беше в разрез с обичайната му самонадеяна усмивка. — Кралят никога не би споделил с мен плановете си.

— Ето, виждаш ли? — обърнах се отново към Фин. — Той не знае нищо.

— Принцесо! — Фин ме погледна настойчиво.

— Нямам време да стоя тук и да споря с теб, Фин — казах аз. — Искам да отидеш веднага на съвета и да се погрижиш никой да не предприема нищо глупаво, преди да дойда. Не позволявай на канцлера да взема решения. Ще бъда във Военната зала след десет минути, ставали?

— Да, принцесо. — Фин не изглеждаше щастлив, но кимна и излезе от стаята.

— На мен също ще ми трябват дрехи — каза Тове, бутвайки стола си назад, след което стана и хвърли салфетката в чинията си с недоизядена храна. — Имаш ли някаква идея как да подходиш към това, Уенди?

— Все още не — поклатих аз глава. — Но и не знам точно какво се е случило.

— Ще изясним това. — Тове тръгна към мен и докосна нежно ръката ми. — Ще се видим във Военната зала.

— Добре — кимнах. — Побързай.

Прокарах пръсти през косата си. Мислите ми летяха. Нападението означаваше загинали хора, много ранени, разрушени домове. Трябаше да помогнем някак на оцелелите и да решим как да отговорим на витара.

— Може би трябва да те оставя да се приготвиш — рече Локи, изправяйки се.

— Какво? — Обърнах се с лице към него. Бях забравила, че е тук.

— Наистина съжалявам за случилото се — каза той със сериозен израз на лицето. — Твоите хора не заслужават това.

— Знам. — Прегълтнах с усилие. Той понечи да излезе, но в този момент го спрях. — Ти би ли направил това?

— Кое? — Локи се спря на вратата.

— Ако беше все още с *витра*? — погледнах го в упор. Той стоеше на няколко крачки от мен, но златистите му очи изглеждаха мрачни и тъжни. — Би ли участвал в нападението над Ослина? Би ли убивал?

— Не — отвърна той. — Аз никога не съм убивал.

— Но си се бил рамо до рамо с тях.

— Никога не съм се бил за моя крал — поклати той глава. —

Точно затова свърших в тъмницата.

— Разбирам. — Наведох глава към земята, не знаех вече какво да мисля за него. — Не се мяркай много пред очите на другите. Никой друг освен мен не ти вярва.

— Добре.

— Локи! — извиках аз точно преди да излезе и се обърнах към него, за да види, че съм сериозна. — Ако разбера, че си знаел нещо за нападението, лично ще те предам на краля.

— Да, Ваше Височество. — Той се поклони и напусна покоите ми.

[1] Коктейл от шампанско и портокалов сок. — Б.пр. ↑

9

ОТЗВУК

Дънкан дойде няколко минути по-късно и аз бързо се облякох. Пооправих си косата надвe-натри, защото не можех да се появя на съвета като някакво плашило, но нямах и време за съвършена прическа.

Почти тичах надолу по коридора, следвана по петите от Дънкан, и стигнах до стълбите по едно и също време с Уила. Роклята ѝ стоеше малко накриво, а косата ѝ беше заплетена, от което ставаше ясно, че се е приготвила набързо, но се зарадвах, че се беше отзовала веднага.

— Дънкан ми каза, че си поискала да дойда на съвещанието — каза Уила смутена, докато слизахме по стълбите.

— Да — отвърнах аз. — Искам да започнеш да участвуаш в тези неща.

— Уенди, знаеш, че не ме бива много в това — рече Уила.

— Не знам защо казваш това. Връзките с обществото са твоята силна страна. А дори и да не е така, това ти е работата. Ти си една от най-високопоставените марксини, които имаме. Трябва да ми помогнеш да дадем нов облик на кралството, вместо да оставяш другите да го рушат.

— Не знам. — Тя поклати глава и когато стигнахме дъното на стълбите, се спрях да я погледна.

— Виж, Уила, имам нужда да бъдеш до мен — казах. — След малко ще вляза в зала, пълна с хора, които ме смятат за глупачка или най-малкото за тежест. Хората в Ослина са в беда, нашите хора. Нямам време да се карам с тези тук и те освен това те харесват. Имам нужда от помощта ти. Разбираш ли?

— Разбира се. — Уила се усмихна нервно. — Ще ти помогна с всичко, каквото мога.

Дори преди още да стигнем Военната зала, ги чух да се препират. Имаше твърде много гласове, за да разбера за какво се карат, но очевидно всички бяха разтревожени.

— Просто трябва да се успокоим! — викаше Фин, за да бъде чут, когато Уила, Дънкан и аз пристигнахме. Фин стоеше пред съbralата се тълпа, но никой не му обръщаше внимание.

Тове се беше облегнал на катедрата, наблюдавайки множеството. Канцлерът, с червено като цвекло лице, крещеше толкова силно към бедния маркиз Бейн, че от устата му хвърчаха слюнки. Марксина Лаурент беше станала права и викаше нещо на Гарет, който се опитваше да остане невъзмутим, но виждах, че му се иска да я цапне.

— Извинете ме! — казах аз високо, но никой дори не ме забеляза.

— Опитвам се да ги успокоя — каза Фин, поглеждайки към мен виновно. — Но те са като полуреди. Смятат, че ние сме следващите.

— Аз ще се погрижа за това — рече Уила.

Тя се качи на катедрата до Тове, придържайки внимателно късата си рокля, пъхна два пръста в устата си и свирна силно. Толкова силно, че Тове даже запуши ушите си.

Всички замълчаха и погледнаха към нея.

— Вашата принцеса е тук и иска да се обърне към вас, за което се нуждае от вниманието ви — каза Уила с усмивка.

Дънкан помогна на Уила да скочи на земята, а аз застанах между нея и Тове.

— Благодаря ти, марксина — казах аз и обходих с поглед разгневената тълпа. — Кой знае най-много за нападението над Ослина?

— Аз — обади се Томас, пристъпвайки напред иззад Аурора Кронер.

— Разкажи ми всичко, което знаеш — наредих аз.

— Вече минахме през това — намеси се марксина Лаурент, преди той да успее да каже нещо. — Не трябва да повтаряме едни и същи неща. Вместо това трябва да планираме атаката си.

— Съжалявам, че ви губя времето, но никой не може да взема никакви решения, преди да разбера какво е станало — казах аз. — Това може да стане много бързо, ако просто оставите Томас да говори.

Лаурент промърмори нещо и извърна глава. Когато се уверих, че съм приключила с нея, се обърнах отново към Томас и му кимнах да продължи.

— В неизвестен час през миналата нощ, *витра* са нападнали Ослина — каза Томас. — Това е една от най-големите общности на Трил, разположена в Северен Мичиган. Сведенията са противоречиви, но предполагаме, че набегът е започнал около 10,30 вечерта.

— Сигурни ли сме, че са били *витра*? — попитах аз.

— Да — потвърди Томас. — Кралят не е бил там, но е било получено съобщение от негово име.

— И съобщението гласи? — подканих го аз.

— „Това е само началото“ — каза Томас и през залата мина шепот, но аз вдигнах ръка за тишина.

— Знаем ли колко са били витрийците, участвали в нападението? — попитах аз.

— Трудно е да се каже точна цифра — поклати глава Томас. — Те започнаха да използват таласъми в техните акции и затова предполагаме, че броят на витра като цяло намалява.

— Гадни малки създания — изсумтя презрително маркиза Лаурент при споменаването на таласъмите и неколцина около нея се подсмихнаха.

— Значи, по-голямата част от армията на витра се състои от таласъми? — попита Тове учуден. — Но как е възможно тогава да представляват заплаха. Те са малки и дребни.

— Може да са дребни, но са все пак витра — обясни Томас. — Физически те притежават огромна сила. Изглеждат умствено недоразвити и по-податливи на способностите на трил от манксовете, но не са и много триловете в Ослина, които имат такива способности.

— Това означава, че тези таласъми са причинили големи щети на Ослина? — казах аз.

— Да — потвърди Томас. — Градът е напълно опустошен. Не знаем точно колко са загиналите, но предполагаме, че са най-малко две хиляди, и то при положение, че цялото население е три хиляди души.

Някой ахна от дъното на залата и дори и Уила издаде някакъв звук, но аз не дадох израз на чувствата си. Тук съчувствуието би било израз на слабост.

— Знаем ли какви загуби сме нанесли на армията на *витра*? — попитах аз.

— Не, но не мисля, че са значителни — отговори Томас. — Може би сто души. Или малко повече.

— Значи, те са убили хиляди от нашите хора, а те са загубили само сто? — казах аз. — Как е възможно това? Как е станало това?

— Те са спели — обясни Томас. — Това е било внезапна нощна атака. Може би са подценили таласъмите. До този момент ние нямахме точна представа колко са силни.

— И колко всъщност са силни? — попитах аз. — По-силни от мен? По-силни от Фин? Колко?

— Достатъчно силни, за да повдигнат къща от основите ѝ — отвърна Томас и в залата се надигна тревожна гълчка.

— Тишина! — извиках аз, но трябваше да мине още време, преди хората да се успокоят.

— Ние сме следващите! — каза марксина Лаурент и се изправи.

— Ние сме следващите. Те настъпват към нас и ние сме съвършено незащитени. Не можем да им се противопоставим.

— Няма нужда от истерия — поклатих аз глава. — Ние имаме най-могъщите трилове на света, по-силни от всички други създания на Земята. Марксина, вие можете да сътворявате огън. Тове и аз владеем телекинеза. Уила може да контролира вята. Имаме повече от достатъчно сила да се защитим.

— А какво да правим ние, останалите, които нямаме такива способности? — попита канцлерът. — Ние сме безпомощни срещу тези малки чудовища, които могат да събарят къщите ни!

— Не сме безпомощни — казах аз и погледнах към Фин.

— Ще призовем следотърсачите ни — намеси се Фин, разбирайки погледа ми. — Нуждаем се от тях тук.

Действително трябваше да направим това, колкото и да не ми се искаше. Така нашите подменени щяха да останат незащитени, а те бяха само деца. Нямахме представа какво правеха *вчера* с тях, когато попаднаха в ръцете им, но нямахме избор. Не можехме да губим военна сила заради едно дете, при положение че цялото кралство беше под угроза.

— Погрижи се за това — казах аз и той кимна. — Преди да стигнат тук, трябва да решим какво да правим с Ослина.

— Защо трябва да правим нещо с Ослина? — попита марксина Лаурент озадачено.

— Те току-що са били нападнати — отвърнах, говорейки ѝ като на малко дете. — Ние трябва да им помогнем.

— Да им помогнем? — възкликна канцлерът. — Та ние не знаем дали можем да помогнем дори на себе си.

— Нямаме нужните ресурси за това — съгласи се Аурора.

— Имаме по-големи ресурси от всяка друга трилска общност — възразих аз. — Как можеш дори да казваш това?

— Те са ни нужни на нас — повиши глас Лаурент. — Точно това повтарям през цялото време. Ние знаехме, че този ден ще дойде. Още откакто тази проклета принцеса се роди! — Тя махна с ръка към мен.

— Марксина! — извика Уила. — Тя е твоята принцеса! Не забравяй с кого говориш.

— Как бих могла да забравя? — каза марксината. — Тя е тази, която ще ни доведе до гибел!

— Достатъчно! — Вдигнах и двете си ръце, преди и други да се присъединят към нея. — Ето какво ще направим. Първо, Томас ще събере всички следотърсачи. До последния от тях. Когато бъдат тук, ще сформираме армия, която да ни защитава. Както нас, така и останалите общиности.

Второ, ще изпратим отряд в Ослина, за да оценим размера на пораженията. Докато са там, те ще разчистят терена и ще се опитат да съберат информация за *витра*, така че да се предпазим от нови внезапни нападения.

И накрая, ще трябва да се научите да използвате способностите, които имате. Ние сме силни. Няма да пилея жива сила, за да браня хора, които могат да се защитават и сами.

— Не можеш да очакваш от нас да водим война! — Лаурент изглеждаше ужасена.

— Не искам това от вас, но би било добре онези от вас, които могат да се бият, сами да предложат помощта си.

— Това е нечувано! — възкликна Аурора. — Нали не говориш сериозно, когато казваш, че искаш да се бием.

— Точно това имам предвид — отсякох аз. — И всъщност не ме е грижа какво мислите за това. Нямаме друга надежда да защитим кралството си.

— Кой предлагаш да влезе в отряда? — попита Гарет.

— Всеки, който може да помогне — казах. — Например аз.

— Принцесо, не е разумно да напускаш Фьоренинг — рече Фин.

— Договорът ни с краля на Витра го задължава да не напада нашите

хора тук. Но не казва нищо за останалите извън Фьоренинг.

— Не трябва да пътуваш сега — съгласи се Уила. — Не и по време на война.

— Защо не? — попита Лаурент. — Ако иска да върви и да я убият. Така ще ни спести всичките главоболия! Но не мисля, че това ще се случи. Тя дори вероятно работи за тях.

— Марксина Лаурент — каза Тове, гледайки я гневно. — Следващия път, когато кажете нещо срещу принцесата, ще ви прогоня от Фьоренинг за измяна и ще ви оставя на милостта на *вчера*.

— Измяна? — Очите ѝ се разшириха от уплаха. — Аз не съм извършила такова нещо!

— Според Закона за държавна измяна, член XII, всеки, който замисля или допуска смъртта на краля, кралицата или най-голямото им дете и наследник, извършва измяна — рече Тове. — И вие току-що пожелахте смъртта на принцесата в зала, пълна със свидетели.

— Аз... — опита се да се защити Лаурент, но след това замълча и остана просто да се взира в ръцете си.

— Кои ще се включат в отряда тогава? — попита Аурора, връщайки се към темата.

— Готов ли е някой да тръгне по свое желание? — попитах аз. — Един високопоставен служител ще замине като мой пълномощник и ако няма доброволци, ще посоча хората по име.

— Аз ще тръгна — рече Фин. — Баща ми ще се погрижи за армията тук, а аз ще водя отряда до Ослина.

— Аз също ще дойда — обади се маркиз Бейн. — Сестра ми живее там и така ще мога да ѝ помогна.

— Някой друг? — попитах аз, но видях насреща си само равнодушни погледи. — Един лечител би ни бил от голяма полза.

— Марксина Кронер? — каза Уила, виждайки, че Аурора не реагира.

— Аз съм майка на принца! — Аурора изглеждаше ужасена. — Не мога да отида! — Тове я погледна суро и тя панически започна да търси някакво извинение. — Канцлерът да отиде! Той също има лечителски способности.

— Не и такива като твоите — оправда се канцлерът. — Аз съм нищо в сравнение с теб.

— Ти си служител на изборна длъжност — парира го Аурора. — Хората са гласували за теб. И заслужават помощта ти.

— Защо наистина не отидете, канцлер? — попита Тове. — Ще изпълнявате ролята на мой офицер за свръзка.

— Имам ли избор? — каза канцлерът, съкрушен, но Тове оставил думите му без отговор.

Съвещанието продължи още няколко минути. Уила произнесе пламенна реч за това, колко е важно да помогнем на нашите братя. Неколцина изглеждаха развлечени, но никой не предложи себе си като доброволец, докато Уила не изтъкна, че ако помогнем на оцелелите в Ослина, те ще могат да се присъединят към нас и така да станем по-силни. След този аргумент се вдигнаха още няколко ръце.

Най-накрая се сформира група от десет души и това беше най-многото, на което можех да се надявам. Бе решено отрядът да потегли след два часа и всички се разпръснаха. Във Военната зала останахме само Тове, Уила, Дънкан и аз.

— Мисля, че мина добре. — Уила се облегна на катедрата.

— Ами ако *вчера* започнат да нападат и другите градове? — попитах аз. — Какво ще правим тогава?

— Не можем да направим нищо повече — отговори Тове. — Не и на този етап. Трябва да си върнем всички следотърсачи. Сигурен съм, че точно това е бил планът на краля. Да направи така, че всички следотърсачи да тръгнат след подменените, и да ни остави беззащитни.

— Не можех да не ги изпратя — въздъхнах аз. — *Вчера* отвличаха децата ни и аз не можех да допусна това.

— Ти постъпи правилно тогава — рече Уила. — Както и сега. Нареди следотърсачите да се върнат и се готвиш да помогнеш на Ослина.

— Това не е достатъчно. — Поклатих глава и направих няколко крачки, отдалечавайки се от тях. — Аз трябва да замина за там, за да помогна. Ако тези таласъми могат да събият къщи, ще има нужда от хора като мен за разчистването на отломките.

— Принцесо, ти сега си наш водач — каза Дънкан. — Трябва да останеш тук и да даваш заповеди. Нека другите да свършат работата.

— Но не е редно да бъде така! — заспорих аз. — Ако притежавам най-голяма сила, трябва и да свърша най-много работа.

— Уенди, ти правиш онова, което е нужно — рече Уила. — Те искаха да оставят хората в Ослина на произвола на съдбата. Трябва да останеш тук и да организираш нещата. И ако по-късно няма опасност, ще отидеш там и ще помогнеш и при разчистването. Но преди това отрядът трябва да отиде на разузнаване.

— Знам. — Разтрих схванатия си врат. — Толкова исках да избегна ненужното кръвопролитие, но Орен очевидно е решил друго.

— Вината не е твоя — каза Уила. — Не можеш да бъдеш отговорна за действията му.

— Никой от нас не може да контролира родителите си — рече Тове. — Но поне затворих устата на марксина Лаурент.

— И то много успешно — засмя се Уила.

— Да, наистина — съгласи се Дънкан.

— Благодаря ти за това — казах аз, усмихвайки се неволно. — Наистина ли щеше да я прогониш от кралството?

— Не знам — сви рамене Тове. — Просто ми омръзна непрекъснато да недоволства за нещо.

— Какво ще правиш сега? — обърна се Уила към мен.

— Сега ли? — Въздъхнах тежко, разбирайки какво ми предстои.

— Трябва да отида и да разкажа всичко на Елора.

10

ПОМОЩ

Елора прие сдържано новините, както и бях очаквала. Тя вече бе започнала да ми прехвърля управлението на кралството, чиято тежест беше смазваща за мен, макар никога да не го признах пред нея. Исках съвета ѝ, колкото може по-рядко. Трябваше да мога да се справям сама с нещата и повечето пъти тя приемаше решенията ми.

Новината за нападението я разстрои и точно от това се бях страхувала. Искаше да стане от леглото и да тръгне сама срещу Орен, но вълнението ѝ я източи толкова много, че нямаше сили дори да се надигне. Беше станала толкова крехка и уязвима, че се боях за нея.

Оставих я на грижите на Гарет и тръгнах да намеря Фин, преди да замине. Може би тайно се страхувах за него за това, че именно той бе оглавил отряда. Нямах право да го спра и знаех това. Но никога не бих го поискала от него, ако можех.

Мисията можеше да се окаже опасна. Не знаех какви са плановете на *випра*. Не бях предвидила нападението им над нас и очевидно бях подценила решимостта на Орен да ни унищожи. Или по-точно мен.

Макар Фин да бе отсъстввал почти месец, домът му на практика беше дворецът. Малкото вещи, които притежаваше, бяха в стаята му в крилото на прислугата. Докато вървях натам, минах покрай стаята на Локи и се зарадвах да видя, че вратата му е затворена. Той се беше вслушал в съвета ми да не се показва много.

Вратата на Фин беше отворена и в този момент той тъкмо приготвяше дрехите си. Не бях сигурна колко щеше да отсъства, но вероятно задачата щеше да отнеме поне няколко дни. Зависеше от това, колко тежко е пострадала Ослина.

— Приготвяш ли се? — попитах аз. Бях се спряла в коридора точно пред вратата му, страхувайки се да пристъпя по-напред.

— Да — Фин погледна назад към мен. След това напъха чифт гащета в брезентовия си сак и дръпна ципа му. — Мисля, че да.

— Добре. — Завъртях халката на пръста си. — Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Нямам голям избор. — Фин взе сака си и се извърна към мен. Лицето му беше безизразно и се почувствах неприятно, че се владее толкова добре. Всъщност аз никога не знаех какво мисли или чувства.

— Разбира се, че имаш избор — казах. — Аз не те заставям да го направиш.

— Знам това. Но те се нуждаят от опитен боец, който няма да допусне глупави грешки. Баща ми трябва да остане тук и затова аз съм логичният избор.

— Аз мога да отида — предложих колебливо. — Би трявало да го направя. Бих могла да помогна.

— Не. Онова, което казах на съвета, е все още вярно — рече Фин. — Ти трябва да бъдеш тук.

— Всъщност тук не ми остава друго за правене, освен да чакам да се върнеш. — Казаното от мен не ми прозвуча добре и затова съвсем поглед.

— Няма да се забавим много — каза Фин. — Вероятно ще върнем част от оцелелите във Фьоренинг и тук те ще намерят подслон.

— Ще се погрижа да има къде да ги настаним — отвърнах аз и в следващия момент се почувствах неловко. Той отиваше на война, а аз щях да оправям легла за оцелелите от Ослина. — Трябва да дойда с теб. Това е нелепо!

— Принцесо, твоето място е тук — каза Фин почти уморено. — Но вече е време да тръгвам. Не искам да ги карам да чакат.

— Да, извинявай. — Отстъпих настани, за да му направя път да мине. Ръката му докосна моята, но той дори не забеляза това. — Пази се — добавих аз.

— Казваш това, сякаш те е грижа — промърмори той.

— И наистина ме е грижа — отвърнах аз, сякаш се оправдавах за нещо. — Никога не съм твърдяла противното. Не е честно. — Той се спря с гръб към мен.

— Онази нощ ти изясни намеренията си по възможно най-ясния начин.

— Както и ти — казах аз, при което Фин се завъртя рязко към мен. — И направи своя избор. — Той бе избирал дълга си отново и отново и всеки път бе жертввал мен.

— Аз никога не съм имал избор, Уенди! — рече Фин, кипейки от негодуване.

— Винаги си имал. Всеки има избор. И ти направи своя.

— Е, добре, ти също — каза той накрая.

— Така е — съгласих се аз.

Той остана още за кратко загледан в мен и след това тръгна по коридора. Не исках това да е последният ни разговор преди заминаването му. Вътрешно все още се страхувах, че нещо може да се случи с него, но Фин беше от онези, които могат да се грижат за себе си.

Скоро тук щяха да дойдат оцелелите от Ослина и аз трябваше да подгответя двореца за това. Не знаех точно как ще се справя, но Уила и Мат щяха да ми помогнат.

Намерих ги заедно в стаята на Мат, докато Уила се опитваше да му разкаже за случилото се в Ослина, без да го изплаши прекалено много. Всъщност това беше общият за всички ни подход, когато трябваше да съобщим нещо на Мат. Не искахме да го държим напълно в неведение, но той щеше да получи удар, ако разбереше точно срещу какво сме изправени.

— *Витра* извършват убийства? — попита Мат. Той седеше на леглото, гледайки към Уила, която си оправяше косата. Ние бяхме в критична ситуация, но това не означаваше, че и косата ѝ трябва да бъде такава. — Искаш да кажеш, че убиват такива като теб?

— Да, Мат. — Уила стоеше пред голямото огледало срещу него, опъвайки косата си с маша. — Или с други думи, те са лошите.

— И правят това, защото искат теб? — попита Мат, обръщайки се към мен.

— Правят това, защото са *лошите* — отговори Уила вместо мен.

— Но този Локи е един от тях? — рече Мат.

— Не точно — отговорих предпазливо. Стоях в единния край на стаята и се облегнах на стената.

— Но е бил — настоя Мат. — Той те е отвлякъл по-рано. Защо тогава си с него през цялото време?

— Не съм.

— Напротив, си — настоя Мат. — И освен това ми направи впечатление как танцува с него на сватбата си. Това не е начинът, по който танцува една омъжена жена, Уенди.

— Танцувах с около сто души онази нощ. — Преместих тежестта на другия си крак и погледнах надолу към пода.

— Остави я на мира, Мат — рече Уила. — Тя просто се позабавлява на сватбата си. Не можеш да я обвиняваш за това.

— Не я обвинявам за нищо. Опитвам се да разбера. — Той се почеса по тила. — Къде е съпругът ти, между другото?

— Разговаря долу с групата за Ослина преди заминаването им — казах аз. — Дава им някои последни указания и се опитва да ги окуражи.

— А ти самата няма ли да ги изпратиш? — попита Уила, извръщайки се леко към мен.

— Не. — Спомних си за разговора си с Фин и поклатих глава. — Не. Тове ще се погрижи за това. Той сега е принц и може да сподели с мен част от отговорността.

— Кога очакваш бежанците да пристигнат? — попита Уила, оставяйки машата върху близката тоалетна масичка, и аз видях следите от обгаряне по нея, които подсказваха, че прави това не за първи път. Можеше почти да се каже, че живее тук.

— Не знам — отговорих. — Може би след ден-два или повече. Но трябва да подгответим стаите още отсега.

— Е, ние определено можем да ти помогнем. — Уила се наведе напред, за да се увери, че прическата ѝ е съвършена, и след това се обърна към мен. — Къде са допълнителните одеяла и нещата за почистване?

По-голямата част от втория етаж на Южното крило се заемаше от стаите на прислугата и покоите на кралицата, които сега бяха мои. Не знаех защо кралицата живееше в съседство с прислугата, но едно от възможните обяснения беше, че именно в Южното крило се провеждаха повечето официални срещи.

От предишните многобройни слуги в двореца сега бяха останали само две прислужници, един готвач и няколко следотърсачи, поради което повечето от стаите бяха празни. Не бяха използвани от много време и се нуждаеха от освежаване, но не бяха точно мръсни.

Всички стаи имаха допълнителни завивки, които трябваше да бъдат изтупани, а самите стаи да бъдат минати с прахосмукачка. Нахълтахме в килера до стълбището, където прислугата държеше

нещата за почистване, и именно там ни намери Дънкан. Той беше придружавал Тове при изпращането на отряда за Ослина.

Тове беше останал с Томас, за да решат как да съберат пръснатите навсякъде следотърсачи. Това беше сложна и трудна задача и си помислих дали да не им помогна, но предпочетох да свърша някаква физическа работа. Струваше ми се, че така ще бъда някак си по-полезна.

Дънкан вече разнасяше метли и кофи по стаите и ми хрумна, че Локи също би могъл да се включи. Искаше ми се да не се мярка много пред очите на другите, но едва ли и някой щеше да се отбие в крилото на прислугата. И щом беше тук, щеше да бъде хубаво и да помогне с нещо.

Докато чистехме първата стая, го попитах отново дали знае нещо за плановете на *вигтрап*. Той настоя, че не знае нищо за тях, освен че Орен ме иска изцяло за себе си. Единственият му съвет беше да не се изпречвам на пътя на краля, когато е разгневен.

Мат и Уила се заеха с почистването на една стая, а аз Дънкан и Локи с друга.

— Сигурна ли си, че не трябваше да замина с тях? — попита Дънкан. Той беше съbral мръсните завивки и се канеше да ги пусне в шахтата за пране, докато Локи разстилаше новите одеяла върху леглото.

— Да, Дънкан, нуждая се от теб тук — казах му аз за стотен път. Той се чувстваше виновен за това, че не замина с отряда за Ослина, но аз все пак не го пуснах.

— Добре — въздъхна Дънкан и тонът му подсказваше, че не е убеден в правотата на решението ми. — Пускам дрехите в шахтата. Ще се видим в следващата стая.

— Добре, благодаря ти — казах и той излезе.

— За какво ти е той? — попита Локи тихо.

— Шт! — Изгледах го ядовито, докато оправях ъгълчето на чаршафа.

— Ти просто не пожела да го пуснеш — подсмихна се Локи. — Опитваш се да го предпазиш.

— Не е вярно — изльгах аз.

— Вероятно не се доверяваш на бойните му умения?

— Да, така е — признах аз и взех един парцал за прах и четката за прозорци. — Заеми се с прахосмукачката.

— Но той е твой телохранител. — Локи взе прахосмукачката и ме последва към вратата. — Той трябва да пази теб, а не обратното.

— Не ме интересува как трябва да е. Нещата са такива, каквите са.

— Колко мъдро — обобщи той саркастично, влизайки в следващата стая. Сетне остави прахосмукачката, включи я в контакта, а аз започнах да оправям завивките на леглото.

— Знаеш ли, принцесо, вместо да се занимаваш с това легло, можем да затворим вратата и да се потъркаляме малко в него. — Той повдигна многозначително вежди. — Какво ще кажеш?

Завъртях нагоре очи и включих прахосмукачката, за да заглуша разговора ни.

— Ще приема това като „може би по-късно“! — каза високо Локи, за да надвика прахосмукачката, а аз се заех отново с леглото.

Работихме през целия следобед и към края на деня всички бяхме капнали от умора. И въпреки това се чувствахме добре. Бяхме свършили нещо днес и макар да не бяхме помогнали още на никого в Ослина, това скоро щеше да се случи.

Когато дойде време за вечеря, по някаква причина не бях гладна и се оттеглих в стаята си. Бях изтощена и мислех, че веднага ще заспя, но не можах. Тове дойде скоро, след като си легнах, и не си казахме много. Той просто се мушна в леглото и двамата дълго време останахме будни.

Дори не бях сигурна дали съм заспала, когато Дънкан нахълта в стаята. Той не почука и тъкмо щях да му изкрешя, когато видях как изглежда. Беше по пижама и рошавата му коса подсказваше, че допреди малко е спал, но на лицето му несъмнено се виждаше паника.

— Какво има Дънкан? — попитах, вече ставайки от леглото.

— Фин! — каза задъхано Дънкан. — Били са нападнати на път към Ослина.

11

ПОРАЖЕНИЕ

През следващите моменти всичко беше като в мъгла и дори не разбрах как съм стигнала до входния вестибюл, където зърнах Фин. Той беше заобиколен от малка група хора, сред които и Томас, но аз ги разбутах, за да си проправя път до него.

Фин седеше на пода и аз паднах на колене до него. Беше жив, но видът му едва не ме накара да изхлипам. Слепоочието му беше покрито с кръв, а дрехите му бяха в беспорядък. Ръката му висеше под странен ъгъл и ми трябваше известно време, за да разбера, че е счупена.

— Какво стана? — попитах аз и докоснах лицето му с треперещи пръсти, най-вече за да се уверя, че е истински.

— Хванаха ни неподгответни — рече Фин. Той се взираше в нищото и очите му бяха влажни. — Мисля, че се прибираха обратно и ние случайно налетяхме на тях. Смятахме, че ще успеем да се справим с тях, но те бяха твърде силни. — Той прегълътна с усилие. — Убиха канцлера.

— О, по дяволите! — чух да казва Тове и когато се обърнах, го видях да стои в пролуката, която бях оставила в тълпата.

— Тове, доведи майка си! — извиках. Тове кимна веднъж и тръгна, а аз се обърнах отново към Фин. — Добре ли си?

— Жив съм — каза той просто.

Фин беше в шок, затова не настоях да mi разкаже какво е станало и предоставих тази възможност на маркиз Бейн. Те били на път към Ослина, когато видели лагера на *випра*. Начинът, по който Бейн mi опиша нещата, много напомняше на приказка от Братья Гrim. Таласъмите били наклали огньове, танцуvalи около тях, пеели песни и си разказвали истории как били превзели Ослина.

Канцлерът бил на мнение, че трябвало да се възползват от предимството на изненадата. Можело да сложат точка на този конфликт още там в гората. Фин първоначално бил против, но ако

имало наистина шанс да спрат *витра*, преди да са навредили на други, били дължни да опитат.

Единствената причина отрядът да оцелее бил фактът, че *витра* не очаквали атаката, но канцлерът не бил единственият, който загинал. Един маркиз също бил убит, а един от следотърсачите бил много тежко ранен.

Всички изглеждаха съсипани и омаломощени. Когато Аурора дойде да ги лекува, Бейн продължи да повтаря, че е истинско чудо, че някой от тях изобщо е жив. Аурора излекува Фин, но не напълно. Тя нямаше да изразходва енергията си за един следотърсач, каквото и да кажех.

Дънкан и аз помогнахме на Фин да стигне до стаята си, а Тове остана долу, за да се погрижи за настаниването на другите. Налагаше се да измислим нов план, за да помогнем на Ослина, но точно сега не можехме да направим нищо.

— Не е нужно да лежа — настоя Фин, докато двамата с Дънкан му помагахме да седне на леглото. — Добре съм. — Той трепна, когато бутнах неволно ръката му.

— Фин — въздъхнах аз, — не си добре. Трябва да почиваш.

— Не, трябва да измисля как да спрем тези проклети таласъми — рече Фин. — Те рано или късно, ще тръгнат и срещу нас. Трябва да намерим начин да ги победим.

— Ще го направим — казах аз, макар да не бях убедена в думите си. — Но точно сега няма да правим нищо. Можем да отложим всичко до сутринта, за да поспиш малко.

— Уенди! — Той вдигна глава към мен и видях, че очите му горят по-силно от обикновено. — Ти не ги видя. Не знаеш как изглеждат!

— Да, така е — признах аз и тонът му накара стомаха ми да се свие. — Но ти ще ми разкажеш за тях. Утре.

— Позволи ми поне да говоря с Локи! — рече Фин, почти отчаяно.

— Локи? — попитах аз. — Защо искаш да говориш с Локи?

— Той би трябвало да знае как да се справим с тези чудовища — каза Фин. — Не е възможно да нямат никакво слабо място и е логично да очакваме един маркиз от Витра да знае за него.

— Той може би спи...

— Тогава го събуди, Уенди! — извика Фин, накарвайки ме да трепна. — Хората загиват!

— Добре. — Завъртях пръстена около пръста си и отстъпих. — Ако ми обещаеш да лежиш, ще изпратя Локи да говори с теб. Но щом приключите, искам да останеш в леглото до сутринта. Ясно ли е?

— Добре — отвърна Фин, но имах чувството, че даде съгласието си само за да му изпратя Локи.

— Дънкан? — Обърнах се към телохранителя си, който ме чакаше на вратата. — Можеш ли да ми доведеш Локи? Кажи му, че аз го викам.

Останах сама с Фин, давайки му знак да лежи. Той въздъхна, но неохотно се подчини и остана загледан в тавана. Седнах до него на леглото. Ризата му беше разкъсана и кървава и внимателно протегнах длан към една рана на ръката му.

— Недей — каза той твърдо.

— Извинявай. — Отпуснах ръката си. — И съжалявам за случилото се. Трябваше да тръгна с теб.

— Не ставай глупава. Ако беше дошла с мен, просто щеше да си мъртва.

— Аз съм по-силна от теб, Фин.

— Няма да споря с теб — рече той, продължавайки да гледа право нагоре. — Дори не е нужно да седиш тук. Добре съм. Мога да говоря и сам с Локи.

— Не, няма да те оставя сам с него — поклатих аз глава. — Не и когато си толкова слаб.

— Смяташ, че би ме наранил? — попита Фин.

— Не, той знае как да те провокира и не искам това да се случва.

Фин се изсмя презрително. Беше ми неприятно, че отношенията ми с Фин бяха станали толкова обтегнати, но не знаех как да поправя нещата. Дори не бях сигурна дали може да бъдат поправени. Останахме да седим мълчаливо, докато накрая Дънкан се върна с Локи.

— Това изобщо не е каквото си мислех, когато принцесата ме повика посред нощ — въздъхна Локи, спирайки се на вратата на стаята. Светлата му коса беше разрошена и имаше червени бразди от сън по лицето си.

— Благодаря ти, че го доведе — казах аз и се обърнах към Локи.
— Дънкан каза ли ти какво се е случило?

— Очевидно не, защото иначе нямаше да съм тук — промърмори Локи.

— Отрядът, който изпратихме за Ослина, е бил нападнат от таласъми — обясних аз. — Някои от нашите са загинали.

— Имате късмет, че не са загинали всички — рече Локи.

— Изгубихме близки приятели — изръмжа Фин и се опита да се надигне, но аз го задържах, слагайки ръка върху гърдите му. — Те се биха, за да защитят хората тук! За да защитят принцесата! Това е нещо, което би трябвало да има значение за теб!

— Не съм казал нищо лошо за загиналите — оправда се Локи и в гласа му прозвуча едновременно извинение и раздразнение. — Таласъмите не може да бъдат победени лесно. И от това, което чух за Ослина, учудващо е, че някой от вас изобщо е оцелял.

— Ние успяхме да ги изненадаме. — Фин се отпусна отново на леглото.

— Това обикновено помага — отбеляза Локи. — Таласъмите може да са силни, но са глупави.

— Как можем да ги победим? — попита Фин.

— Не знам — сви рамене Локи. — Аз самият никога не съм се опитвал да ги победя.

— Би трябвало да знаеш как може да стане — настоя Фин. — Трябва да има начин.

— Може би има — призна Локи. — Но аз не съм правил такъв опит. Дори не съм се бил редом до тях. Кралят обикновено не позволява на таласъмите да напускат района на замъка, защото се страхува, че манксовете ще се досетят какви са, ако ги видят.

— Но защо сега им е позволил? — попита Фин.

— Нали знаеш какъв е той — въздъхна Локи и седна на един стол в ъгъла на стаята. — Кралят е обсебен от идеята за принцесата. И е готов на всичко, за да се добере до нея.

— Как можем да ги спрем? — попита Фин, спирайки тежкия си поглед върху Локи.

— Не знам — отвърна Локи.

— Ами ако това просто не е възможно? — казах аз.

— Ще намерим начин — увери ме Фин, но не погледна към мен.

— Таласъмите не са много умни — добави Локи бързо. — И са безпомощни, ако срещу тях бъдат насочени способности. Всякаква паранормална сила работи два пъти по-добре върху тях, отколкото върху *манковете*.

— Какво означава това? — попита Фин.

— Това означава, че внушението на Уенди върху тях ще работи ето така. — Той щракна с пръсти, за да демонстрира. — Точно затова аз бях натоварен с охраната й във Витра. Тя можеше да внуши на таласъмите да направят всичко, каквото пожелае.

— Значи, маркизите и марксините могат да победят таласъмите? — рече Фин. — Но аз не мога?

— Не и в близък бой. — Локи поклати глава.

— Ние няма да използваме нашите маркизи и марксини, за да водим война — заяви аз. — Особено като се има предвид, че един маркиз загина тази нощ заедно с канцлера. Те биха били твърде уплашени за тази цел.

— Можем да ги убедим — настоя Фин. — Ако това е единственият начин да ги спрем, ще трябва да го направят.

— Това не е единственият начин — казах аз, но и Локи, и Фин не ми обърнаха внимание.

— Вашите хора са твърде капризни — подсмихна се Локи. — Не можете да ги убедите да направят каквото и да е.

— Капризни? — изсумтя Фин. — В това би имало някакъв смисъл, ако не го казваше един разглезнен принц.

— Не разбирам защо намираш нещо обидно в това — рече Локи, изпъвайки леко гръб на стола. — Виждал съм как хората тук се държат с Уенди, а тя е вашата принцеса. Те са аргантни.

— Те още не я познават — каза Фин. — Ще отнеме време, но времето, което прекарва с витрийски затворници определено няма да й е от полза.

— Аз не съм затворник. — Локи изглеждаше възмутен. — Аз съм тук по собствена воля.

— Това е нещо, което не разбирам. — Фин поклати недоверчиво глава.

— Фин, той ме помоли за убежище и аз му го дадох — намесих се аз.

— Но не разбирам защо си го направила — рече Фин. — Ние воюваме с *витра*, а ти с готовност му позволяваш да остане тук.

— Може би просто не ти харесва, че тя иска да бъда близо до нея? — попита Локи с дяволита усмивка и Фин го изгледа свирепо.

— Аз не... — започна аз, но се спрях и тръснах глава. — Няма значение защо Локи е тук, защото това вече е факт. И освен това той познава *витра*, което може да ни бъде от полза.

— Ще кажа всичко каквото знам, но истината е, че не знам толкова много, че да ви помогна, принцесо — рече Локи. — Ако ви трябва информация за политическите машинации в двора на Витра, съм насреща. Но ако знаех как да спра краля, щях да го направя сам.

— Защо? — попита Фин. — Защо би спрятал краля?

— Той е негодник. — Локи сведе поглед и подръпна ризата си. — При това голям.

— Но той винаги е бил такъв! — настоя Фин. — Защо дезертира точно сега? Защо дойде тук? Има много други тролски общности и стотици градове, които не са във война с краля?

— Но само Трил има Уенди. — Локи отново се усмихна, но лицето му имаше измъчен вид. — Как бих могъл да подмина този факт?

— Тя е омъжена, ако не знаеш — рече Фин. — Затова би било добра идея да спреш да флиртуваш с нея. Тя просто не се интересува от теб.

— Тя ще реши от кого се интересува — отговори Локи малко рязко. — И защо ми се струва, че самият ти не следваш собствения си съвет?

— Аз съм следотърсач. — Фин се надигна в леглото и този път не се опитах да го спра. Очите му горяха. — Работата ми е да я пазя.

— Не, Дънкан е нейният следотърсач. — Локи посочи Дънкан, който стоеше на вратата, наблюдавайки с широко отворени очи техния сблъсък. — И Уенди е по-силна от вас двамата, взети заедно. Ти не пазиш нея. Ти пазиш себе си, защото в действителност си бившето ѝ нещастно влюбено гадже.

— Мислиш си, че знаеш всичко, но много се лъжеш — изтънта Фин. — Ти си подмолен и манипулативен и ако зависеше от мен, веднага бих те изпратил обратно във Витра.

— Но май не зависи от теб? — Локи наклони подигравателно глава. — Защото ти си просто следотърсач. И не можеш да вземаш никакви решения.

— Но аз мога! — отсякох аз. — И това е краят на този разговор. Фин се нуждае от почивка, а ти не ни помагаш с нищо, Локи.

— Съжалявам — каза Локи и изтри длани в панталона си.

— Защо не се върнеш в стаята си? — обърнах се към него. — Ще дойда след малко да поприказваме.

— Разбира се — кимна той и стана. — Оправяй се, следотърсачо.

Фин промърмори нещо неясно в отговор и Локи и Дънкан излязоха. Искаше ми се да протегна ръка и да докосна Фин, да го утеша по някакъв начин, защото имах чувството, че се нуждае от това. Може би дори аз имах нужда от това. Мисълта, че е бил на косъм от смъртта, ме беше ужасила.

Не можех да позволя и други да загинат в този конфликт. Трябваше да направя нещо.

— Поспи — казах на Фин, защото не можах да измисля нищо друго. Станах, но той протегна ръка и сграбчи китката ми.

— Уенди, аз не му вярвам! — рече Фин, говорейки за Локи.

— Знам. Но аз му вярвам.

— Бъди предпазлива — каза Фин простичко и ме пусна.

Беше минало полунощ и останалата част от замъка беше притихнала. Утре ме чакаха безброй срещи и съвещания, но сега всички бяха в леглата си. Коридорът беше тъмен и виждах само топлата светлина, която струеше от стаята на Локи.

Той не ме чу да се приближавам и се спрях на вратата, наблюдавайки го. Тъкмо оправяше леглото си и когато свърши, задъвка палеца си замислено. Поклати леко глава и отметна леко одеялото, така че леглото да изглежда неоправено. След това му хрумна друго и отново приглади завивката.

— Какво правиш? — попитах аз.

— Нищо! — сепна се той за момент, но после се усмихна и прокара пръсти през косата си. — Нищо. Искаше да поговорим? Защо не влезеш?

— Заради мен ли си оправяше стаята току-що? — попитах аз.

— Е... — Той разроши косата си отново. — Когато ме посещават принцеси, обикновено се опитвам стаята ми да изглежда прилично.

— Разбирам. — Влязох и затворих вратата след себе си, което видимо го зарадва.

— Защо не седнеш? — Локи махна към леглото. — Чувствай се като у дома си.

— Трябва да те помоля за една услуга.

— За теб съм готов на всичко — усмихна се той.

— Искам да ме заведеш до двореца на *вчера* — рекох аз и усмивката му помръкна.

— С изключение на това.

— Чувствам се ужасно да искам това от теб, защото знам какво ти е причинил Орен, но не очаквам да влезеш вътре или нещо подобно — казах бързо. — Не знам как да стигна дотам или как да проникна вътре, но ти можеш да ми кажеш и да ме оставиш на вратата. Никога не бих те изложила на опасност, нито бих рискувала живота ти.

— Но очакваш от мен да рискувам твоя? — усмихна се Локи и поклати глава. — Няма да стане, принцесо.

— Мога да ти гарантирам твоята безопасност — казах. — Веднъж щом бъда там, Орен вече няма да се интересува от теб. Кажи ми как да стигна.

— Уенди, ти не ме слушаш — рече той. — Аз не се страхувам само за себе си. Не мога да ти позволя да го направиш.

— Нищо няма да ми се случи — настоях аз. — Той е мой баща и аз съм достатъчно силна, за да се грижа за себе си.

— Нямаш никаква представа срещу какво се изправяш — засмя се Локи мрачно. — Не, това е съвършено абсурдно. Дори отказвам да разсъждавам над това.

— Локи, чуй ме. Фин едва не загина тази нощ...

— Значи, щом гаджето ти е било ранено, самоубийството се явява единственият изход? — рече Локи.

— Той не ми е гадже — поправих го аз.

— Добре. Бившето ти гадже — каза той. — Това не променя нещата. И колкото и да ми е неприятно да го призная, Фин беше прав. Ние можем да се справим с този проблем. Знам, че не помогнах много днес, но съм сигурен, че ако ми бъде дадено малко повече време, ще измисля нещо.

— Но ние нямаме време, Локи! — Поех си дълбоко дъх и прокарах пръсти през косата си. — Не казвам, че ще се предложа на

Орен като залог за мирен договор, но трябва поне да разговарям с него. Трябва да направя нещо, за да отложа войната още малко. Трябва ни повече време, за да сформираме армия. А в този момент той е някъде там и избива хората ни.

— Значи, искаш да те заведа в двореца на *витра*, за да си поприказваш с краля? — попита Локи. — Докато си там, аз ще чакам отвън, а след като аудиенцията свърши, ти ще излезеш и аз ще те върна обратно. Това ли е планът?

— Не точно, но нещо подобно — отвърнах аз.

— Уенди! — каза Локи, изгубил търпение. — Защо мислиш, че той ще те пусне? Той прави всичко това заради теб! И след като веднъж бъдеш в двореца, защо, за бога, би те пуснал да си отидеш?

— Най-напред той не би могъл да ме спре — отговорих аз. — Аз мога да се защитавам срещу него и таласъмите му, и всичко друго, с каквото разполага. Аз мога сама да водя истинска война и да победя всекиго в кралството. Но ако съм сама, ще мога да се грижа за себе си по-добре.

— Дори това да е вярно, рискът остава твърде голям — каза Локи. — Ако се опиташ да си тръгнеш, той може да те убие. Не просто да те задържи като заложница. По-скоро би направил това, отколкото да допусне да се върнеш тук.

— Не, все още не — поклатих аз глава. — Някой ден това може би ще бъде вярно. Но сега той иска да бъда кралица. Именно затова се съгласи да сключим примирие. Той искаше да ме види като кралица на Трил.

— Той иска и двете кралства — каза Локи тихо. — Въпросът е ще му дадеш ли онova, което иска?

— Да — кимнах аз. — Ще се съглася да управлявам заедно с него Трил и Витра, ако той спре кръвопролитията до коронацията ми.

— Той не иска да управлява „заедно“ с теб.

— Знам, но така или иначе, аз никога няма да му позволя да управлява — рекох аз. — Просто няма да изпълня онova, което очаква от мен.

Локи подсвирна и поклати глава.

— Ако се отметнеш от думата си, той ще унищожи всичко, повярвай ми, всичко, което някога ти е било скъпо.

— Аз няма да се отметна от думата си — казах аз. — Никога няма да се стигне дотам, че да му дам някакво обещание. Просто ще спечеля време, за да организирам армията ни, и след това ще нападнем *вчера*, ще ги победим и ще убия Орен.

— Ще го убиеш? — Той повдигна вежди. — Знаеш ли въобще как да го направиш?

— Не. Още не — признах аз. — Затова още не съм го убила. Но ще го направя.

— Дори не знам дали може да бъде убит — рече Локи.

— Всеки може да бъде убит.

— Много хора са се опитвали — каза той. — И не са успявали.

— Да, но никой от тях не е имал в жилите си неговата кръв — отбелязах аз. — Смятам, че съм единствената, която е достатъчно силна, за да го направи.

— А ако се окаже, че не можеш? — попита Локи. — Какво ще правиш, ако следваш плана си, както го описа до този момент, и след това се окаже, че не можеш да го спреш?

— Не знам — отвърнах аз. — Ще търся начин. Той ще продължи да ни напада, докато се добере до мен. И аз с готовност ще се предам сама в ръцете му, ако така бих могла да го спра, но вече не вярвам и в това.

Локи остана загледан в пода и златистите му очи бяха широко отворени, докато обмисляше какво да прави. Не знаех какво се въртеше в главата му, но не изглеждаше щастлив.

— Е, ще ме заведеш ли там? — попитах аз.

— Не. — Той поклати глава. — Съжалявам, принцесо, но не мога.

— Добре — казах аз и си поех дълбоко въздух. — Ще намеря някой, който ще ми помогне.

— Кой? — попита Локи. — Кой друг може да го направи?

— Ще намеря някой — отвърнах аз.

Тове и още неколцина следотърсачи вероятно можеха да стигнат до двореца на *вчера*, но те не познаваха опасностите по пътя като Локи. Ако се наложеше, можех да ползвам и карта от Военната зала.

Протегнах ръка към дръжката на вратата, но Локи ме спря. Той сграбчи китката ми и застана на пътя ми.

— Не можеш да тръгнеш сама!

— Да, мога. — Опитах се да изтрягна ръката си от хватката му.
— Пусни ме.

— Не, Уенди, няма да ти позволя да го направиш — каза Локи.

— Не можеш да ме спреш!

— Аз съм много по-силен от теб.

Опитах се да го отместя настрани, но това беше все едно да се боря с бетонна преграда. Той ме бутна до стената на стаята и подпра ръцете си от двете ми страни. Тялото му не ме докосваше, но беше толкова близо, че не можех да помръдна.

— Може да си по-силен от мен физически, но ще ми трябва само минута, за да те накарам да се гърчиш от болка на пода. Не искам да те нараня, но ако се наложи ще го направя.

— Не е нужно — каза Локи натъртено. — Не е нужно да правиш това.

— Напротив, нужно е. Ще направя каквото е необходимо, за да спася нечий живот. Дължна съм. Ако не искаш да ми помогнеш, добре. Но не стой на пътя ми.

Той прехапа устни, поклати глава, но не се отдръпна.

— Сега е дълбока нощ и ти искаш да избягаш с мен — отбеляза Локи. — Какво ще кажеш на съпруга си?

— Нищо.

— Нищо? — Локи повдигна вежди. — Принцесата изчезва без нито дума. Ще настъпи истински хаос.

— Ще заповядам на Дънкан да им каже къде съм чак на сутринта — казах аз. — Така ще спечеля няколко часа, за да стигна във Витра, преди някой да тръгне след нас.

— Ако кралят не ти позволи да напуснеш двореца, той ще избие спасителния отряд, който ще бъде изпратен — изтъкна Локи. — Това вероятно ще бъдат Фин, Тове, Дънкан, а може дори и Уила. Готова ли си да рискуваш живота им?

— Това може да е последният ми шанс да ги спася — казах аз глухо.

— Значи, не мога да те разубедя? — прошепна той, докато очите му търсеха моите.

— Не.

Той преглътна и отметна един кичур от челото ми. Ръката му се задържа за кратко върху лицето ми и аз не я отблъснах. Очите му бяха

някак странно тъжни и ми се искаше да го попитам какво не е наред, но не го направих.

— Искам да запомниш това — каза Локи и гласът му беше нисък и пресипнал.

— Кое?

— Ти искаш да те целуна.

— Не е вярно — изльгах аз.

— Да, така е. Искам да го запомниш.

— Защо?

— Защото така. — Без повече обяснения той се обърна и се отдръпна от мен. — Ако искаш да направиш това, побързай и си облечи нещо. Нали не искаш да се срећнеш с краля по пижама?

12

РАНДЕВУ

Локи харесваше алтернативно кънтри и след тръгването ни от Фьоренинг по сателитното радио в кадилака през цялото време звучаха Нийл Янг, Раян Адамс, „Рикаунтърс“ и Боб Дилан. От време на време той пееше с тях по един чаровно фалшив начин.

Беше тъмно и валеше сняг, но изглежда, че това не пречеше на Локи. Колата поднесе на няколко пъти, но той винаги успяваше да се справи със ситуацията. Заех се да се гримирам, докато пътуваме, и Локи се постара да кара малко по-бавно, за да не си бръкна с молива в окото.

Той се пошегува с избора ми на грим и дрехи. Бях облякла дълга, тъмна, виолетова рокля, обсипана с диаманти и съчетана с черна кадифена пелерина. Бях се спряла на нея, защото знаех, че срещата ми с Орен предполагаше правенето на реверанси.

След като ме отвлякоха, Сара не ми позволяваше да се виждам с него, без да съм облечена в рокля. Неговата титла изискваше съответното засвидетелстване на почит и затова се постарах да изглеждам колкото може по-представително.

Всъщност имах късмет, че успях да намеря нещо толкова хубаво за носене. Повечето ми дрехи бяха преместени в спалнята на кралицата, която делях с Тове, но не и всичките. Бях се преоблякла в старата си стая, защото не исках Тове да ме види и да се налага да му обяснявам какво правя.

Когато бях готова, се отправих към стаята на Дънкан. Той се паникьоса, когато му разказах за плановете ми, и знаех, че ще хукне да съобщи на Тове веднага щом тръгна, а дори и преди това. Ето защо му внуших да не го прави преди осем сутринта. По този начин щяхме да стигнем при *вимтра*, преди някой да е разбрал за заминаването ми.

Тъй като бях принцеса, имах достъп до всичко. Отидох в гаража и взех ключовете на един черен кадилак. Потеглихме от Фьоренинг, без никой да ни види, с изключение на стража на портата. Използвах

внушение и върху него, за да не вдигне всички по тревога, след което бяхме вече на път.

— Можеш да поспиш — каза Локи, докато гледах снега, който падаше около нас. — Аз ще карам дотам.

— Добре, но не ми се спи. — Макар почти да не бях спала миналата нощ, не бях уморена. Нервите ми бяха опънати до скъсване.

— Винаги можем да се върнем — напомни ми той не за първи път.

— Знам.

— Реших, че трябва да ти го предложа — рече Локи с нотки на разочарование. Известно време стоя мълчалив и после отново запя с радиото.

— Твойт баща е бил *трил*, нали? — попитах аз, прекъсвайки го.

— Баща ми се е родил във Фьоренинг. Но е имал по-близка родствена връзка със змиите, отколкото с *трил* или *витра*.

— Говориш метафорично, предполагам? — казах аз. — Баща ти не е бил влечуго в буквния смисъл на думата.

— Не — засмя се Локи едва-едва. — Не е бил истинска змия.

— Как се е озовал накрая при *витра*? — попитах. — Заради майка ти ли е заминал?

— Не. — Той поклати глава. — Бил е канцлер във Фьоренинг и е срещнал баща ти, когато Орен дошъл да иска ръката на Елора от родителите й, твоите баба и дядо.

— Не знаех, че баща ти е бил високопоставен служител — казах аз.

— Да, такъв е бил — кимна Локи. — Докато са уреждали брака, баща ми се е срещал често с Орен и е бил впечатлен от жаждата му за власт. Очевидно злите хора се привличат.

— Значи, той е избягал от Фьоренинг, за да се присъедини към *витра*?

— Не точно — рече той. — Планът по онова време е бил кралствата да се обединят. Орен е възнамерявал да управлява и двете, щом майка ти стане кралица. Това е било още преди тя да се върне във Фьоренинг, но те вече са работели в тази посока. В качеството му на канцлер баща ми е бил изпратен като посланик на Трил във Витра. Така се е запознал с майка ми.

— Ти май каза, че не е заминал заради нея — припомних му аз.

— Не, не е било заради нея. Тя е била средство за постигане на целта му. Оженил се е за нея, за да има причина да замине, а не обратното — обясни Локи.

— Значи, не я е обичал?

— Не, не е можел да я понася — рече Локи. — Тя е била красива.

— Той замълча за момент, замислен. — Но не мисля, че се е интересувал от това. Тя е била могъща марксина. Баща ми е искал власт и тя е имала такава.

Известно време е бил едновременно канцлер на Трил и витрийски принц — продължи той. — Аз не съм точно принц, нито той е бил такъв, но тъй като е имал титлата на най-високопоставен маркиз, понякога ме наричат така.

— Баща ти е извършил измяна, нали? — попита аз.

— Ти знаеш за това? — Локи погледна към мен. — Казвали ли са ти какво точно е направил той?

— Елора ми каза, че баща ти е съобщил на Орен къде се крият баба ми и майка ми. Така Орен ги е намерил и е убил баба ми.

— Така е — потвърди Локи. — Но той е направил и нещо повече. Опитал се е да издаде и теб, но Орен така и не е могъл да те намери. Благодарение на тези си заслуги баща ми е станал дясната ръка на Орен — продължи Локи с горчива усмивка. — Получил е всичко каквото е искал, но ако си помислиш, че това го е направило щастлив, ще се изльжеш.

— Какво е станало? — попита аз.

— Когато бях на девет, Орен се ожени за Сара, за огромно неудоволствие на баща ми. Имало е възможност те да създадат здраво дете, а баща ми не е искал това. Без друго дете, аз съм бил най-логичният претендент за трона.

— Но Сара не може да има деца — вметнах аз.

— Тогава не знаехме това — обясни Локи. — Тя има трилска кръв във вените си отпреди две поколения и благодарение на това притежава способността да лекува. Но витрийската кръв вероятно е разредила тази на *трил*, защото впоследствие действително се оказа, че тя не може да има деца.

— Но когато Сара се е омъжила за Орен, баща ти е смятал, че тя може да му роди дете?

— Точно така — кимна Локи. — Най-голямото желание на баща ми беше да стана крал. Без значение, че нямах такива наклонности, и независимо от това, че Орен можеше да живее безкрайно дълго, лишавайки ме по този начин от шанса някога да стана крал.

— Защо е искал да станеш крал толкова много? — попитах аз.

— Искаше власт, колкото може повече — отвърна Локи. — Смяташе, че ако стана крал, ще управлява света или нещо такова. Нямаше конкретни планове, просто искаше повече власт.

— И какво се случи после? — попитах аз. — Чух, че се е опитал да избяга обратно във Фьоренинг?

— Да, това беше, след като всичко отиде по дяволите — каза Локи. — Баща ми замисли план да убие Сара. Не знам точно как, но предполагам, че смяташе да я отрови. Майка ми разбра за това и тя беше... — Той замълча и поклати глава. — Майка ми беше много добросърдечна. Преди това аз бях сгоден за Сара и тя беше станала като член на семейството ми. Майка ми я канеше на вечеря и се държеше с нея като с дъщеря. Дори след като Сара се омъжи за Орен, майка ми остана близка с нея.

— И баща ти е искал да я убие? — попитах аз.

— Да, но майка ми не му позволи. — Той прехапа бузата си и остана загледан право напред в снега. — Затова я уби.

— Какво? — възкликах аз, разбирайки го погрешно. — Но нали Сара е жива?

— Не, баща ми уби майка ми — каза Локи глухо. — Разби главата й с метална ваза, удряйки я отново и отново. Аз се бях скрил в килера и видях всичко.

— О, боже — изстенах аз. — Ужасно съжалявам!

— Кралят разбра за това, но изобщо не се трогна, че баща ми е убил някого — продължи Локи. — След това обаче аз казах на краля защо я е убил и за плановете му да премахне Сара.

Баща ми се опита да се върне в Трил. Предложил на Елора търговски тайни и всякааква друга информация, която може да я интересува. Чувал съм, че Елора е приела предложението му, но той така и не успя да избяга. Орен го намери и го екзекутира.

— Съжалявам — промълвих аз, не знаейки какво друго да кажа.

— А аз не — рече Локи. — Но имах късмет, че кралят не уби и мен. Сара ме съжали и след това ми беше наредено да се преместя да

живея в двореца.

— Значи, са те отгледали кралят и кралицата?

— Да — кимна той. — По-скоро кралицата. Кралят никога не ме е харесвал, макар да не мисля, че изобщо някога е харесвал някого.

Между нас настъпи мълчание. Локи изглеждаше мрачен, може би заради споменаването на смъртта на майка му.

Случилото се с него беше ужасно, не че самата аз бях имала хубаво детство. Спомних си, когато Локи пристигна във Фьоренинг, как бях сложила ръка върху белега му. Тогава бях открила в него сродна душа и колкото повече мислех за това, толкова повече разбирах колко сме еднакви помежду си.

И двамата бяхме имали родител, който ни ненавижда; и двамата бяхме останали сираци в невръстна възраст. Баща му беше искал да го види крал, без самият той да иска това, както и майка ми бе искала да бъда кралица, без да се интересува от волята ми. И накрая и двамата имахме смесена кръв на *трил и витра*.

— Защо не си като мен? — попитах аз, когато се замислих.

— Моля?

— Защо не си толкова силен, колкото мен? — поясних аз. — Ние и двамата сме *трил и витра*.

— Е, най-напред ти си дете на най-могъщата *трил* и най-могъщия *витра* — каза Локи. — Докато аз съм продукт на много силна представителка на *витра* и доста слаб *трил*. Баща ми беше незначителен маркиз без почти никакви дарби. Въпреки това аз съм наследил неговата способност да карам хората да изпадат в безсъзнание, но моята е много по-силна.

— Но притежаваш по-голяма физическа сила от мен — изтъкнах аз.

— Твой баща физически не е толкова силен — каза Локи. — Не ме разбираш погрешно, той е много силен, особено в сравнение с *трил*. Но най-голямото му преимущество е... че е просто безсмъртен.

— Просто безсмъртен — натъртих аз. — Чудесно. Това ще направи убиването му особено лесно.

— Ако искаш, можем да се върнем — предложи Локи отново.

— Не, не можем — поклатих глава.

Колата попадна на заледен участък и поднесе. Локи протегна ръка към мен, за да се увери, че съм добре, и след това нави волана.

— Съжалявам за това — рече той, задържайки ръката си върху моята.

— Няма нищо.

Усещах топлината му върху кожата си и леко отместих ръката си, за да уловя дланта му. Не знам защо го направих, но се почувствах по-добре. Нервите ми се поотпуснаха и спазъмът в стомаха ми премина.

Взирах се през предното стъкло, смутена да погледна към него, но той не каза нищо. Просто държеше ръката ми и накрая отново запя с радиото.

Снегът бе отслабнал, когато наблизихме двореца на *вигтра*. Дадох си сметка, че последният път, когато бях тук, не бях имала шанса да го разгледам по-добре. Всъщност той приличаше повече на стар замък. Тъмните кули и спираловидните конструкции се издигаха нагоре към облачното небе. Обграждаше го гора с високи дървета без листа и неволно ми хрумна, че там някъде може да има и защитен ров.

Локи спря пред массивните дървени порти и изгаси колата. Останах загледана във вратата, опитвайки се да се овладея. Можех да се справя с това.

— Как да го намеря? — попитах аз. — Къде е кралят?

— Ще ти покажа. — Локи отвори вратата на кадилака.

— Какво правиш? — попитах, когато той слезе.

— Идвам с теб — каза той и затръшна вратата.

— Не можеш да влезеш там — рекох, след като слязох от колата.

— Така ще изложиш живота си на опасност.

— Какъв гид съм аз, ако сам не ти покажа всички забележителности? — усмихна се той, макар и не особено убедително.

— Локи, бъди сериозен. — Отказах да тръгна с него по пътеката, която водеше към портите, и затова той се обърна към мен. — Кралят ще те хвърли отново в тъмница.

— Може би — съгласи се Локи. — Но не мисля, че ще го направи, ако ти успееш да сключиш сделка с него, а ние и двамата разчитаме, че ще успееш.

— Не ми харесва идеята да влезеш в двореца — казах.

— Е, на мен пък не ми харесва идеята ти да влезеш там — отвърна той, свивайки рамене. — Така че сме квит.

Кимнах неохотно. Не исках да излагам живота ми на опасност, но Локи донякъде имаше право. Ако се договорех с Орен, на което се

надявах, може би щях да успея да изпрося и помилването му. Баща ми вероятно щеше да се отметне, след като станех кралица, но аз щях да съм си осигурила необходимото ми време.

Локи вървеше до мен по пътеката към портата. Опитах се да я отворя, но тя дори не помръдна. Локи се засмя леко и протегна ръка покрай мен. Отвори я, сякаш беше лека като перце, и след това влязохме в двореца на *вимра*.

13

ИСТИНАТА

Бях забравила колко подобна на пещера е приемната на краля. Залата беше без прозорци, а стените бяха облицовани с тъмен махагон. От високите тавани висяха канделабри, хвърлящи над нас бледа светлина.

Седяхме на елегантни червени столове, като единствените други мебели в помещението бяха една библиотека и голямо писалище. Локи, Сара и аз седяхме мълчаливо, очаквайки краля. Локи дъвчеше палеца си и кракът му нервно играеше. Сара бе сложила ръце в скута си с празен израз на лицето.

Веднага щом влязохме в замъка, малкият померанец на Сара се беше нахвърлил върху нас, лаеки. Той изръмжа срещу мен, но много се развълнува, когато видя Локи, и го обсипа с целувки. Сара се появи малко по-късно, чула лая на кучето.

Когато ни видя, цялата пребледня. Спря се и остана загледана в нас, а Локи я попита дали се радва да го види. Вместо да му отговори, тя изпрати един таласъм, който стоеше наблизо, да повика краля и после ни поведе към покоите му.

Връчи кучето на Лъдлуу, един от таласъмите, и ни даде знак да седнем. Стори ми се, че чакаме цяла вечност, макар в действителност да бяха минали може би само минути.

- Не трябаше да идваш тук — каза Сара накрая.
- Знам това — отговори Локи.
- Нито трябаше да водиш нея тук — допълни Сара.
- Знам и това — повтори Локи.
- Защо се върна? — попита тя.
- Не знам — отвърна Локи с нарастващо раздразнение.
- Значи, не знаеш? — изсумтя Сара. — Той ще те убие!
- Знам — рече Локи тихо.
- Няма да му позволя — намесих се аз решително и Локи се обърна към мен.

— Извинявай, принцесо, но ти си много наивна — каза Сара.

— Имам план — казах аз с повече самоувереност, отколкото чувствах. — И ще го осъществя.

— Той никога няма да те пусне — предупреди ме Сара.

— Ще го направи — настоях аз. — След като му предложа в замяна нещо по-голямо от самата мен.

— И кое е това нещо? — попита Сара.

— Моето кралство.

В този момент двойната врата на залата се отвори и влезе кралят. Кракът на Локи моментално спря да играе и той отпусна ръката си в ската. Орен се усмихна и това ме накара цялата да настръхна. Сара се изправи и аз я последвах, но не и Локи.

— Значи, най-накрая я доведе? — попита Орен, спирачки тежкия си поглед върху него.

— Не съм я довел, Ваше Величество — рече Локи. — Тя доведе мен.

— О? — Орен изглеждаше изненадан, но кимна одобрително към мен. — Значи, все пак си намерила моя боклук и си решила да ми го върнеш, както помолих.

— Не — казах аз. — Той ще дойде с мен, когато си тръгна.

— Когато си тръгнеш! — възклика Орен и смехът му отекна в стените на залата. — О, скъпа моя принцесо, ти няма да тръгваш никъде.

— Още не си чул какво имам да ти предложа — рекох аз.

— Аз вече имам всичко, което искам, в тази зала. — Орен беше започнал да се върти около нас в широк кръг. Локи го следваше с поглед, но не и аз.

— Ти не притежаваш Фьоренинг, нито каквато и да е част от Трил — отбелязах. — Дори и онова, което е останало от Ослина, не е твое. Ти я опустоши, но градът е все още наш.

— Аз ще имам твоето кралство — каза Орен и в този момент гласът му беше точно зад мен.

— Може би — отвърнах аз. — Но колко време ще ти отнеме да го завладееш? Това, че съм в твоите ръце, няма да ти осигури победата над трил. Всъщност така само ще ги накараш да се бият с още по-голямо ожесточение срещу теб.

— Какво предлагаш? — попита Орен, заобикаляйки ме и заставайки точно срещу мен.

— Време — отвърнах аз. — Дай ми време да подготвя хората си, за да избегнеш въстанието, подобно на онова, което е избухнало, когато си се оженил за майка ми.

— Аз потуших това въстание. — Орен се усмихна лукаво, вероятно припомняйки си с удоволствие всички жени и деца, които бе избил.

— Но си изгубил кралството, нали? — попитах аз, при което усмивката му помръкна.

— Как би могла да ми гарантиш кралството? — попита Орен.

— Скоро ще бъда кралица — отвърнах. — Ти видя Елора. Знаеш, че няма да я бъде още много дълго.

— И това ще бъде краят на нашето примирие — каза Орен със заплашителни нотки.

— Ако ми дадеш време да подготвя хората за промяната до встъпването ми във власт, усилията ни ще се увенчаят с успех — казах.

— Мога да ги привлека на наша страна. Ако ги убедя, че ще управлявам като равна с теб, а не в подчинено положение, те ще ме подкрепят.

— Ти няма да управляваш като равна с мен — изръмжа той.

— Знам — казах бързо. — Просто трябва да спечеля хората на твоя страна. Да ги накарам да те приемат. И веднъж щом всичко си дойде на мястото и ти станеш крал на Витра и Трил, те ще се преклонят пред теб, без да се оплакват. И ще ти служат както пожелаеш.

— Защо? — Орен повдигна недоверчиво вежди и отстъпи назад.
— Защо би направила това?

— Защото знам, че ще продължиш да воюваш с нас и накрая ще победиш, но с цената на хиляди загинали от моя народ — отговорих аз.

— Предпочитам да работя с теб сега, за да осигуря едно безкръвно предаване на властта, отколкото скъпоструващото, макар и отложено поражение.

— Хм. — Орен изглеждаше замислен и след това кимна. — Умно. Много умно. Какво искаш в замяна?

— Да спреш нападенията над нашите градове — отвърнах аз. — И да престанеш да воюваш с нас. Ако продължаваш да избиваш моя

народ, след това ще ми бъде трудно да го убедя да ти се довери. И освен това, искаш Трил да стане твоето кралство, но в момента унищожаваш своята собственост.

— Това са добри аргументи — рече Орен. Отново беше започнал да крачи и сега беше с гръб към мен. — Какво е мястото на Локи във всичко това?

— Той е *вчера* — отговорих аз. — Показвайки се в добра светлина в Трил, той ще изиграе положителна роля и за твоята репутация там. И ще помогне за спечелването на хората на твоя страна.

— Сигурна ли си обаче, че искаш него? — Орен се обърна с лице към мен. — Мога да изпратя Сара на негово място.

— Те вече познават Локи. И започват да му се доверяват.

— Искаш да кажеш, че ти му се доверяваш — усмихна се Орен загадъчно. — Той не ти е казал, нали?

— Не разбирам — казах. — Не знам какво имаш предвид.

— Невероятно! — засмя се Орен. — Значи, не знаеш!

Навлажних устните си притеснено.

— Какво не знам? — попитах аз.

— Това е лъжа — засмя се Орен отново.

— Не всичко е лъжа — каза Локи бързо. С крайчеца на окото си го видях да пребледнява, а гласът му потрепери. — Белезите по гърба ми не са лъжа.

— Е, ти си ги заслужи. — Орен спря да се смее и го погледна студено. — Ти ме провали твърде много пъти.

— Не съм те провалил — каза Локи предпазливо. — Просто ти отказах.

— Не, ти се провали. — Орен се спря непосредствено пред него и Локи с усилие на волята посрещна погледа му. — Тя не избяга с теб. Тя избра друг пред теб. Което означава, че си се провалил.

— Какво? — обадих се аз, чувствайки, че ми прималява.

— Аз нямаше да я доведа тук — рече Локи, отказвайки да ме погледне.

— Така казва сега — подигра му се Орен и отстъпи крачка назад.

— Но говореше друго, когато се върна.

— Бях в тъмница и подложен на побой! — извика Локи. — Готов бях да кажа всичко.

— Но ти се съгласи — изтъкна Орен. — Съгласи се да съблазниш принцесата, да я накараш да се влюби в теб и да ми я доведеш тук. Не е ли вярно това?

— Вярно е, но... — смотолеви Локи, но Орен го прекъсна.

— Ти отиде в двореца и се остави да бъдеш заловен, за да си осигуриш необходимото време да бъдеш с нея.

— Това не е точно така... — понечи да възрази Локи.

— И когато Сара те върна тук, ти ми каза, че почти си успял да я спечелиш — усмихна се Орен, сякаш разказваше забавен анекдот. — Разказа ми как тя почти те е целунала и как се е изчервила, когато си й предложил да се омъжи за теб вместо за онзи идиот, с когото е сега.

Локи не каза нищо. Беше забил поглед надолу в пода, прехапал устна. Почувствах в гърдите ми да се надига ужасна болка, когато разбрах, че това е вярно.

— Не беше ли така? — изкрештя Орен и Локи трепна, но не вдигна глава.

— Аз нямах избор — каза Локи тихо. — Изпълнявах заповеди.

— Няма нищо. — Орен се усмихна, поглеждайки към мен. — Всичко, което се е случило между вас двамата, е лъжа. Но той направи това, защото аз го поисках от него, което го оправдава. Нали така? Добре е обаче да знаеш, че всяка дума, която той някога е изричал, е била лъжа.

— Това не е вярно — рече Локи, вдигайки глава. — Аз не съм лъгал. Никога не съм те лъгал.

— Нима би му повярвала сега? — попита Орен, свивайки рамене.

— Защо ми казваш това? — попитах, изненадана от това, колко спокоен е гласът ми.

— Защото се надявах да размислиш — каза Орен. — Ти можеш да се върнеш в двореца си, при твоя съпруг и кралство, но да оставиш Локи тук. Нямаш нужда от него. Той е безполезен. Просто отпадък.

— Не — казах, кръстосвайки поглед с Орен. — Той идва с мен. Ако искаш да се договорим, ако искаш мен и кралството ми веднага щом страна кралица, той идва с мен. Иначе договорката ни отпада.

— Толкова много ли означава той за теб? — попита Орен. Той тръгна към мен, спирачки се толкова близо, че усещах дъха му върху лицето си. — Макар да знаеш, че те е предал?

— Обещах му, че ще се върне с мен, и ще удържа на обещанието си — произнесох бавно.

— Значи, държиш на обещанията си — рече Орен. — Добре. Защото, ако не удържиш на това, ако не ми дадеш кралството си, когато станеш кралица, Локи ще бъде първият, когото ще убия. И ще го направя пред теб. Разбиращ ли ме?

— Да — отвърнах.

— Добре — усмихна се той. — Значи, се договорихме. Целият Трил ще бъде мой.

— А дотогава ти няма да нападаш моите градове и хора — напомних му аз. — Ще ни оставиш на мира.

— Договорено — каза Орен и ми протегна ръка.

Аз я стиснах и през ума ми неволно пробяга мисълта, че съм сключила сделка с дявола.

Сара ни изпрати до вратата и по пътя всички мълчахме. Преди да се разделим обаче, тя ни каза да бъдем внимателни. После прегърна Локи и като че ли искаше да прегърне и мен, но аз не ѝ позволих.

Докато вървяхме към колата, дори не погледнах към Локи. Когато се качихме, забих поглед в предното стъкло, а той запали двигателя.

— Уенди, когато се съгласих на това, аз дори не те познавах — рече Локи.

— Не искам да говорим за това.

— Уенди.

— Просто карай — треснах му се аз.

Той въздъхна и колата потегли, отдалечавайки се от двореца Витра.

Беше логично в този момент да чувствам някакво облекчение. Бях разговаряла с Орен и бях постигнала онова, което исках. Орен не бе убил нито един от двама ни, което беше съвсем реална възможност, и бях спечелила още време за хората си.

Дори не бях осъзнавала колко много харесвам Локи, преди да разбера, че всичко е било лъжа. Той просто беше следвал заповеди и по някаква необяснима причина, аз не го винях за това. Но въпреки това се чувствах като глупачка и не знаех защо бе продължил да си играе с мен, дори след като бе напуснал Витра.

Най-много ме болеше от това, че съм била съблазнявана. През онази нощ, когато Локи дойде при мен в градината, аз наистина бях изкушена да избягам с него. Дори се бях почувствала зле заради това, че го отблъснах. Страхувах се, че съм наринала чувствата му.

Но всичко е било лъжа.

Въртях нервно годежния си пръстен, отказвайки да се разплача. Така ми сепадаше за това, че мамех годеника си, за това, че бях готова да изневеря на съпруга си. Независимо от естеството на брака ми с Тове, нямах оправдание за онова, което чувствах към Локи.

Станалото трябваше да ми послужи като предупредителен сигнал. Трябваше да се съсредоточа над това, да спася брака и кралството си, а не никакво глупаво момче.

— Съжалявам — каза Локи, след като бе карал около час или малко повече. Не отговорих и затова той продължи: — Никога не съм искал да те нараня. Знам, че не трябваше да се съгласявам на това.

Аз се взирах в предното стъкло. Дори не бях погледнала към него, откакто тръгнахме.

— Уенди — въздъхна той. — Уенди. Моля те, отговори ми. В никакъв момент ще трябва да започнеш да говориш с мен отново.

— Не е нужно да правя нищо — отвърнах. — Измъкнах те от там жив. Удържах си на думата.

— Съжалявам, Уенди! — извика Локи. — Но аз просто нямах друг избор. Не разбираш ли? Това беше, преди да те познавам, и освен това ти не беше наранена?

— Не съм била наранена? — засмях се мрачно. — Благодаря ти, че ми казваш как се чувствам.

— Не, имах предвид, че не попадна в ръцете на краля.

— Ами ако бях дошла с теб? — попитах аз и се обърнах към него със сълзи в очите. — Когато поиска да се омъжа за теб, ако се бях съгласила, ти щеше да ме отведеш при него.

— Не — рече Локи. — Нямаше да го направя. Когато ти предложих да избягаш с мен в градината, бях искрен. Аз наистина исках да избягаш с мен.

— Не ти вярвам — казах и избърсах очите си. — Никога повече не мога да вярвам на думите ти.

— Това са пълни глупости! — Той тръсна глава, сетне рязко отби и спря, оставяйки колата на скорост.

— Защо да са глупости? — изкрещях аз. — Ти си този, който ме излъга! Ти ме подведе!

— Никога не съм те подвеждал! — извика Локи. — Никога не съм те лъгал! Всичко, което чувствах към теб, беше истинско!

— Престани, Локи! Вече можеш да престанеш. Сега знам истината!

— Не, не я знаеш!

— Не мога да продължа този разговор. — Поклатих глава. — Отказвам да го продължа.

Нямаше къде да отида и затова слязох от колата. Бяхме пътували доста време и всичко наоколо беше покрито в сняг, а аз бях боса. В този участък от магистралата нямаше никакви коли и пустите царевични ниви се простираха на мили разстояние.

— Къде отиваш? — попита Локи, скачайки след мен от колата.

— Никъде. Имам нужда от свеж въздух. — Загърнах се с пелерината заради студа. — Имам нужда да бъда далече от теб.

— Не прави това — каза Локи умоляващо и тръгна след мен. — Ти чу само него. Не знаеш какво се случи наистина. Трябва да изслушаши мен.

— Защо? — Извърнах се към него. — Защо трябва да те изслушаши?

— Орен щеше да ме убие. Той екзекутира всеки, който не изпълнява заповедите му. Трябваше да му се подчиня. Когато дойде в двореца, той видя какво се случва между нас и реши, че може да ме използва срещу теб. Смяташе, че ще се влюбиш в мен.

— Аз никога няма да те обичам — изплаках с горчивина и той трепна.

— Само ти казвам какви бяха плановете на краля — рече Локи предпазливо. — Той ми заповядва да те накарам да се върнеш тук по собствена воля и аз се подчиних. Защото нямах друг избор.

— Това го разбирам — казах аз. — Наистина. И дори мога да ти го прости. Но защо не ми го каза, когато дойде във Фьоренинг, молейки ме за убежище?

— Защото нямаше значение — отговори той. — Орен наистина ми заповядва да се престоря, че те обичам, но аз наистина те обичах. Защо беше нужно да ти казвам, че някой е искал от мен да те лъжа, когато ти казвах самата истина?

— Не знам дали мога да вярвам и на дума от това, което ми казваш — подсмръкнах аз и се загледах в бялата пустош около нас. Видях един джип да се задава далече от противоположната посока.

— Аз направих своя избор между краля и теб и избрах теб — рече Локи.

— Кога? — попитах аз. — След като ти нанесе побой?

— Не, избрах теб, знаейки какво ще ми причини — отвърна Локи. — Ние бяхме сами в градината. Можех да те накарам да загубиш съзнание, да те хвърля през рамо и да те занеса на краля. Това не беше точно каквото искаше той, но въпреки това щеше да ме пощади, ако го бях направил. Но не го направих. — Той пристъпи към мен и аз срещнах погледа му. — Орен ми каза какво ще ми причини, ако не те доведа при него, но въпреки това не го направих. Той ме измъчва, Уенди! Аз страдах много заради теб!

— Защо се върна там? — попитах аз глухо.

— Защото, ако останех, това можеше да бъде използвано от него като претекст за нарушаване на примирянето — обясни Локи. — Така кралят можеше да дойде и да предяви права над теб. Не исках да те излагам на този риск.

Не забелязах колко много се е приближил джипът, докато не спря с писък на гуми непосредствено до нас, като едва не удари нашия кадилак. Локи се наведе към мен евентуално да ме защити, а Тове скочи от мястото на водача. Фин заобиколи колата и се нахвърли върху Локи.

14

СБЛЪСЪК

Фин удари Локи в лицето и Локи вдигна юмрук да отвърне на удара му. Това нямаше да е толкова страшно, ако Локи не беше поне петдесет пъти по-силен от Фин и нямаше опасност да огъне лицето му навътре.

— Локи! — изкрештях аз. — Не смей да го удариш!

— Имаш късмет. — Локи изгледа Фин гневно и избърса кръвта от носа си.

— Какво, по дяволите, правиш? — изкрештя му Фин. — Какво не ти е наред? Ти нямаш право да ходиш с нея никъде!

— Фин — рече Тове. — Спри. Успокой се. Тя е добре.

Дънкан и Уила слязоха от задната седалка на джипа и почувствах, че ми премалява. Локи се беше окказал прав. Те също бях част от спасителна група и ако се бяхме забавили един час повече в двореца на *витра*, Дънкан, Уила, Тове и Фин сега щяха да са мъртви.

— Идеята не беше моя! — просъска Локи на Фин. — Тя е принцеса. Тя заповядва, а аз се подчинявам!

— Не можеш да се подчиняваш, когато тя тръгва на самоубийствена мисия! — извика Фин.

— Не беше самоубийствена мисия — казах достатъчно високо, за да бъда чута.

Те стояха пред кадилака, гледайки се свирепо един друг и колкото и да беше странно, бях благодарна, че Локи беше толкова по-силен от Фин. Ако бяха равностойни, Локи вероятно нямаше да се въздържи и боят щеше да бъде неизбежен.

— Добре ли си? — попита Уила, вървейки към мен.

— Защо сте спрели встани от пътя? — попита Дънкан.

— Имах нужда от чист въздух — отвърнах аз. — Всичко е наред.

Убедих *витра* да се оттеглят, докато стана кралица. Няма да ни нападат дотогава.

— Какво, по дяволите, се договорихте? — попита Фин, отклонявайки студения си поглед от Локи към мен.

— Няма значение — поклатих глава. — Ние ще ги спрем, преди да се стигне до изпълняване на някакви условия.

— Уенди... — въздъхна Фин, но сепак поклати глава и се извърна към Локи. — А що се отнася до теб, маркизе, от днес вече не изпитвам никакво уважение към теб.

— Тя щеше да тръгне със или без мен — рече Локи. — Реших, че ще бъде по-добре да не отива сама.

— Тя изобщо не е трябвало да тръгва! — изкрештя Фин.

— Напротив, трябваше! — повиши глас. — Ако не бях го направила, *вчера* все още щяха да ни избиват. Спечелих време и спасих живота на много хора. Това ми е работата, Фин! Направих онова, което трябваше, и бих го направила отново!

— Не е трябвало да го правиш по този начин — отбеляза Фин.

— Няма значение — казах. — Вече е направено. А сега искам да се прибера у дома, защото прекарах много дълга сутрин.

— Хайде, Уенди. — Уила ме прегърна през рамото.

— Дънкан, би ли се качил при Локи? — каза Тове. — Бих искал да поговоря със съпругата си.

— Да, разбира се — кимна Дънкан.

Уила ме поведе покрай джипа и аз погледнах още веднъж през рамо към Локи. Той все още стоеше на пътя и ме гледаше, докато се отдалечавам. Нещо в очите му накара сърцето ми да се свие от болка и аз извърнах глава.

Влязох в джипа, а Уила седна на седалката зад мен. Фин стоеше отвън и като че ли му се искаше да каже още нещо на Локи, но Тове му даде знак да се качи. Когато се настани отзад до Уила, Фин все още кипеше от гняв и погледна ядовито през прозореца.

Тове остана още малко навън, говорейки на Локи, и ми се прииска да мога да чета по устни.

— Какво си мислеше, че правиш, Уенди — попита Фин, едва сдържайки гнева в гласа си.

— Направих онова, което е най-добро за кралството — отговорих непринудено. — Не си ли ми казвал винаги, че трябва да правя точно това?

— Не и застрашавайки себе си — рече Фин. Погледнах в огледалото за обратно виждане, за да срещна погледа му.

— Ти ми повтаряше отново и отново, че не трябва да вземам решения заради теб — припомних му аз. — Че трябва да мисля за доброто на кралството. Беше прав и в случая аз те послушах.

— Радвам се, че си в безопасност — каза Уила, сваляйки напрежението. — Знам, че си безразсъдна и така нататък, но не е нужно да правиш такива неща сама. Можеше да потърсиш помощ.

— Всичко мина добре — успокоих я аз.

Навън видях Локи да кимва и да сяда на мястото на водача в колата. Тове тръгна отново към джипа и се качи. Кадилакът на Локи продължи надолу по пътя, а Тове направи обратен завой и потегли след него.

— Ти не ми каза — рече Тове накрая.

— Съжалявам — отвърнах аз. — Но направих каквото...

— Недей — прекъсна ме Тове. — Не става дума какво си направила, защо си го направила и дали това е било правилното нещо.

— За какво става дума тогава? — попитах аз.

— Ние сме обвързани с брак, Уенди — каза Тове и ме погледна.

— Знаеш ли защо те помолих да се омъжиш за мен?

— Не — отвърнах аз и почувствах, че Фин и Уила ни наблюдават от задната седалка.

— Защото можем да бъдем екип. Мислех, че се нуждаеш от някого, който да те подкрепя и да бъде до теб, и знам, че аз се нуждая от същото.

— Но ние сме екип — казах аз кратко.

— Тогава защо тръгна зад гърба ми? — попита Тове.

— Мислех, че няма да ме разбереш.

— Кога не съм те разбирал? — каза той. — Кога не съм ти се доверявал? Кога дори съм се опитвал да те спра да направиш нещо?

— Никога — признах тихо. — Извинявай.

— Не се извинявай — рече Тове. — Просто не го прави отново. Искам да работим заедно. Но за тази цел ти трябва да споделяш с мен плановете си. Не можеш да рискуваш живота си или да вземаш важни решения за кралството, без дори да ми кажеш за това.

— Извинявай — повторих аз и се загледах в ската си.

— Локи ми каза какво си направила — рече Тове и аз вдигнах глава.

— Какво?

— Знам какво си обещала, за да получиш примирие — каза Тове.

— Каза ми за плана ти и той е добър. Но за да успее, трябва да свършим много работа.

— Какво? — Уила мушна главата си между двете седалки. — Какъв план?

Не казах нищо, защото нямах сили да говоря повече. Бях изтощена и знаех какво усилие ни предстои, ако искахме да имаме някакъв шанс срещу *вигра*. Но точно сега исках единствено да спя.

За късмет Локи беше казал достатъчно на Тове, за да може той да разкаже на Уила и Фин какво се е случило. Облегнах глава на студеното стъкло на колата и ги слушах как разговарят за нещата, които трябваше да направим.

Повечето следотърсачи вече се бяха върнали във Фьоренинг, а останалите трябваше да пристигнат през следващите няколко дни. Томас вече бе започнал да подготвя тренировъчен лагер за тях.

Следотърсачите имаха някакво бойно обучение, за да защитават подменените и гражданите на Трил, но не бяха войници. Томас беше натоварен със задачата да ги превърне в армия, но тъй или иначе, на тях им предстоеше да тръгнат срещу враг, когото не знаеха как да победят.

Благодарение на удълженото ни примирие ние вече можехме да отидем в Ослина. След като се върнеме във Фьоренинг, можехме да подгответим нова спасителна група и да потеглим на другия ден. Този път Уила сама пожела да бъде включена в групата. Аз също щях да тръгна, независимо дали на някой това му харесваше, или не, но не споделих плановете си в колата, защото нямах сили да споря.

Най-трудно щеше да бъде да убедим маркизите и марксините да вземат участие в сраженията. Локи смяташе, че таласъмите може да бъдат победени единствено чрез нашите способности, което правеше участието на нашата аристокрация в предстоящата война крайно необходимо.

Уила беше на мнение, че не трябва да казваме в Трил какво съм обещала на Орен в замяна на новото примирие. Възможно беше да избухне бунт, ако сметнеха, че съм изложила кралството на риск. Щях

да им кажа, че съм се срещнала с краля и съм удължила примирято, давайки му дума да отида доброволно при него след шест месеца.

Това също нямаше да се хареса на никого в Трил, но тъй или иначе, щяха да приемат по-лесно опасността да изгубят само мен. Междувременно щяхме да сплотим редиците си, за да се изправим срещу Витра с надеждата да успеем да вземем връх над тях.

Всички имахме определени задачи, когато пристигнахме във Фьоренинг. Уила щеше да започне да обработва психологически маркизите и марксините. Те всички, изглежда, я харесваха и тя може би имаше шанс да успее да ги убеди да се бият редом с нас. Освен това тя усъвършенстваше собствените си паранормални умения и щеше да помогне на онези, които бяха допуснали техните способности да атрофират.

Фин щеше да помага на баща си при подготовката на армията. Той дори се съгласи, макар и неохотно, да ползва и услугите на Локи. Физически той бе силен като таласъмите и премервайки сили с него, следотърсачите поне щяха да знаят с кого им предстоеше да се бият.

Тове трябваше да реши кого да назначи като временен канцлер, докато бъде избран нов. Той сам предложи да се заеме с това, защото се чувстваше отговорен, че е изпратил стария канцлер на смърт, макар да го уверих, че вината не е негова.

Моята задача на пръв поглед изглеждаше най-лесната, въпреки че беше най-невъзможната. Аз трябваше да намеря начин да убия краля.

След като се върнахме в двореца, последва серия от съвещания на военния съвет. Тове умишлено не беше казал на никого, че съм заминала с Локи, за да не предизвика паника, но веднага щом стигнахме във Фьоренинг, аз свиках събрание, за да запозная всички с разvoя на събитията.

Локи се опита да се измъкне и да се скрие в стаята си, но аз го накарах да дойде с нас. Колкото и да беше парадоксално, исках той да спечели доверието на Трил. Той познаваше *витра* по-добре от всеки друг и затова неговата помощ в предстоящия сблъсък щеше да бъде неоценима.

Съвещанието мина, както бях очаквала. Имаше много разногласия и викове, макар марксина Лаурент да пазеше мълчание, след като Тове я заплаши да я изпрати в изгнание. Когато обясних

какво възнамерявам да направя и какво трябва да бъде направено, те се поуспокоиха. Ясният план, който им представих, утaloжи страховете им.

В края на съвещанието съобщих, че отиваме на втора спасителна мисия в Ослина, за да помогнем на оцелелите и да съберем информация. Без да се допитвам до никого, включих в групата себе си, Уила, Тове, Локи и Аурора. Исках да накарам маркизите и марксините да свикнат с мисълта, че могат да окажат реална помощ в предстоящия конфликт, за да се отзоват, когато им я поискам.

След това всички се разпръснахме, заемайки се със задачите си. Колкото и неистово да се нуждаех от сън, нямах време за това. Трябаше да отида в библиотеката и да намеря всяка възможна книга, посветена на *вчера*. Вероятно бе имало и други безсмъртни преди Орен и трябаше да има начин те да бъдат убивани.

Всички стари текстове, разбира се, бяха написани на трилски, за да бъдат по-недостъпни за *вчера*. Надявах се именно там да намеря полезна информация как те могат да бъдат спрени. Макар трилският ми да беше станал по-добър, имах още много да уча и затова прочитането на една страница ми отнемаше цяла вечност.

— Уенди — каза Тове и когато вдигнах глава, го видях да стои на вратата на библиотеката. Погледът ми беше замъглен от твърде дългото взиране в пожълтелите страници.

Седях на пода в дъното на залата сред купчина книги. Не бях взела под внимание, че утре сутринта заминавам за Ослина, и бях струпала на писалището твърде много томове, които нямах никакъв шанс да проуча за краткото време, с което разполагах.

— Имаш ли нужда от нещо? — попитах.

— Късно е — каза Тове. — Много късно.

— Имам да прегледам още няколко неща.

— Кога си спала за последен път?

— Не знам — поклатих аз глава. — Няма значение. Нямам време за спане. Има твърде много работа за вършене и не знам дали ще успеем да се подгответим, ако не работя всяка минута.

— Нуждаеш се от сън. — Той влезе в библиотеката и тръгна към мен. — Трябва да бъдеш силна, което означава понякога да почиваш. Това е необходимо зло.

— Ами ако се окаже, че не мога да го направя? — попитах аз, поглеждайки го със сълзи в очите. — Какво ще правим, ако не намеря начин да спра Орен?

— Ще намериш — увери ме той. — Ти си принцесата.

— Тове — въздъхнах аз.

— Хайде. — Той протегна ръка към мен. — Поспи. Можем да поработим още малко утре рано сутринта.

Позволих му да ме хване за ръката и да ме изправи на крака. Той беше вече по пижама и косата му беше дори по-рошава от обикновено. Предположих, че се беше опитал да заспи без мен, но после бе тръгнал да ме търси, след като се бях забавила.

Умът ми работеше трескаво, прехвърляйки всичко, което трябваше да бъде направено. Не мислех, че ще успея да заспя скоро, но веднага щом сложих глава на възглавницата, потънах в дълбок сън.

15

ОСЛИНА

Впечатлението беше, че е избухнала бомба. Не бях виждала Ослина никога преди, за да мога да направя сравнение, но всичко беше опустошено.

Ослина бе малък град, по-малък дори от Фьоренинг. Намираше се в долина в полите на няколко невисоки планини. Съдейки по малкото, което бе останало от няколко сгради, можех да предположа, че е бил доста красив.

Всички домове на следотърсачи бяха разрушени. Следотърсачите живееха в малки къщурки с пръстени подове сред дърветата или в планините. Бяха лесни за събаряне. По-хубавите домове на аристократите също бяха пострадали, с липсващи части от покриви и рухнали стени.

Дворецът в центъра беше единствената сграда, която беше частично оцеляла. Той приличаше доста на моя собствен дворец, но беше по-малък и с по-малко прозорци. Докато моят дворец гледаше към реката, този тук беше построен в подножието на планината зад него.

Половината сграда беше разнебитена и почерняла, като че ли беше опожарена. Другата половина изглеждаше добре поне отвън. Тук също имаше очевидни следи от разруха като разбити прозорци и порушен фонтан, но пораженията все пак бяха по-малко, отколкото в останалата част от Ослина.

Карахме бавно през града, втрещени от гледката, и на няколко пъти Тove трябваше да завива, за да избегне нападалите по улиците отломки.

— Не можем да се справим с всичко това — каза Аурора от задната седалка. През целия път тя се беше оплаквала, че сме поискали помощта ѝ, но в действителност не ѝ бяхме оставили никакъв избор. Тя беше най-силната лекителка, а много от хората в Ослина бяха ранени.

— Ще направим каквото можем — отвърнах. — А ако не можем да направим нищо повече, така да бъде.

Слязох от колата, преди тя да успее да ми отговори, и малко покъсно Дънкан спря другия кадилак зад нас. В него беше возил Уила, Мат и Локи. Фин също бе настоял да дойде, но все още се лекуваше и Томас щеше да има нужда от него при подготовката на следотърсачите. Мат поиска да ни придружи и аз първоначално бях против, но после осъзнах, че две ръце повече щяха да ни бъдат от полза.

— Положението е дори по-тежко, отколкото си бях мислила — рече Уила. Тя обхвана раменете си с ръце и поклати глава. — Не мога да повярвам, че са направили това.

— С тези ли предстои да се биете? — попита Мат, оглеждайки се. — Хората, които са направили това?

— Засега не се бием с никого — подхвърлих аз, прекъсвайки нишката на мисълта му. — Просто разчистваме тази бъркотия и това е единственото, за което трябва да мислим.

Локи отмести един тежък клон, който препречваше пътя към двореца. Самият път бе застлан с паваж, но много от камъните липсваха или бяха разпилени в моравата отстрани.

Тове и аз тръгнахме към двореца, опитвайки се едновременно да запазим самообладание и да не изглеждаме равнодушни. Второто не беше много трудно, защото размерът на разрухата имаше опустошителен ефект върху психиката ни.

Още преди да спрем пред портата, тя се отвори и отвътре излезе момиче не много по-голямо от мен. Разрошената ѝ коса беше хваната отзад, а лицето ѝ беше покрито с петна от кал и пепел. Тя беше дребничка, дори по-ниска от мен, и сякаш всеки момент щеше да се разплачне.

— Вие принцесата ли сте? — попита момичето.

— Да, аз съм принцесата на Фьоренинг — отвърнах и сетне махнах с ръка към Тове. — А това е принцът. Тук сме, за да ви помогнем.

— О, слава богу! — Тя избухна в сълзи, затича се към мен и ме прегърна. — Не вярвах, че някой ще дойде.

— Сега сме тук. — Помилвах я по главата, защото не знаех какво друго да сторя, и се спогледах с Тове. — Ще направим всичко каквото можем за вас.

— Извинете ме. — Тя отстъпи крачка назад и избърса сълзите си.

— Не исках да се разплача. Аз... Чака ни толкова много работа. Баща ми би се ядосал, че се държа така. Съжалявам.

— Не е нужно да се извиняваш — казах. — Преживели сте толкова много.

— Но сега аз командвам тук — рече тя. — И трябва да се държа, както подобава на положението ми.

— Кена Томас? — попитах аз, надявайки се, че съм запомнила името й правилно.

— Да — каза тя, усмихвайки се едва-едва. — Аз съм Кена, родителите ми са мъртви и сега аз съм марксината на Ослина.

— Има ли други оцелели тук? — попитах. — Можем да им помогнем. Довели сме лечителка.

— О, да! — кимна Кена. — Елате с мен.

Докато вървяхме с нея през двореца, Кена ни разказа какво се е случило. Таласъмите нахлули, докато спели, и започнали да рушат града. Според нея това била и главната им цел. Много хора пострадали, попадайки под руините на собствените си домове, а други били ранени от дърветата, които таласъмите хвърляли по улиците. Ефектът бил като от торнадо, връхлетяло града посред нощ без предупредителни сирени.

Между защитниците на Ослина имало само неколцина следотърсачи, които не успели да окажат голяма съпротива. Кена видяла с очите си как един следотърсач бил прекършен на две от таласъм. Но когато маркизите и марксините започнали да се отбраняват сами, таласъмите се изтеглили много бързо.

В замъка на Ослина една неголяма бална зала беше превърната в импровизиран лазарет. Някои от по-тежко ранените *трилове* бяха потърсили помощ в близките болници, но други бяха предпочели по-скоро да умрат, отколкото да ги лекуват *човеците*.

Онова, което видяхме, беше ужасяващо. По протежение на залата бяха наредени болнични легла за оцелелите, повечето от тях бяха разнебитени и изцапани с кръв. Деца *мансклиг* със счупени ръце и крака плачеха в ръцете на приемните си родители.

Аурора веднага се залови за работа, без да се налага да я подканям, което беше мило от нейна страна. Уила и аз обикаляхме

между ранените, разговаряхме с тях, давахме им вода и им помагахме с каквото можем.

Кена поведе Тове, Дънкан, Локи и Мат навън, за да им покаже къде разрушенията бяха най-тежки. Помислих си дали да не тръгна с тях, знаейки, че ще бъда много по-полезна от Мат или Дънкан при повдигането на тежки предмети и отломки, защото за целта щях да използвам ума си. Но после реших, че искам да остана още малко с хората в лазарета. Не можех да помогна на повечето от тях по друг начин, освен да им подавам вода, но си помислих, че те просто имаха нужда да поприказват с някого, да знаят, че някой го е грижа за тях.

Историите, които чух, бяха сърцераздирателни. Жени бяха изгубили съпрузите си, деца бяха изгубили родителите си, а повечето следотърсачи бяха изгубили всичко. Исках да се наплача, но не можех. Струваше ми се неправилно и egoистично. Трябваше да бъда спокойна и да им вдъхна увереност, че ще им помогнем и че всичко ще бъде наред.

Останах достатъчно дълго, за да поговоря с всички, но след това трябваше да вървя. Навън все пак щеше да има по-голяма полза от мен, отколкото тук. Уила тръгна с мен по същата причина и оставихме Аурора да се погрижи за ранените, доколкото ѝ позволяваха възможностите.

На излизане Уила се просълзи. Държейки в ръцете си малко, мръсно, плюшено мече, тя избърса очите си.

— Не беше леко — казах, сдържайки сълзите си.

— Онова малко момче следотърсач ми даде това. — Тя вдигна мечето. — Цялото му семейство е загинало. Родителите му, сестра му, дори кучето му. И то ми даде това, защото му изпях една песен. — Тя поклати глава. — Не исках да го взема. Но то ми каза, че сестра му щяла да се радва да го вземе някое момиче.

Протегнах ръка към нея и я прегърнах, докато вървяхме по коридора към вратата на замъка.

— Трябва да направим нещо повече за тези хора — рече Уила. — Това малко момче не е ранено, но ако беше, Аурора щеше да откаже да го лекува. Тя не би си пияла енергията заради него.

— Знам — въздъхнах аз. — Това, което става, е нелепо.

— Нещо трябва да се промени. — Уила се спря и посочи към балната зала. — Хората там са преминали през истински ад и всеки от

тях в равна степен заслужава помощ.

— Знам и работя в тази посока. Точно това целя, когато ходя на всички тези съвещания, и затова ми е нужна помощта ти. Ще променя нещата, но имам нужда от помощта ти.

— Добре. — Тя подсмъркна и завъртя мечето в ръцете си. — Ще започна да ходя на съвещанията. Искам да бъда част от онова, което правиш.

— Благодаря ти — казах и от думите ѝ като че ли ми стана малко по-леко. — Но точно сега най-добрият начин да помогнем на тези хора е да разчистим това място, за да могат да се върнат по домовете си.

Уила кимна и отново закрачихме по коридора. Навън нещата изглеждаха малко по-добре. Половината покрив на двореца се беше сринал на моравата до него, но вече беше разчистен, в това число и един изкоренен дъб. Чух момчетата да спорят няколко къщи по-надолу за това, какво да правят с отломките.

Мат предложи засега да ги струпат на купчина на пътя и да помислят за тях по-късно. Локи беше против, но Тове му каза просто да се залавя за работа. Нямаха време за празни спорове.

Двете с Уила се присъединихме към тях. Локи, Тове и аз повдигахме по-тежките отломки, а Мат, Дънкан и Уила разчистваха нещата и се опитваха да сложат някакъв ред в домовете. Изнасянето на боклуците не решаваше проблема напълно, но все пак беше някакво начало.

С напредването на деня започнах да чувствам умора, но се заставих да продължа. Локи трябваше да премества всичко на ръка и накрая въпреки студа целият плувна в пот. Той съблече ризата си и въпреки атрактивната му физика, неволно потръпнах. Белезите по гърба му изглеждаха по-добре, но все още бяха там, за да ми напомнят за онова, което беше понесъл заради мен.

— Какво му се е случило? — попита Уила, докато разчиствахме една от къщите, където дърво беше влетяло през прозореца. Аз го издърпах, а тя разчисти стъклата и клоните.

— Какво? — попитах аз, но след това проследих погледа ѝ, насочен към Локи, който в този момент изхвърляше една разнебитена кушетка на купчината с боклуци на пътя.

— Гърбът на Локи — каза тя. — Кралят ли му е причинил това? Затова ли му даде убежище?

— Да, затова.

Около мен се надигна вятър, който духна косата в очите ми. Това беше дело на Уила, която създаде малко торнадо в средата на всекидневната. То се изви, понасяйки със себе си парчета стъкло и малки клони към комина и оттам към боклука навън.

— И какво по-точно се случва между теб и него? — попита Уила.

— Кой него? — попитах аз, докато се опитвах да повдигна едно преобърнато канапе и в този момент Уила ми се притече на помощ.

— Между теб и Локи. — Тя ми помогна да изправя канапето, така че да стъпи на крачетата си. — Не се прави на глупава. Между вас има нещо.

— Никъде няма нищо — поклатих глава.

— Е, щом казваш. — Тя завъртя очи нагоре. — Но се канех да те попитам как върви бракът ти.

— Последните три дни бяха фантастични — отвърнах сухо.

— Ами първата брачна нощ? — попита Уила с усмивка.

— Уила! Сега не е моментът да говорим за това.

— Разбира се, че е — настоя тя. — Трябва малко да разведрим обстановката. И освен това досега не съм имала време да поговоря с теб за това. Жivotът ти се разви твърде драматично след сватбата.

— На мен ли го казваш — промърморих.

— Само за пет минути. — Тя седна на една кушетка и потупа мястото до себе си. — Изглеждаш ми изтощена, имаш нужда от почивка. Затова ми отдели пет минути и да си поговорим.

— Добре — казах аз най-вече заради това, че главата ми бе започнала да пулсира от многото предмети, които бях преместила. Особено ме затрудни голямото дърво, с което се бях борила допреди малко. Седнах на кушетката и от нея се вдигна облак прах. — Никога няма да можем да почистим тук.

— Не се тревожи за това — рече Уила. — Да оправим каквото можем и след това ще повикаме прислужниците ни да почистят. Ще се погрижим за всичко.

— Надявам се да е така.

— Но, Уенди, кажи ми какво стана през първата ти брачна нощ — продължи да ме разпитва Уила.

— Наистина ли искаш да говорим за това? — изпъшках аз и отпуснах глава на облегалката на кушетката.

— Точно сега няма нищо друго, за което искам да говорим.

— Значи те очаква голямо разочарование — предупредих я аз. — Защото няма нищо за разказане.

— Толкова вяло ли беше? — попита тя.

— Не, не беше никакво. Имам предвид в буквалния смисъл на думата. Не правихме нищо.

— Чакай малко. — Тя също се облегна на кушетката, вглеждайки се в мен. — Искаш да кажеш, че си омъжена и все още си девствена.

— Точно това искам да кажа.

— Уенди! — ахна Уила.

— Какво? Нашият брак е странен. Наистина е странен. Знаеш това.

— Знам го. — Тя изглеждаше разочарована. — Надявах се все пак, че ще бъдете щастливи до края на дните си, както се казва в приказките.

— Е, краят на дните ни още не е дошъл — изтъкнах аз.

— Уенди! — извика Мат отвън. — Имам нужда от помощта ти!

— Дългът ме зове! — Изправих се.

— Не е минала дори и минута — протестира Уила. — Трябва да си починеш малко, Уенди. Така се претоварваш.

— Добре съм — казах, излизайки от къщата. — Ще се наспя, като умра.

Продължихме да работим и през нощта. Накрая успяхме да струпаме всички по-големи отломки на купчина. Аз можех да свърша още нещо, но беше очевидно, че всички други са останали без сили.

— Мисля, че това беше за днес, Уенди — рече Локи, облягайки се на един преобрънат хладилник.

Мат и Уила седяха на някакъв дънер до купчината, а Тове стоеше до тях и пиеше вода от бутилка. Единствено Дънкан все още ми помагаше, докато се мъчехме да извлечем парцалив дюшек от къщата на един следотърсач. Бях спряла да използвам способностите си, защото всеки път, когато го направех, ме пронизваше жестока болка в главата.

Само три улични лампи работеха в целия град и Мат, Уила, Тове и Локи почиваха до една от тях. Те бяха спрели да работят преди около петнайсет минути, макар самата аз да бях продължила.

— Уенди, хайде, стига — рече Мат. — Направи каквото можа.

— Има още неща за правене, значи, не съм — отвърнах аз.

— Дънкан се нуждае от почивка — каза Уила. — Да спрем дотук.

Утре ще продължим.

— Добре съм — каза задъхано Дънкан, но аз престанах да дърпам дюшека, за да го погледна. Той беше изпоцапан и изтощен. Всъщност никога не бях го виждала да изглежда толкова ужасно.

— Добре. Приключваме за днес — смилих се аз.

Тръгнахме обратно и седнахме на дънера до Мат и Уила. Тя имаше малка хладилна чанта и подаде на всекиго от нас по една бутилка. Аз отворих моята и пих жадно. Тове крачеше пред нас, играйки си с капачката на бутилка и на мен умът не ми го побираше откъде има сили да прави това.

— Добре е, че разчистваме тук — каза Мат. — Но не можем да поправим нищо от онова, което е разрушено. Не сме дори подгответни за това.

— Знам — кимнах. — Ще трябва да изпратим друг екип, който да се заеме с възстановяването. След като се върнем във Фьоренинг, ще изберем други хора, които да дойдат тук.

— Аз мога да направя някои чертежи, ако е необходимо — предложи Мат. — Мога да правя архитектурни планове бързо и лесно, но реализацията им ще струва пари.

— Да, това би било чудесно — рекох. — И е стъпка в правилната посока.

Мат беше архитект или поне скоро щеше да стане такъв, ако не бях го помъкнала с мен във Фьоренинг. Не бях съвсем сигурна как точно прекарваше времето си в двореца, но нямаше съмнение, че за него щеше да бъде добре да работи върху нещо. Да не говорим, че щеше да бъде полезно и за Ослина.

— Добрата новина е, че пораженията са такива, каквито ни ги описа Кена — рече Локи. Той се отдръпна от хладилника и седна до мен.

— Какво имаш предвид? — попитах аз.

— Таласъмите не са зли или жестоки, ни най-малко — каза Локи.

— Те са разрушителни и непоносими, но никога не съм чувал да са убили някого.

— Вече го направиха. — Уила махна с ръка към опустошението наоколо.

— Не мисля, че целта им е била да убиват — рече Локи. — Те са се опитвали да сринат града. И дори когато са се сблъскали със спасителния отряд снощи, повечето от хората ви са оцелели.

— И как по-точно ни помага това? — попита аз.

— Не знам. — Локи сви рамене. — Но не мисля, че е толкова трудно да бъдат победени, колкото смятахме. Те не са бойци.

— Сигурен съм, че това ще бъде много утешително за всички загинали тук — отбеляза Тове.

— Добре. — Уила се изправи. — Аз бях дотук. А сега искам да вляза вътре, да се поизмия и да поспя. А вие?

— Имаме ли къде да спим? — попита Дънкан.

— Да — кимна Уила. — Кена ми каза, че повечето от спалните в двореца не са пострадали и в тях има течаща вода, ако искаме да се освежим.

— Е, аз определено искам тези неща — каза Локи и се надигна.

Ние всички тръгнахме обратно към двореца, но Тове изостана назад. Забавих малко ход, за да вървя с него, и забелязах, че лицето му потрепва. Той непрекъснато натискаше ухото си, сякаш в него имаше комар или муха, но аз не видях нищо. Попитах го дали е добре, но той само поклати глава.

Кена ни показа свободните стаи в двореца и аз се почувствах неловко, че ги заемаме. Тя обаче изтъкна, че ранените са били твърде много, за да ги разпределя в отделни стаи, и затова е предпочела да ги настани в балната зала.

Освен това помещенията, в които ни въведе, не бяха в блестящо състояние. Бяха малки и макар да не бяха пострадали много при нападението, в тях цареше безпорядък. Нашата стая с Тове изглеждаше цялата леко наклонена и мебелите и библиотеката бяха прекатурени.

Подредих набързо и оставил Тове да се изкъпе първи. Нещо не беше съвсем наред с него и затова реших, че ще бъде добре, ако може да си легне по-рано.

— Какво правиш? — попита Тове. Той се върна в стаята след душа с мокра, разчорлена коса.

— Оправям леглото — отвърнах. В този момент пригответях завивките, но се обърнах да го погледна. — Как се чувствува след душа?

— Защо го оправяш? — каза рязко Тове, втурвайки се към леглото. Отстъпих настрани и за мое учудване той дръпна одеялата.

— Извинявай — казах. — Нямах представа, че това ще те разстрои. Мислех си, че...

— Защо? — Тове се завъртя към мен, зелените му очи горяха. — Защо би направила това?

— Просто оправих леглото, Тове — казах предпазливо. — Можеш да го развалиш, ако искаш. Защо не си легнеш? Изтощен си. Аз ще си взема душ, а ти поспи.

— Добре! Както и да е!

Той махна завивките от леглото, мърморейки си под нос. Беше работил твърде много днес, претоварвайки ума си. Собствената ми глава бучеше, а аз бях по-силна от него и затова не можех да си представя как се чувства той. Да го оставех да поспи спокойно, беше може би най-доброто, което можех да направя за него. Исках да си взема дълъг, горещ душ, но за лош късмет, водата вече беше изстинала и се изкъпах набързо.

Чух Тове още преди да вляза в стаята. Сега гласът му гърмеше по-високо.

— Тове? — казах аз тихо, отваряйки вратата на стаята.

— Къде беше? — извика той, очите му бяха широко отворени и безумни. Всичко в стаята отново беше разхвърляно и той крачеше нервно из нея.

— Вземах си душ. Казах ти.

— Чу ли това? — Той замръзна на място и се огледа.

— Кое? — попитах аз.

— Ти дори не слушаш! — изкрештя той.

— Тове, уморен си. — Влязох в стаята. — Трябва да поспиш.

— Не, не мога да спя. — Той тръсна глава и погледна настрани.

— Не, Уенди. — Прокара пръсти през косата си. — Ти не разбиращ.

— Какво не разбирам?

— Аз чувам всичко. — Тове притисна главата си с две ръце. — Чувам всичко! — Той продължи да повтаря това, притискайки главата си все по-силно. От носа му потече кръв и после изпъшка.

— Тове! — Втурнах се към него и протегнах ръка, за да го успокоя, но в този момент той ме зашлеви силно през лицето.

— Не се осмелявай! — Обърна се към мен и ме хвърли на леглото. Бях прекалено уплашена, за да направя каквото и да е. — Не мога да ти имам доверие! Не мога да имам доверие на никого от вас!

— Тове, моля те, успокой се — умолявах го аз. — Ти не си на себе си. Просто си уморен.

— Не ми казвай какъв съм! Ти не знаеш кой съм!

— Тове. — Примъкнах се към края на леглото, сядайки на ръба. Той стоеше над мен, гледайки ме гневно. — Тове, моля те, изслушай ме.

— Не мога. — Той прехапа устни. — Не те чувам!

— Чуваш ме — настоях аз. — Аз съм точно пред теб.

— Лъжеш! — Тове ме сграбчи за раменете и започна да ме разтърска.

— Хей! — извика Локи и Тове ме пусна.

Неволно бях оставила вратата на стаята отворена и Локи тъкмо се прибираще в стаята си, след като се бе изкъпал. Все още беше без риза и от светлата му коса по раменете му капеше вода.

— Махай се! — изкрещя ми Тове. — Не те искам тук!

— Какво, по дяволите, правиш? — попита Локи.

— Локи, той не е на себе си — обадих се аз. — Използва способностите си прекалено дълго и му е станало нещо. Нуждае се от сън.

— Престани да ми казваш от какво се нуждая! — изръмжа Тове. Вдигна ръка, сякаш искаше да ме удари отново, и аз се отдръпнах.

— Тове! — извика Локи и се втурна към него.

— Локи! — изкрещях аз, страхувайки се, че може да го удари, но той не го направи.

Локи го стисна за раменете и го накара да го погледне. Тове се опита да се изтръгне от ръцете му, но секунди по-късно изгуби съзнание. Тялото му се отпусна, но Локи го хвана.

— Извинявай! — Не знаех какво друго да кажа.

— Не се извинявай. Той иначе щеше да те удари.

— Не, нямаше. — Поклатих глава. — Всъщност да, щеше да го направи, но това не беше Тове. Той не е такъв. Никога не би наранил някого. Той просто...

Гласът ми загълхна. Всеки момент щях да се разплача. Лицето ми пареше там, където ме беше ударил Тове. Но не заради това в очите

ми напираха сълзи. Той беше болен и състоянието му само още повече щеше да се влошава. Утре щеше да бъде по-добре, но най-накрая способностите му щяха да подкопаят ума му. Докато от Тове не останеше нищо.

— Хей. — Локи докосна ръката ми. — Хайде, не може да останеш с него тази нощ.

16

ЕДНА НОЩ

Повиках Аурора да остане с Тове през нощта. Чувствах се виновна, че го изоставям, но тя щеше да му помогне по-добре, ако отново излезеше от контрол.

И понеже Аурора щеше да бъде при Тове, самата аз заех нейната стая. Голямото легло в ъгъла беше драпирано с червен балдахин и застлано със завивки в същия цвят. Едната от стените беше силно наклонена и почти беше полегнала върху една от колоните на леглото, което правеше стаята да изглежда още по-малка.

— По-добре ли си вече? — попита Локи. Той ме беше изпратил дотук и сега чакаше на вратата.

— Да, добре съм — изльгах аз и седнах на леглото. — Цялото кралство се разпада. Хората умират. Аз трябва да убия баща си. И моят съпруг току-що полуудя.

— Принцесо, ти нямаш вина за нито едно от тези неща.

— Е, на мен пък ми се струва, че вината е изцяло моя. — По бузата ми се търкулна сълза. — Аз само правя нещата по-лоши.

— Това изобщо не е вярно. — Локи седна на леглото до мен. — Принцесо, не плачи.

— Не плача — изльгах. Избърсах очите си и го погледнах. — Защо си толкова мил с мен?

— А защо да не съм мил? — попита той, изглеждайки смутен.

— Защото... — Посочих белезите по гърба му. — Това е заради мен.

— Не, не е така — поклати Локи глава. — Това е, защото кралят е зъл.

— Но ако бях заминала с него още в началото, нищо от това нямаше да се случи — казах аз. — Нито един от тези хора нямаше да загине. И дори и Тове щеше да бъде по-добре.

— А самата ти щеше да си мъртва — рече Локи. — Кралят щеше да продължи да ненавижда Трил, може би дори още повече,

обвинявайки ги, че са промили ума ти. И в крайна сметка щеше да ги нападне отново.

— Може би. — Свих рамене. — А може би не.

— Престани. — Той обгърна рамото ми и усещането беше за топлина и за сигурност. — Не всичко е по твоя вина и ти не можеш да поправиш всичко. Ти си просто едно момиче.

— Силите като че ли никога не ми стигат. — Преглътнах и вдигнах глава към него. — Нищо от онова, което правя, не е достатъчно.

— О, повярвай ми, ти правиш повече от достатъчно. — Локи се усмихна и бърсна кичур коса от лицето ми. Светлокавите очи срещнаха моите и аз почувствах един познат копнеж в гърдите си, който всеки път, когато бях с него, ставаше по-силен.

— Защо искаше от мен да си спомня? — попитах аз.

— Да си спомниш какво?

— Когато бяхме в твоята стая, ти ми каза да си спомня, че съм поискала да ме целунеш.

— Значи, признаваш, че искаше да те целуна? — усмихна се той.

— Локи!

— Тогава отивахме при краля и не знаех какво ще се случи — обясни той. — Предполагах, че може да ти каже как съм бил изпратен да те съблазня и се страхувах, че може да ме намразиш за това. Но ако помнеше, че си искала да те целуна, може би нямаше да ме ненавиждаш толкова много.

— Ти си знаел, че кралят ще те разобличи, и въпреки това ме заведе там? — попитах аз.

— Не можех да допусна да отидеш сама.

— Защо просто не ме целуна? — попитах. — Нямаше ли така да запомня чувството по-добре?

— Моментът не беше подходящ.

— Защо?

— Ти бързаше да тръгнеш. Ако те целунех, това щеше да бъде само една кратка целувка, продължила секунда. А една секунда нямаше да е достатъчна.

— Кога е тогава правилният момент? — попитах аз.

— Не знам — прошепна той.

Ръката му беше върху бузата ми, избърсвайки една сълза, а очите му търсеха моите. Той се наведе напред и устните му докоснаха моите. В началото съвсем леко, сякаш искаше да се убеди, че онова, което се случва, е истина. Целувките му бяха нежни и сладостни, и толкова различни от тези на Фин.

Веднага щом си спомних за Фин, го пропъдих от ума си. Не исках да мисля за него. Не исках да чувствам нищо друго освен Локи. Изтощението ми постепенно се стопи и на негово място в мен се надигна нещо топло и жадно.

Локи ме целуваше все по-силно, притискайки ме към леглото. Ръката му обви кръста ми, повдигайки ме леко, примъквайки ме все по-навътре в леглото. Вкопчих се в него, усещайки под длани си голия му гръб. Белезите му бяха като брайлово писмо под пръстите ми — белезите, които бе получил, за да ме защити.

— Уенди — прошепна той, докато целуваше шията ми. Устните му обхождаха кожата ми навсякъде и я караха да потръпва.

Сетне спря да ме целува за момент, за да ме погледне. Светлата му коса падаше над очите му. Нещо в начина, по който ме гледаше, очите му с цвят на прегорял мед накараха сърцето ми да бие по-бързо.

Чувствах се така, сякаш не съм го виждала никога преди. Всичките му преструвки бяха изчезнали: самодоволната му усмивка, перченето му, от тях не беше останало нищо. Беше само той и тогава осъзнах, че може би за първи път го виждах такъв, какъвто беше в действителност.

Локи бе уязвим, мил и немалко уплашен. Но имаше и друго — той бе самотен и ме обичаше. Обичаше ме толкова много, че се чувстваше ужасен. Може би това трябваше да ужаси и мен, но не чувствах и най-малка уплаха.

Можех да мисля единствено за това, че никога преди не бях виждала нещо по-красиво. Беше странно да мисля за едно момче по този начин, но именно това чувствах. Докато ме изпиваше с очи, очаквайки да го приема или отблъсна, Локи беше красив.

Протегнах ръка към него и докоснах лицето му, почти учудена от това, че е истински. Той затвори очи и целуна дланта ми. Едната му ръка ме беше обгърнала отстрани и за момент натискът й се усили, което изпрати тръпки по цялото ми тяло.

— Съжалявам, че трябва да те попитам, но... — Гласът му, който беше станал хриплив, загълхна. — Сигурна ли си, че искаш това?

— Искам те, Локи — казах, без да се замислям.

Аз го исках, нуждаех се от него и тази нощ отказвах да мисля за последствията. Просто исках да бъда с него.

Локи се усмихна с облекчение и почти като че ли засия. Приведе се над мен, целувайки ме отново, само че този път по-страстно и по-силно.

Ръката му се плъзна под нощницата ми, здрава и сигурна, върху бедрото ми. Обичах силата и енергията му, начина, по който чувствах дори и най-леките му докосвания. Опитваше се да се сдържа и да бъде нежен, за да не ме нарани, но като се помъчи да смъкне бикините ми, ги разпра наполовина.

Свалих нощницата си, изхлувайки я през главата, защото не исках да скъса и нея. Опитите му да бъде внимателен ме радваха, защото така си представях първия път. Но сега и двамата бяхме твърде разпалени и нетърпеливи.

Той започна бавно, стараейки се да не ме нарани, но аз изстенах в ухoto му, вкопчих се ожесточено в него и всякаква претенция за въздържаност изчезна. Болеше и затова зарових лицето си в рамото му, за да не извикам. Но той не забави движенията си и много скоро възбудата нарасна в мен. Бях щастлива, че не ме щадеше, защото дори и болката беше като удоволствие.

След като свърши, той рухна до мен на леглото. И двамата се борехме да си поемем дъх. Бяхме опустошили леглото и смътно си спомнях, че бях чула скърцането на дъска, което означаваше, че може да сме го счупили. Червените завеси на балдахина бяха дръпнати настрани и вързани, но сега падаха свободно около леглото.

Няколко свещи осветяваха стаята, но зад завесите ние бяхме обгърнати от мек червен полумрак. Имах усещането, че се намирам в топъл пашкул и мисля, че никога в живота си не се бях чувствала по-щастлива и защитена.

Лежах по гръб и Локи се примъкна към мен, почти обграждайки ме. Едната му ръка беше под главата ми, а другата беше отпуснал леко върху корема ми.

Белегът на гърдите му беше непосредствено пред мен. Никога преди не бях го виждала толкова отблизо. Изглеждаше назъбен и груб.

Вървеше под ъгъл, започвайки от дясно над сърцето и стигаше точно под другото му зърно.

— Мразиши ли ме? — попитах тихо.

— Защо, за бога, трябва да те мразя? — каза Локи и се засмя.

— Заради това. — Докоснах белега и кожата му потръпна. — Заради онова, което ти е причинил баща ми.

— Не, не те мразя. — Той ме целуна по слепоочието. — Никога не бих могъл да те мразя. И ти не можеш да бъдеш отговорна за действията на краля.

— Как получи този белег? — попитах аз.

— Кралят отначало смяташе да ме екзекутира — рече Локи почти уморено. — Използва меч, но след това реши, че ще му бъде забавно да ме изтезава.

— Той едва не те е убил? — погледнах го и самата мисъл, че Локи е можел да загине, извика сълзи в очите ми.

— Но не го направи. — Той бутна косата от лицето ми, задържайки за момент пръстите си върху сплетените ми кичури, и се усмихна. — Кралят не можеше да ме убие, колкото и да се опитваше. Сърцето ми отказваше да се предаде. Знаех, че имам нещо, за което да се боря.

— Не трябва да говориш такива неща. — Преглътнах сълзите си и сведох очи. — Тази нощ беше... прекрасна и удивителна, но ще остане единствена.

— Уенди. — Локи изпъшка и се претърколи по гръб. — Защо е нужно да казваш това сега?

— Защото... — Надигнах се в леглото и свих колене към гърдите си. Краката ми бяха завити, но гърбът ми беше открит. — Защото не искам... — Въздъхнах. — Не искам да те наранявам повече, отколкото вече съм го направила.

— По-скоро ми се струва, че аз съм те наранил. — Локи също се надигна и докосна ръката ми. — Тук имаш синина.

— Какво? — Погледнах надолу и видях мораво петно върху ръката си. — Не помня да си направил това. — Възможно беше да имам синини по бедрата, но Локи не беше стискал ръцете ми. — О, това не е от теб, а от Тове.

— Тове — въздъхна Локи. Той не каза нищо около минута, след това погледна към мен. — Ти утре ще се върнеш при него, нали?

— Той е мой съпруг.

— Той те удари — припомни ми Локи неуверено. Дори и той знаеше, че Тове никога не би ме ударил, ако умът му не беше разстроен.

— Той няма да ме удари отново — казах. — Има определена причина да се омъжа за него и тя не се е променила.

— Каква е тази причина? — попита Локи. — Знам, че не го обичаш.

— В Трил не ме искат като кралица. Нямат ми доверие заради баща ми, наред с други неща. Семейството на Тове е много влиятелно и ми оказва подкрепа. Ако не бях омъжена за него, майка му щеше да поведе кампания за свалянето ми от власт. Без Тове никога няма да бъда кралица.

— И какво лошо има в това? — попита Локи. — Тези хора не ти вярват и не те харесват, а ти жертваш всичко заради тях. Къде е смисълът в това?

— Те се нуждаят от мен. Аз мога да им помогна. Мога да ги спася. Аз съм единствената, която може да се изправи срещу баща ми и да промени положението на следотърсачите и другите онеправдани в Трил. Това е мой дълг.

— Иска ми се да не казваше това с такава убеденост. — Той ме прегърна и дойде по-близо до мен. Целуна ме по рамото и след това прошепна: — Не искам да се връщаш утре при Тове.

— Трябва.

— Знам. Но не искам да го правиш.

— Но можеш да имаш тази нощ. — Усмихнах му се леко и той вдигна глава, за да срещне погледа ми. — Това е всичко, което мога да ти дам.

— Не искам само една нощ. Искам всички нощи. Искам те изцяло, завинаги.

По лицето ми потекоха сълзи и сърцето ми се изпълни с болезнен копнеж. Едва ли някога се бях чувствала толкова съкрушенна, колкото сега, когато седях до Локи.

— Не плачи, Уенди. — Той ми се усмихна тъжно и аз видях мъката в очите му да отразява моята. Притегли ме към себе си и ме целуна по челото, по бузите и по устата. — Щом това ще е всичко, което ще имам, тогава го искам изцяло — каза Локи. — Без повече

думи, без повече тревоги за кралството и отговорности за някой друг. Ти не си принцеса и аз не съм *витра*. Ние сме само момче и момиче, които са влюбени един в друг, и сме голи в леглото.

— Аз мога да бъда това.

— Добре, защото смятам да се възползвам максимално от открилата се възможност. — Той се усмихна и ме бутна назад. — Мисля, че счупихме леко леглото преди малко. Какво ще кажеш да го доразбием напълно?

Засмях се и той ме целуна отново. Утре може би щях да съжалявам. Утре може би трябваше да платя скъпо. Но тази нощ нямаше да мисля и да се тревожа за това. Аз бях с Локи и той ме караше да се чувствам така, сякаш съм единственото нещо на света, което има някакво значение. И тази нощ той беше единственото нещо, което имаше някакво значение за мен.

На сутринта ме събуди почукване на вратата и се изненадах, че въобще съм заспала. Всичко случило се беше като прекрасен сън и аз никога не бях си представяла, че мога да бъда толкова близо до някого... или толкова щастлива. Ръцете на Локи ме обгръщаха здраво и аз се сгущих още по-дълбоко в него. Исках да остана така завинаги.

— Принцесо? — извика Аурора от другата страна на вратата и гласът ѝ беше като студена плесница, която ме извади от унеса ми. — Станала ли си? Трябва да си взема дрехите.

Ръцете на Локи ме притиснаха още по-силно и без да дочека отговор, Аурора влезе в стаята, при което вратата изскърца.

17

ПОСЛЕДСТВИЯ

Завесите бяха все още спуснати около леглото, но ако Аурора ги дръпнеше, щеше да ме намери гола в него с мъж, който не беше синът й. Чух я да се движи из стаята и бях твърде уплашена да кажа нещо, та дори и да дишам.

Трескаво се опитвах да си спомня какво бе станало с дрехите ни. Беше ли пижамата на Локи захвърлена на пода на спалнята? И къде бяха бикините ми, които бе разкъсал?

— Принцесо? — каза Аурора и аз виждах силуета ѝ през завесите. Тя беше точно отпред. — Тук ли си?

— Да — отвърнах аз, страхувайки се, че ще дръпне завесите, ако не отговоря. — Ъъ, да... Извинявай, още не съм на себе си. Вчера беше... много изтощителен ден.

— Разбирам — каза Аурора. — Ще си взема цялата чанта, за да можеш да се приготвиш спокойно.

— Добре. Благодаря ти.

— Няма защо. — Стъпките на Аурора се насочиха към вратата, но сетне тя се спря. — Тове се чувства ужасно за онова, което се е случило снощи. Той изобщо не е искал да те нарани.

— Знам това. — Неволно трепнах при споменаването на името на Тове. Топлите спомени от миналата нощ се сблъскаха с болезнената реалност. Аз бях изневерила на съпруга си.

— Той иска да ти се извини, но исках да бъда сигурна, че знаеш как се чувства — рече Аурора. — Тове никога не би те наранил умишлено.

Думите ѝ се забиха в сърцето ми като нож и ме прорязаха толкова дълбоко, че едва успявах да дишам. Знаех, че Тове не ме обича, но едва ли щеше да бъде щастлив, ако разбереше, че съм правилаекс с друг. Той не заслужаваше това.

— Ще се видим долу на закуска — каза Аурора.

— Да — отвърнах аз задавено, прегльщайки сълзите си.

Вратата на стаята се затвори и от гърдите ми се откърти дълбока накъсана въздишка. Дръпнах се от Локи и се надигнах. Никога през живота си не съм била толкова раздвоена. Повече от всичко друго копнеех да остана в леглото до него завинаги, но точно това ме караше да се чувствам отвратителна и виновна.

— Хей. — Локи сложи ръката си на кръста ми, опитвайки се да ме притегли към себе си. — Не е нужно да бързаш толкова. Тя си отиде.

— Имаме много неща за вършене днес. — Бутнах ръката му, ненавиждайки се за това, че трябва да го отблъсна, и посегнах към нощницата си, която лежеше смякана на топка на края на леглото.

— Знам — каза Локи, леко обиден. Сетне се надигна, докато се обличах. — Не бих искал да те отклонявам от задълженията ти, но не можеш ли да прекараш още пет минути с мен в леглото?

— Не, не мога. — Поклатих глава и отказах да отвърна на погледа му. Не исках да видя израза на лицето му или да мисля за това, какво бяхме направили. Все още го чувствах по устните си и в себе си и ми се искаше да изхлипам.

— Значи... това е всичко? — рече Локи.

— Казах ти, че тази нощ е всичко, което можем да имаме — припомних му аз.

— Така е. — Той дишаше дълбоко. — Но се надявах да променя решението ти.

Станах и намерих скъсаните си бикини, които се подаваха изпод волана на леглото. Чу се изскърцване, когато Локи също стана. Обърнах се с лице към него. Той си обуваше панталона, но беше дошъл тук без риза.

— Ще трябва да се промъкнеш до стаята си — казах. — Никой не трябва да те види.

— Знам — кимна той. — Ще бъда внимателен.

Стояхме там мълчаливи, взирайки се един в друг. Деляха ни само няколко стъпки, но имах чувството, че между нас се простираят цели километри. Имах да му кажа толкова много неща, но не можех. Думите само щяха допълнително да влошат нещата.

Ако признаех колко много означава за мен миналата нощ, всичко щеше да стане твърде истинско.

Локи тръгна към вратата, но се спря до мен. Ръцете му бяха стиснати в юмруци и виждах, че вътрешно се бори с нещо. Без да каже нищо, той ме грабна изведнъж и ме притегли към себе си.

Целуна ме толкова страстно, че коленете ми се подкосиха. Струваше ми се, че няма да мога да се задържа права, щом ме пусне.

— Това беше за последен път — казах задъхана, когато спряхме да се целуваме.

— Знам — каза той просто. След това излезе от стаята.

Аз обвих ръце около тялото си. Стомахът ми като че ли се преобърна и имах чувството, че ще повърна, но после пристъпът отмина. „Не плачи, не плачи, не плачи“, повтарях си отново и отново, но истината беше, че не можех да използвам способността си за внушение върху самата себе си. Протегнах ръка назад и се подпрах на колоната на леглото, страхувайки се, че краката ми може да ми изневерят.

Какво бях направила? Какво бях причинила на Локи? На Тове? На себе си?

— Принцесо? — Дънкан почука на вратата, но не можах да му отговоря, защото буцата в гърлото ми беше станала твърде голяма. — Принцесо? — Той отвори вратата и аз положих максимални усилия да се овладея. — Уенди, добре ли си?

— Да — кимнах аз, прегълъщайки сълзите си. — Уморена съм. Вчерашният ден ми дойде твърде много.

— Да, знам — каза Дънкан. — Спах като заклан, но насиън непрекъснато ми се причуваше някакво силно трополене. Ти чу ли нещо снощи? Моята стая е точно до твоята.

— Не — поклатих глава. — Съжалявам.

— Исках само да се уверя, че си добре — рече Дънкан. — Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Добре съм — изльгах аз.

— Говорих с Кена тази сутрин и тя иска да изпрати във Фьоренинг онези, чиито домове не стават за живееене — каза Дънкан.

— Уила предложи да се върнем всички и да настаним оцелелите в двореца. След това ще намерим хора, които знаят как да възстановят Ослина, тъй като сред нас никой няма опит в строителството.

— Ъъ, да. Мисля, че това звучи разумно — кимнах аз. — Първо трябва да говоря с Кена. — После осъзнах нещо и го погледнах. —

Будни ли са всички?

— Да, всички без теб, Тове и Локи — рече Дънкан. — Но току-що видях Локи в банята, така че вече е станал. Какво се е случило с Тове снощи? Аурора каза, че е бил болен или нещо такова.

— Да — отговорих аз нервно. — Болен е... — Разтрих синината на ръката си, опитвайки се да я прикрия. — Трябва да говоря с него. Той в стаята си ли е?

— Да, доколкото знам.

— Ще се облека и ще отида да го видя, а след това ще се срещна с всички долу. Как ти звучи това?

— Звучи ми много добре — отвърна Дънкан. — И, принцесо, днес го карай по-полека. Изглеждаш преуморена.

Махнах му с ръка и той излезе. Докато вървях към стаята на Тове, си повтарях наум какво искам да му кажа. Трябваше ли да му призная за Локи. Не и тук. Не и сега. Имахме да свършим търде много неща за хората в Ослина. Не исках да губим време в свади.

Почуках плахо на вратата му. Все още не бях решила какво да му кажа. Той отвори вратата и изглеждаше дори по-зле, отколкото бях очаквала. Косата му, която и бездруго винаги беше рошава, сега беше в пълен безпорядък. Беше спал, но под очите си имаше торбички. Кожата му, която обикновено имаше лек зеленикав оттенък, сега беше избледняла. И най-лошото — за една нощ като че ли беше оstarял с няколко години.

— Уенди, съжалявам — бяха първите му думи и за момент дори не разбрах за какво съжалява. — Не исках да те ударя. За нищо на света не бих го направил. Не и ако разсъждавам нормално.

— Няма нищо — казах сковано. — Знам, вчерашият ден беше ужасно тежък за всички.

— Това не е извинение. — Тове поклати глава. — Аз трябваше... да направя нещо.

— Не можеше да направиш нищо — казах аз. — И те разбирам.

— Не, не разбиращ. Онова, което направих, не е нормално. Не е нормално да удариш жена, камо ли собствената си съпруга.

Думата „съпруга“ ме накара да трепна, но не мисля, че той забеляза. Нямах търпение да сложа край на този разговор. Не можех да слушам как ми се извинява след онова, което бях направила. Не оправдавах и мъжете, които удряха жени, но това не беше Тове. В онзи

момент той не беше на себе си. А аз бях, когато спах с Локи, затова моето престъпление беше много по-тежко от неговото.

Минах покрай него и тръгнах към куфара си, за да си взема дрехи за смяна. Тове опита да ми се извини още веднъж, но аз пак повторих, че няма за какво да съжалява. Преди да успее да заговори отново за миналата нощ, аз насочих разговора към нещата, които ни предстояха да свършим днес.

Бяхме приключили с първоначалното почистване, което означаваше, че няма какво повече да направим за Ослина.

Облякох се и слязох долу, за да решим как да изведем част от хората оттук. Някои от колите все още бяха в изправност, но нямаше достатъчно места за всички. Когато се върнеме в двореца, трябваше да из pratим още автомобили насам.

Докато организирахме транспорта и решавахме кой да пътува и кой не, Уила ми подхвърли, че изглеждам доста странно. Опитвах се да се държа колкото може по-нормално, но всеки път, когато Локи се приближеше към мен, аз бързо се отдалечавах. Беше ми непоносимо дори да стоя около него.

След като най-накрая се натоварихме всички, потеглихме към дома. Кена остана да се грижи за останалите в Ослина, но аз ѝ обещах, че много скоро ще пристигне още помощ. Възстановяването на града щеше да бъде първият ми приоритет. Или по-точно вторият, след защитата на кралството от набезите на Витра.

Уила и Мат пътуваха с мен и Тове към Фьоренинг, за което бях благодарна. Не можех да си представя как щях да издържа, ако бях останала сама в колата с Аурора и Тове. Мат седеше на задната седалка, чертаеше скици и говореше за всички неща, които бихме могли да направим за Ослина.

След като пристигнахме, се заехме с настаняването на бежанците в свободните стаи в двореца. Щеше да бъде особено толкова много хора да живеят тук, но от друга страна, можеше да бъде и забавно. Натоварих Уила да осигури необходимите средства за възстановяването на Ослина, а Мат беше повече от щастлив да започне да чертае своите архитектурни планове.

Веднага щом хората от Ослина бяха настанени, аз отидох в библиотеката, за да продължа проучването си. Все още ми предстоеше да открия начин да убия Орен и да спра таласъмите. Рано или късно,

щяхме да се изправим срещу Витра и аз трябаше да знам как да ги победя.

Освен това щеше да ми се отрази добре да се посветя на нещо. Не исках да мисля за това, как бях объркала собствения си личен живот.

Прекарах по-голямата част от вечерта, ровейки се в старите трилски текстове, макар и без полза. В нито един от тях не се споменаваше нищо за безсмъртни тролове, или поне доколкото можах да се ориентирам аз. Тръгнах към лавиците за друга книга и когато вдигнах глава, видях Фин да стои на вратата на библиотеката.

Не знаех, че чувството ми за вина може да бъде още по-силно, до момента, в който го зърнах. Макар Фин и аз да не бяхме любовници, да не говорим пък за това, че връзката ни беше тайна, все пак се почувствах така, все едно му бях изневерила.

— Добре ли си, принцесо? — Фин присви загрижено очи и влезе в библиотеката.

— Ами, да, добре съм. — Сведох очи и се върнах на писалището, където работех. Отчаяно се нуждаех от пространство между нас и огромното дървено писалище определено щеше да свърши работа.

— Изглеждаш много бледа — рече Фин. — Пътуването явно е било уморително за теб.

— Да, ние всички работихме много там. — Отворих една книга, за да покажа, че съм заета. Трябаше на всяка цена да прогоня Фин и тъмните му очи от ума си.

— Да, разбрах. — Той се облегна на писалището пред мен. — Локи дойде да ме види днес.

— Какво? — възкликах аз, вдигайки рязко глава, и усетих, че стомахът ми се свива. — Искам да кажа, дошъл е при теб?

— Да. — Фин ме погледна учудено. — Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Да, напълно — отвърнах. — Какво ти каза Локи?

— Разказа ми какво е научил за таласъмите от пътуването ви в Ослина — рече Фин. — Ударът е бил насочен главно върху сградите и имуществото, а хората просто са се оказали на неправилното място. Той, изглежда, смята, че таласъмите са сравнително кротки създания, но въпреки това утре ще дойде да ми помогне при обучението на следотърсачите.

— О! — Започнах да въртя годежния си пръстен и сведох отново поглед.

— Започвам да си мисля, че той не е чак толкова лош, колкото смятах в началото — каза Фин почти неохотно. — Но ти все пак прекарваш твърде много време с него. Трябва да внимаваш какво впечатление оставяш у хората.

— Знам. — Устата ми изведнъж пресъхна. — Работя върху това.

Фин стоеше от другата страна на бюрото, сякаш очакваше да кажа още нещо, но нямах какво да добавя. Взирах се в книгата си, толкова напрегната, че почти забравих да дишам.

— Дойдох просто да попитам как мина пътуването ти — каза Фин.

— Мина добре — казах бързо, почти прекъсвайки го.

Няколко минути по-късно той си тръгна и аз въздъхнах на пресекулки.

Зарових се в книгите, макар да нямаше голяма полза от това. Не успях да намеря нищо. Готова бях да преровя цялата библиотека, но се надявах, че няма да отнеме толкова много време.

Беше късно, когато Уила почука на отворената врата.

— Уенди, знам, че си ужасно заета, но наистина трябва да видиш нещо — каза Уила. — Целият дворец говори за това.

— За кое? — попитах аз.

— Новата картина на Елора. — Уила сви устни. — На нея всички са мъртви.

18

БЪДЕЩЕ

Елора имаше дарбата да рисува „пророчески“ картини, макар да твърдеше, че това е по-скоро проклятие. Обикновено картината изобразяваща някаква сцена от бъдещето, от предстоящо събитие.

Напоследък обаче беше много слаба и не беше рисувала почти нищо. Усилието беше твърде изтощително за нея, но в същото време тя не може да сдържа непрекъснато силната си визионерска способност.

Елора също така се стремеше картините ѝ да не бъдат виждани от много очи, освен ако не смяташе, че носят някакво важно за всички послание. И тази определено беше такава.

Картината стоеше на триножник в единия край на Военната зала. Елора се беше постарала да не събира много хора, а само онези, които трябваше да я видят, но както беше казала Уила, слухът за картината вече се беше разнесъл из целия дворец.

Гарет стоеше до вратата, за да спира нежеланите посетители. Когато влязох с Уила, около картината стояха марксина Лаурент, Томас, Тове и Аурора. Още неколцина други седяха до масата, твърде стъписани, за да говорят.

Побутнах Лаурент, за да мога да разгледам платното по-добре, а Тове сам отстъпи назад. Картината беше дори по-ужасяваща, отколкото бе казала Уила.

Елора я беше нарисувала толкова добре, че приличаше на фотография. Всичко беше представено в най-малки подробности. На картината бяха изобразени ротондата и овалното ѝ стълбище, което беше рухнало по средата. Полилеят, който обикновено висеше в средата, лежеше разбит на пода, а по стените се виждаха някакви детайли в златист цвят.

Телата бяха навсякъде. Някои от тях не можеше да бъдат разпознати, но за други нямаше никакво съмнение кои са и точно това беше най-стряскащото. Уила висеше от разрушеното стълбище и главата ѝ беше извита под ъгъл, който изключваше да е жива. Дънкан

беше под полилея, целият нарязан от разбитото стъкло. Тове лежеше в локва от кръв, изтекла от собственото му тяло. Разкривеното тяло на Фин беше под стълбището и костите стърчаха през кожата му. В гърдите на Локи беше забит меч, който го беше приковал към стената като насекомо в природонаучен музей.

Аз лежах в краката на някакъв мъж. До главата ми се търкаляше разбита, разкривена корона. Бях умряла след коронацията си. Аз бях кралица.

На картината с гръб към зрителя беше изображен силует на мъж, но дългата му тъмна коса и черният му кадифен жакет подсказваха недвусмислено, че това е Орен, моят баща. Той беше дошъл в двореца, причинявайки тази масова сеч. Беше убил безброй хора, най-малко двайсет тела се виждаха на картината на Елора, беше убил и мен.

Ние всички бяхме мъртви.

— Кога нарисува това? — обърнах се към Елора, когато намерих сили да говоря.

Тя седеше на един стол малко встрани, гледайки през прозореца снега, който падаше върху боровете. Ръцете ѝ бяха в ската ѝ, кожата ѝ беше сива и сбръчкана.

— Снощи, докато ви нямаше — каза Елора. — Не бях сигурна дали трябва да кажа на някого. Не исках да предизвикам ненужна паника, но Гарет сметна, че всички трябва да знаят.

— Така можем да променим нещата — рече Гарет и аз погледнах към него. Лицето му беше изопнато от тревога. Момичето, което висеше мъртво от стълбището, беше собствената му дъщеря.

— Как можеш да промениш нещата? — попита Лаурент с писклив глас. — Това е бъдещето!

— Бъдещето не може да бъде предотвратено — намеси се Тове. — Но може да бъде променено. — Той се обърна към мен, очаквайки да го подкрепя. — Нали?

— Да — кимнах аз. — Както съм чувала от самата Елора. Тя ми каза, че бъдещето е летливо и самият факт, че е нарисувала нещо, не означава, че то ще се случи.

— Но може и да се случи — каза Аурора. — Посоката, в която вървим сега, предопределя това като наше бъдеще. И то е, че кралят на Витра ще разруши двореца и ще превземе Фьоренинг.

— Не знаем дали ще превземе Фьоренинг — обади се Уила, опитвайки се напразно да даде някаква надежда. — Виждаме само, че някои от нас са мъртви.

— Това е голяма утеха, марксина — каза Лаурент саркастично и Тове я стрелна с поглед.

— Аурора има право — рекох аз. — Трябва просто да променим посоката, за която спомена тя.

— Откъде можем да знаем дали тази промяна ще е в правилната посока? — попита Лаурент. — Може би действията, които ще предприемем, за да предотвратим тази сцена, ще бъдат точно тези, които ще доведат до нея.

— Не можем да не направим нищо. — Отдръпнах се от картина. Не можех повече да гледам мъртви всички, които обичах.

Облегнах се на масата и прокарах пръсти през косата си. Трябваше да измисля как да спра това. Не можех да допусна да се случи. Нещо трябваше да се промени.

— Трябва да извадим някакъв елемент — казах аз, разсъждавайки на глас. — Трябва да променим нещо в картина. Да накараме нещо да изчезне. Тогава ще знаем, че сме променили нещо.

— Какво да променим? — попита Уила. — Например стълбата?

— Аз мога да я отстрани веднага — предложи Тове.

— Стълбата си ни трябва — рече Аурора. — Тя е единственият начин да стигнем до втория етаж.

— Онова, от което не се нуждаем, е принцесата — промърмори Лаурент под нос.

— Марксина, предупредих те, че ако кажеш... — започна Тове, но аз го спрях.

— Чакай. — Аз изпънах леко гръб. — Тя е права.

— Тя е права? — възклика Уила объркана.

— Ако се избавим от принцесата, цялата сцена се променя — каза Аурора, разбирайки мисълта ми. — Кралят е пътувал насам заради нея и според картина е успял да стигне дотук. Ако му я предадем, картина ще изгуби смисъла си.

Никой не каза нищо и по смутените тревожни лица на Уила и Тове разбрах, че дори и те се замислиха над тази теория. Ако само един от тях беше обречен, те вероятно щяха да се опитат да ме

задържат тук с цената на всичко, но не и когато умираха всички. Моят живот не беше по-ценен от този на всички останали.

— Вие няма да му дадете дъщеря ми — каза Елора твърдо. Тя се хвани за облегалката на стола и се изправи. — Няма такава възможност.

— Ако тъй и тъй ще умра, по-добре да спася хората — казах аз.

— Ще намерите друг начин — настоя тя. — Няма да те пожертвам заради това.

— Няма да жертваши нищо — рекох аз. — Аз доброволно ще го направя.

— Не — отсече Елора. — Това е безусловна заповед. Ти няма да отидеш при него.

— Елора, знам, че мисълта да изгубиш детето си е непоносима — каза Аурора, колкото може по-кратко. — Но трябва поне да обмислиш кое е най-добро за кралството.

— Ако откажеш, ние ще те свалим — заплаши Лаурент. — Всички в кралството ще застанат зад мен, ако ни поведеш към сигурна смърт.

— Смъртта не е сигурна! — каза рязко Елора. — Ако искате, ме свалете, но дотогава аз съм вашата кралица и принцесата няма да ходи никъде.

— Елора, не е ли по-добре да седнеш отново на стола? — каза Гарет нежно, тръгвайки към нея.

— Няма да седя. — Тя отблъсна протегнатата му ръка. — Не съм никаква немощна старица. Аз съм кралица и нейна майка, и аз казвам какво става тук! Всъщност аз съм единствената, която решава!

— Елора — намесих се аз. — Не си премислила това добре. И винаги си ми казвала, че доброто на кралството е на първо място.

— Може би съм направила грешка. — Някога тъмните очи на Елора сега бяха почти сребристи, докато се стрелваха ту насам, ту натам из залата. Не бях обаче сигурна дали все още виждаше с тях. — Аз направих всичко за това кралство. Всичко! И виж какъв е крайният резултат!

Тя пристъпи напред, макар да не знаех къде смяташе да отиде. Краката ѝ се подкосиха и падна на земята. Гарет се опита да ѝ се притече на помощ, но закъсня и кралицата се строполи в безсъзнание на пода.

Втурнах се към нея, но Гарет стигна преди мен, повдигайки я в ската си. Побелялата ѝ коса падаше около нея и тя лежеше притихната в ръцете му. От носа ѝ се стичаше тънка струйка кръв, но се съмнявах дали причината беше падането ѝ на земята. Потичането на кръв от носа, изглежда, беше последица от претоварването на нашите способности.

— Добре ли е? — попитах, коленичейки до нея. Исках да я докосна, но се страхувах. Тя изглеждаше толкова крехка.

— Жива е, ако това ме питаш? — отвърна Гарет. Той извади салфетка от джоба си и избърса кръвта. — Но не се чувстваше никак добре, след като нарисува това.

— Аурора — казах аз, поглеждайки назад през рамо. — Ела да я излекуваш.

— Не, принцесо — поклати глава Гарет. — Безполезно е.

— Какво значи безполезно? — попитах аз, не вярвайки на ушите си. — Тя е болна!

— Нищо повече не може да бъде направено за Елора. — Гарет се взираше в лицето на майка ми и тъмните му очи преливаха от любов.

— Тя не е болна и не може да бъде излекувана. Жivotът ѝ беше изстискан от нея и Аурора не може да ѝ даде онова, което е изгубила.

— Но тя би могла да направи нещо — настоях аз. — Би могла да й помогне някак.

— Не — каза Гарет примирено. Все така, държейки Елора на ръце, той се изправи. — Ще я отнеса в стаята ѝ и ще се погрижа да се чувства удобно. Това е всичко, което можем да направим.

— Ще дойда с теб. — Аз се изправих и погледнах към залата. — Ще продължим това обсъждане утре.

— Не стигнахме ли вече до решение? — попита Лаурент с лукава усмивка.

— Ще обсъждаме утре — отсече Тове и спусна едно платно над статива, за да го скрие.

Отидох с Гарет в стаята на майка ми и пропъдих мисълта за картината от ума си. Исках да бъда с Елора, докато все още имах този шанс. Тя нямаше много време, макар да не знаех дали ставаше въпрос за часове, за дни или може би седмици. Но беше сигурно, че краят беше близо.

Това означаваше, че скоро щях да бъда кралица, но сега нямаше да мисля за това. Щях да посветя малкото време, което ни оставаше да бъдем заедно, единствено на нея. Не исках през тези последни часове да се тревожа какво ще стане с кралството, с приятелите ми, та дори и с брака ми.

Седнах на стола до нея и зачаках да се събуди. Това отне повече време, отколкото бях очаквала, и накрая задрямах и аз. Наложи се дори Гарет да ме побутне, когато тя се събуди.

— Принцесо? — каза Елора тихо, леко изненадана, че ме вижда там.

— Тя те чакаше да се събудиш — рече Гарет.

Той стоеше до леглото, гледайки надолу към нея, а самата тя изглеждаше толкова малка под завивките.

— Искам за кратко да остана насаме с дъщеря си, ако не възразяваш — каза Елора.

— Да, разбира се — отговори Гарет. — Ще бъда отвън, ако имаш нужда от мен.

— Благодаря ти. — Тя му се усмихна и той ни оставил сами.

— Как се чувствуваш? — попитах аз и дръпнах стола си по-близо до леглото. Гласът ѝ едва ли беше по-силен от шепот.

— Била съм и по-добре — отвърна тя.

— Съжалявам.

— Аз съм категорична за онова, което казах. — Елора завъртя главата си към мен, но не знаех дали ме вижда. — Ти не трябва да се оставяш в ръцете на *вигтра*. За нищо на света.

— Не мога да допусна хората да умират заради мен — казах тихо. Не исках да споря с нея, не и сега, но ми се струваше светотатство да я лъжа на смъртния ѝ одър.

— Трябва да има и друг начин — настоя тя. — Трябва да има и друг изход, освен да се принесеш в жертва на баща си. Аз направих всичко, което трябваше. Винаги съм мислила кое е най-доброто за кралството. И единственото, което съм искала в замяна, е да бъдеш в безопасност.

— Едва ли причината е само моята безопасност — отбелязах аз.

— Ти не си се грижала толкова много за това преди.

— Разбира се, че съм се грижала. — В гласа на Елора прозвучава огорчение. — Ти си моя дъщеря. Винаги съм се грижала за теб. — Тя

замълча за кратко и въздъхна. — Съжалявам, че те накарах да се омъжиш за Тове.

— Ти не си ме карала да се омъжа за него. Той ми направи предложение. И аз казах „да“.

— Не трябваше да ти позволявам да го направиш — рече Елора. — Знаех, че не го обичаш. Смятах, че по този начин ще те защитя. Вярвах, че накрая все пак ще бъдеш щастлива, но сега знам, че съм грешала.

— Щастлива съм — казах аз и това наистина донякъде беше вярно. Много неща в живота ми ме правеха щастлива, но просто напоследък нямах много време за тях.

— Не повтаряй моите грешки — каза тя. — Аз се омъжих за мъж, когото не обичах, защото това беше за доброто на кралството. Отхвърлих мъжа, когото обичах, защото това беше за доброто на кралството. И се отказах от единствената си дъщеря, защото това беше за доброто на кралството.

— Ти не си се отказала от мен — рекох аз. — Ти си ме скрила от Орен.

— Но трябваше да остана с теб — рече Елора. — Можехме да се скрием някъде заедно. Можех да те защитя от всичко това. За това съжалявам най-много от всичко. Че не бях до теб.

— Защо ми казваш това сега? — попитах аз. — Защо не ми го каза по-рано.

— Не исках да ме обикваш — каза тя простишко. — Знаех, че нямаме много време заедно, и не исках да ти липсвам. Мислех си, че за теб ще бъде по-добре да не се привързваш към мен.

— Но сега си на друго мнение?

— Не исках да умра, без да знаеш колко много те обичам. — Тя протегна ръка към мен. Аз я поех и почувствах колко хладна и мека бе кожата ѝ, когато стисна дланта ми. — Направих толкова много грешки. Исках единствено да бъдеш силна, за да можеш да се защитаваш. И ужасно съжалявам.

— Недей — отвърнах аз, усмихвайки се с известно усилие. — Направила си всичко, което си могла, и аз знам това.

— Знам, че ще бъдеш добра кралица, силен и благороден водач, и това е повече, отколкото тези хора заслужават — каза тя. — Но не

отдавай и прекалено много. Запази част от себе си. И слушай сърцето си.

— Не мога да повярвам, че ми казваш това — рекох. — Никога не съм допускала, че ще го чуя от теб.

— Не прави всичко, което то ти казва, но винаги го слушай — усмихна се Елора. — Понякога сърцето е право.

Елора и аз говорихме още дълго след това. Не ми каза много неща, които да не знам, но по някаква необяснима причина имах чувството, че това бе първият ми истински разговор с нея. Тя не говореше с мен като кралица с принцеса, а по-скоро като майка с дъщеря си.

После се умори и заспа и аз поседях още малко при нея. Мъчно ми беше да се разделим. Малкото време, което ни беше останало, бе скъпоценно.

19

ОБЛЕКЧЕНИЕ

— Не знам, Уенди. — Тове поклати глава. — Не искам да умреш, но не знам какво друго да ти кажа.

— Разбирам — въздъхнах. — И аз така мисля.

Тове седеше на раклата в края на леглото, а аз стоях пред него и дъвчех нокътя на палеца си. Бяхме още по пижами и имах чувството, че и двамата не бяхме спали добре тази нощ. Събудих го рано сутринта, когато навън беше още тъмно, и веднага започнах да го разпитвам какво мисли за картината на Елора и какво според него трябва да направя.

— Ти все още не знаеш как да убиеш краля — изтъкна Тове. — И му обеща кралството ни, след като станеш кралица.

— Аз няма да бъда кралица, ако отида при него.

— Орен няма да остави нещата така — рече Тове. — Дори да отидеш при него, той може да не те приеме, защото иска кралството.

— Бих могла да му кажа, че вие сте ме прогонили, когато сте разбрали за плана ми да се обединим с Витра. Тогава ще ме приеме.

— Но ще продължи да иска кралството — каза Тове. — И ще продължи да се домогва до него, дори да си в ръцете му. В най-добрния случай само ще отложи неизбежното.

— Може би е така — признах аз. — Но ако това е най-доброто, което мога да направя, тогава трябва да го направя.

— И после какво? — попита Тове, взирайки се в мен. — Какво ще стане, след като кралят има теб?

— Ти ще станеш крал на Трил — казах аз. — И ще защитаваш народа си.

— Значи, това е идеята ти? Ти да си отидеш, а аз да остана?

— Да — кимнах аз.

Локи отвори рязко вратата на спалнята, при което тя се бълсна в стената. Аз подскочих, а Тове стана мигновено на крака. Очите на

Локи бяха приковани върху мен, когато влетя в стаята, игнорирайки напълно съпруга ми.

— Какво правиш? — попитах аз все още твърде стресната, за да съм ядосана.

— Знаех си! — извика Локи, без да сваля поглед от мен. — Веднага щом Дънкан ми каза, се досетих, че ще побързаш да тръгнеш на самоубийство. Защо толкова много искаш да станеш мъченица, принцесо?

— Не съм мъченица! — окопитих се аз, изправяйки рамене. — Какво ти е казал, Дънкан? И защо нахлувах така в стаята ми в шест сутринта?

— Не можах да заспя и затова дойдох да видя дали си будна — обясни Локи. — Чух ви двамата да говорите, но вече знаех какво ще решиш да направиш. Дънкан ми каза за картината и аз знаех, че ще се опиташ да се върнеш във Витра.

— Подслушващ ли ни? — попитах, присвивайки очи. — Аз съм в моите лични покой! Нямаш право да ме следиш или да нахълтваш в стаята ми, без да си поканен!

— Не съм те следял! — Локи завъртя нагоре очи. — Не преигравай, принцесо. Спрях се за малко пред стаята ти, за да видя дали си будна, и като се убедих, че е така, влязох.

— Въпреки това не можеш да нахълтваш просто така. — Скръстих ръце пред гърдите си.

— Искаш ли да се върна и да почукам? — Локи махна с ръка към вратата зад себе си. — Така ще се почувствуваш ли по-добре?

— Бих искала да си тръгнеш и да се върнеш в стаята си — рекох.

Не бях разговаряла с Локи, откакто бяхме спали заедно, и видях с крайчеца на окото ми, че Тове ни наблюдава. Локи не извърна поглед от мен, а същото направих и аз, сякаш бяхме влезли в някакъв сблъсък на воли, който бях решена да спечеля.

— Ще го направя — каза Локи. — Веднага щом признаеш, че да се предадеш в ръцете на краля е абсолютно нелепо.

— Не е нелепо — настръхнах аз. — Знам, че това не е съвършеното решение, но е най-доброто, което можем да направим. Не мога да допусна картината да се събъдне.

— Откъде знаеш, че отиването ти при краля може да промени нещо? — възрази Локи.

— Ти не си видял картината. Не разбираш.

— Единственият начин да спреш предначертания от картината развой на нещата е да убиеш краля — заяви Локи. — И ти си единствената, която е достатъчно силна да го направи.

— Но не знам как — отвърнах аз. — Ти също си силен. Би трябвало и ти да можеш да го направиш. Тъй или иначе, трябва да приема нещо, за да отклоня този ход на нещата, докато измислите как да го спрете.

— Уенди, ако можех да го убия, щях да съм го сторил досега — рече Локи с крива усмивка. — Знаеш го.

— Няма значение. — Махнах с ръка и се извърнах настрани. — Този въпрос не подлежи на обсъждане. Вече съм решила какво да правя.

— И смяташ, че ще ти позволя? — попита Локи.

— „Да ми позволиш?“ — възкликах аз, поглеждайки го гневно.

— Ти не си в положението да ми „позволяваш“ каквото и да било.

— Знаеш, че мога да те спра — каза той решително. Очите му срещнаха спокойно моите и той пристъпи към мен. — Ще направя всичко по силите си, за да бъдеш далече от него.

— Локи, той ще ни избие! — казах разпалено. — Кралят ще убие Тове и мен, и теб. Това е единственият начин да ви предпазя.

— Не ме е грижа — рече Локи. — Предпочитам да умра, биейки се за теб. Предпочитам да видя как ти умираш, биейки се, вместо да знам, че сама си се оставила в ръцете му. Ти не можеш да направиш това!

Сведох поглед и преглътнах. Тове стоеше настрани и не се намесваше. Надявах се да каже нещо и да ми се притече на помощ, но той не го направи.

— Какво предлагаш да направя? — попитах тихо, все така гледайки към земята.

— Все още имаме време, докато дойде за теб — каза Локи. — Открий начин да го убиеш и когато се появи, се бий с него.

— А ако изгубим? — попитах аз. — Какво ще правим, ако не мога да го спра?

— Ако не можеш да го спреш по-късно, означава, че не можеш да го спреш и сега — отбеляза Локи. — Ако отидеш при него сега,

нямаш никакви гаранции, че ще можеш да се изправиш срещу него по-късно. Това просто означава, че ще бъдеш мъртва.

Погледнах към Тове, който продължаваше да мълчи, и се замислих над думите на Локи. Чувствах се ужасно, че не мога да решавам какво да правя. Исках само всички да са в безопасност и се страхувах, че ако взема грешното решение, това ще ги обрече на гибел.

— Добре — казах накрая и се извърнах към Локи. — Засега ще остана тук, но искам да работиш два пъти по-усилено с Фин. Следотърсачите трябва да бъдат готови за всянакъв развой на нещата.

— Както желаеш, принцесо. — Локи се усмихна едва-едва, при което устните му се извиха леко нагоре. Но зад обичайните пламъчета в очите гореше нещо по-дълбоко, по-силно. Когато ме гледаше така, сърцето ми се бълскаше силно в гърдите и бях почти сигурна, че той може да чуе ударите му.

Чувствах осезателно колко е близко до мен Локи можеше да протегне ръка и да ме докосне, ако искаше, и аз умишлено се постарах да държа ръцете си скръстени, да не би да се изкуша да направя същото.

Донякъде бях благодарна за целия хаос в двореца, защото по този начин го бях пропъдила от ума си, но сега, когато стоеше тук, не можех да мисля за нищо друго освен за нощта, която бяхме прекарали заедно.

Спомнях си как пръстите му бяха изгаряли кожата ми, нещата, които бяхме направили, но още по-ярък беше споменът за онова, което бяхме изживели заедно. Мига, в който имах чувството, че никога не съм била толкова близо до някого, сякаш двамата бяхме едно.

Картината се мярна в съзнанието ми, образът на Локи, намушкан от собствения ми баща, и разбрах, че съм готова да направя всичко, за да го спася, тръгвайки дори против волята му. Не можех да допусна той да умре.

— Мисля, че те чака много работа, маркизе — казах сковано и бузите ми пламнаха, когато осъзнах, че от доста време се взирале един в друг. Под погледа на моя съпруг.

— Разбира се. — Локи кимна бързо и излезе.

Тове го последва и затвори вратата след него. За момент остана така, опрял глава в дървото. Когато се извърна към мен, не потърси погледа ми. Очите му с цвят на мъх се стрелваха в различни посоки из стаята и след това запретна ръкавите на пижамата си.

— Всичко наред ли е? — попитах предпазливо.

— Да. — Той се намръщи и поклати глава. — Не знам. Радвам се, че няма да отидеш, за да умреш. Не мисля, че това би ми харесало.

— На мен също няма да ми хареса, ако ти умреш — казах аз.

— Но... — Тове замълча, взирайки се съсредоточено в една точка в земята. — Ти влюбена ли си в него?

— Какво? — попитах аз и сърцето като че ли пропадна в стомаха ми. — Защо ме... — Исках да отрека, но не намерих сили да продължа.

— Той е влюбен в теб. — Тове вдигна глава и ме погледна. — Знаеш ли това?

— Н-не знам за какво говориш — запънах се аз. Тръгнах към леглото, чувствайки нужда да правя нещо, и дръпнах завивките. — Локи е просто...

— Аз виждам вашите аури — прекъсна ме Тове рязко, но не и гневно. — Неговата е сребърна, а твоята златна. Но когато сте близо един до друг, около вас се появява розов ореол. Само преди малко от вас струеше яркорозова светлина и аурите ви се преплетеха.

Аз мълчах. И какво ли можех да кажа. Тове виждаше в чисто физически план какво чувстваме един към друг. Не можех да отрека нищо. Стоях с гръб към него и чаках да продължи. Чаках да ми изкреши и да ме нарече уличница.

— Би трябало да изпадна в ярост — каза той накрая. — Или в пристъп на ревност. Нали?

— Тове, съжалявам — казах аз и го погледнах. — Никога не съм искала това да се случи.

— Изпитвам ревност, но не и по начина, по който трябва. — Тове поклати глава. — Той те обича, а аз... не. — После прокара пръсти през косата си и въздъхна. — Онази нощ, когато рухнах и те ударих...

— Вината не беше твоя — казах бързо. — Това не е променило чувствата ми към теб.

— Да, знам — кимна той. — Но след този случай се замислих. Не ми остава много време, докато се срина напълно. Тези способности ще продължават да разяждат ума ми, докато накрая го унищожат напълно.

— Каквото и да става, аз ще бъда до теб. — Пристъпих към него, опитвайки се да му вдъхна смелост. — Дори и да държа на... — Направих пауза. Все още не исках да призная за чувствата си към

Локи. — Другите хора нямат значение. Ти си моят съпруг и аз ще бъда с теб и в добро, и в зло.

— Наистина ли ще го направиш? — попита Тове почти тъжно. — Ще се грижиш за мен, ако изгубя ума си?

— Разбира се, че ще го направя — кимнах аз.

Никога не ми беше минавало през ума да изоставя Тове, най-малкото не и заради онова, което се беше случило онази нощ, или ако станеше слаб и безпомощен като Елора. Тове беше добър и благороден мъж и заслужаваше цялата обич и загриженост, които можех да му дам.

— Така ще ми бъде по-трудно да ти кажа онова, което искам. — Той въздъхна и седна на края на леглото.

— Какво е то? — Приседнах до него.

— Осьзнах колко малко време ми остава — започна той, — преди да изгубя ума си напълно. Може би двайсетина години, ако имам късмет. И после край. Искам да се влюбя в някое момиче. — Той въздъхна дълбоко. — Искам да споделя живота си с него. И... това момиче не си ти.

— О — казах аз и за момент не чувствах нищо. Не знаех как да тълкувам думите му и за миг останах като вцепенена.

— Съжалявам — рече Тове. — Знам от какво се отказа заради мен и съжалявам, че не съм достатъчно силен да направя същото за теб. Мислех, че съм. Мислех, че ще бъде достатъчно това, че сме приятели и че виждам в теб наш водач. Но не е.

— Да, така е — съгласих се аз тихо.

— И затова, Уенди, мисля... — Той си пое дълбоко въздух. — Искам развод.

И тогава се случи. Аз заплаках. Не бях сигурна точно защо. Комбинация от облекчение, мъка, смут и още толкова много други неща, които се бях опитвала да сдържам. Бях щастлива и освободена, но тъжна и уплашена едновременно.

— Уенди, не плачи. — Тове ме прегърна, за да ме утеши, и това беше първият път, когато ме докосваше, откакто се бяхме оженили. — Не исках да те натъжа.

— Не, не съм тъжна. — Поклатих глава и избърсах очите си. — Просто чувствата надделяха. И ти си прав. Трябва да анулираме нашия

брак. — Кимнах и спрях да плача почти толкова бързо, колкото бях започнала. — Извинявай. Не знам защо стана така.

— Сигурна ли си, че си съгласна? — попита Тове, поглеждайки ме.

— Да, сигурна съм — отвърнах с тъжна усмивка. — Така е може би най-добре и за двама ни.

— Да, надявам се — кимна Тове. — Ние сме приятели и аз винаги ще те подкрепям, но за тази цел не е нужно да сме женени.

— Така е — съгласих се аз. — Но трябва да почакаме, докато решим проблема с Витра. Ако нещо се случи с мен, искам ти да бъдеш крал.

— Наистина ли искаш това? — попита Тове. — Аз ще полудея някой ден.

— Но дотогава ти си единственият човек, на когото вярвам и който е достатъчно силен. Уила би била добър владетел един ден, но мисля, че още не е готова за това. Тя ще може да поеме властта от теб, ако се налага.

— Наистина ли мислиш, че нещо ще се случи с теб? — попита Тове.

— Не знам — признах аз. — Но искам да съм сигурна, че кралството ще бъде в добри ръце каквото и да се случи.

— Добре. Имаш думата ми. Ще останем женени, докато победим Витра, и ако нещо стане с теб, аз ще управлявам кралството, доколкото ми позволяват възможностите.

— Благодаря ти — усмихнах му се аз.

— Добре. — Тове се загледа в някаква точка право пред себе си.

— А сега, когато този въпрос е решен, мисля, че трябва да се пригответим. Погребението на канцлера е в единайсет.

— Още не съм измислила речта си — въздъхнах аз и Тове стана.

— Какво трябва да кажа за него?

— Е, ако смяташ да кажеш нещо хубаво, ще трябва да излъжеш — промърмори Тове, тръгвайки към килера.

— Не трябва да говориш лошо за мъртвите.

— Ти не си чувала какво искаше да прави той с теб — отговори Тове достатъчно високо, така че да го чуя от килера. — Този тип беше заплаха за обществото ни.

Седях на леглото и слушах как моят съпруг си приготвяше дрехи, преди да си вземе душ, и въпреки всичките угрози, които бяха надвиснали над нас, имах чувството, че от плещите ми е паднала някаква огромна тежест.

Все още не знаех как да спра Витра и все още ми предстоеше да пиша хвалебствие за канцлера, но за първи път от много време имах чувството, че пред мен се открива някакъв нов хоризонт. Ако успеех да победя краля и да спася всички ни, може би щеше да има нещо, за което да живея.

20

ОРМ

Уила беше облечена цялата в черно, макар подгъвът на полата да стигаше само до средата на бедрото ѝ. Но тъй или иначе, се беше постарала поне малко да изглежда прилично на погребението. Моето надгробно слово мина добре или поне толкова добре, колкото беше възможно за едно такова слово. Никой не плака за канцлера, което ме натъжи, въпреки че и самата аз не можах да пророня сълза за него.

Погребалната церемония беше в една от по-големите съвещателни зали на двореца, която беше украсена с черни цветя и черни свещи. Не знам кой го беше планирал, но впечатлението беше, че тук е имало съвместен концерт на блек метъл група и „Кюър“^[1].

След като отнесоха канцлера, за да бъде погребан в дворцовото гробище, повечето хора останаха в залата. Той не бе имал семейство и приятели и нямах никаква представа как беше успял да се добере до този висш пост в кралството.

Настроението беше определено мрачно, но не мисля, че това имаше нещо общо с погребението. Всички присъстващи разговаряха приглушено на групички по ъглите и от време на време поглеждаха към мен. Чувах думата „картина“ да се носи като польх над главите на множеството.

Аз стоях малко настрани, говорейки главно с Уила и Тове. Обикновено благородниците се чувстваха задължени да разменят по някоя дума с мен, но днес всички ме избягваха. И толкова по-добре, защото самата аз нямах какво да им кажа.

— Кога е редно да си тръгнем? — попита Уила, люлеейки чаша с шампанско в ръката си. Тя като че ли беше изпила една-две чаши повече, отколкото трябваше, и изхълца тихо, преди да успее да сложи ръка на устата си. — Извинете ме.

— Мисля, че стояхме достатъчно тук. — Тове огледа залата, забелязвайки, че някои от присъстващите вече си бяха тръгнали.

Неговите майка и баща не бяха успели да дойдат, а моята майка беше твърде слаба, за да стане от леглото.

— Да, май си прав — кимнах аз.

— Добре. — Уила остави чашата си на една близка маса, плисвайки навън част от шумящата розова течност. Сетне ме хвана под ръка, търсейки по-скоро опора в мен, и излязохме от залата.

— Е, мина добре — отбелязах аз.

— Наистина ли? — попита Тове. — Защото на мен ми се стори, че мина ужасно.

— Говорех иронично.

— О. — Той мушна ръце в джобовете си и тръгна до мен. — Можеше да бъде и по-зле, предполагам.

— Трябваше да изпиете някоя и друга чаша повече — подхвърли Уила. — Лично на мен това ми помага. И имате късмет, че сте най-добрите ми приятели, защото иначе въобще нямаше да дойда.

— Добре е да участвуаш повече в обществения живот, Уила — казах ѝ аз. — Ти имаш усет за хората и някой ден това може да ти е от полза.

— Не, това си е по твоята част — усмихна се тя. — Аз съм родена с късмет. И имам право да бъда палавата пияна приятелка.

Опитах се да убедя Уила в предимствата на това, да бъде добър гражданин на Трил. Тя общуваше с хората с много по-голяма лекота от мен и беше силен съюзник, но точно сега беше твърде замаяна от шампанското, за да се вслуша в аргументите ми.

Уила се кикотеше над нещо, когато стигнахме ротондата. В този момент видяхме Гарет да слиза по стълбите, но когато ни видя, се спря. Косата му беше в беспорядък, ризата раздърпана, а очите зачервени.

Веднага щом срещна погледа ми, разбрах.

— Елора! — произнесох аз.

— Уенди, съжалявам — рече Гарет с глас, задавен от сълзи, и поклати глава.

Знаех, че не ме лъжеше, но трябваше да я видя с очите си. Освободих ръката си от тази на Уила, повдигнах полите на черната си рокля и забързах по стълбите. Гарет протегна ръка към мен, но аз го подминах. Не се спрях никъде, докато не стигнах стаята на майка си.

Тя лежеше на леглото, смалена и слаба почти като скелет. Завивките бяха дръпнати над гърдите ѝ, а ръцете ѝ изящно сключени на гърдите. Дори косата ѝ беше вчесана и проблясваше в сребърни нюанси около лицето ѝ. Гарет се беше погрижил за нея, както бе поискала от него самата тя.

Коленичих до леглото ѝ. Не знаех точно защо, може би просто исках да бъда по-близо до нея. Взех ръката ѝ, студена и вдървена, в своята, и тогава се случи. Връхлетя ме вълна на отчаяние, каквото дори не бях допускала, че мога да изпитвам, и се разридах, заравяйки лице в завивките до нея.

Не бях очаквала, че мъката ми ще бъде толкова непоносима. Сякаш земята се беше отворила. А пред мен се простираше безкраен мрак, който заплашваше да ме погълне.

Смъртта ѝ щеше да има определени последствия за мен, за които не бях подгответена, но дори не мислех за тях. Не и сега.

Вкопчих се в нея, хлипайки, защото бях дъщеря, изгубила майка си. Въпреки бурните ни отношения, тя ме беше обичала и аз също я обичах. Тя беше единствената, която знаеше какво е да си кралица, само тя можеше да ми даде съвет и да ме напътства в този свят, но сега си беше отишла.

Този следобед се отдалох на мъката си, почувствах празнотата, която се беше отворила в мен. Това бяха малкото часове, които имах, за да скърбя за Елора, защото след това ме чакаха толкова много изпитания. Но този следобед се наплаках за всичко, което не бяхме могли да изживеем заедно, и за споделените мигове, които трябваше да съхраня в паметта си.

Най-накрая Уила ме издърпа от тялото на Елора, за да може Гарет да се погрижи за погребението, и ме отведе в стаята на Мат. Той ме прегърна и ме оставил да плача, и аз никога не бях изпитвала по-голяма благодарност към брат си. Без него бих се чувствала като сирак.

Тове остана с мен в стаята на Мат, без да казва нищо, и накрая към нас се присъедини и Дънкан. Седях на пода с гръб до леглото, а Мат седеше до мен. Уила бе изтрезняла доста бързо и седеше на леглото зад мен, провесила дългите си крака.

— Не искам да те оставям, но мисля, че трябва да отида да помогна на баща ми — каза Уила и стана, докосвайки леко главата ми.
— Хубаво е да има някой да му помогне.

— Аз мога да му помогна. — Понечих да се изправя, но Мат ме задържа с ръка.

— Ще помогнеш утре — рече той. — Имаш да свършиш толкова много неща. Но днес можеш да си позволиш да бъдеш тъжна.

— Мат е прав — каза Уила. — Аз мога да се погрижа за това.

— Добре. — Седнах отново и избърсах очите си. — Трябва да се опитаме да запазим това в тайна. Да не вдигаме шум около смъртта ѝ и да отложим погребението ѝ колкото е възможно. Не искам кралят да научава.

— В крайна сметка той ще научи — каза Уила тихо.

— Знам. — Облегнах лакти на коленете си и се обърнах към Тове. — Колко време имам, докато стана кралица?

— Три дни — отговори Тове. Той се беше облегнал на гардероба на Мат, кръстосал крака при глезните. — Тогава някой трябва да бъде коронован.

— Значи, имаме три дни. — Въздъхнах дълбоко, прехвърляйки бързо в ума си всички неща, които трябваше да бъдат направени.

— Ще запазим максимална дискретност — обади се Дънкан. — Можеш да направиш погребението само в най-тесен кръг.

— Не можем да пазим смъртта на кралицата дълго в тайна — казах аз. — Трябва да подгответим погребението.

— Ще се върна веднага щом мага — рече Уила с виновна усмивка. — Ще се пазиш, нали?

— Разбира се — кимнах аз разсеяно.

Тя целуна Мат бързо, преди да излезе. Дънкан се приближи и клекна пред мен. Тъмните му очи бяха изпълнени със съчувствие, но видях в тях ожесточена решителност.

— Какво ще заповядаш да правя, принцесо? — попита той.

— Дънкан, не сега — каза Мат строго. — Тя току-що изгуби майка си и не е в състояние да взема важни решения.

— Не мога да отлагам решенията задълго — възразих аз. — Имаме три дни, преди да стана кралица. Ако имаме късмет, разполагам с четири-пет дни, докато Орен дойде да поиска наградата си. Достатъчно скърбях за Елора. Когато всичко това приключи, ще мога пак да жаля за нея. Но сега ме чака работа.

— Ще съобщя на Томас — каза Тове. — Той трябва да подготви следотърсачите.

— Да — кимнах аз. — Когато Уила се върне, тя трябва да поговори с бежанците от Ослина. Сигурна съм, че някои от тях биха искали да се бият срещу *витра*, които избиха семействата им и разрушиха града им.

— А ти с какво ще се заемеш? — попита Тове.

— Ще намеря начин да спра краля — отвърнах аз и вдигнах глава към Дънкан. — А Дънкан ще ми помогне.

Мат се опита да възрази. Той смяташе, че трябва да премисля случилото се, и може би беше прав. Но нямах време. Дънкан ме хвани за ръката и ми помогна да се изправя на крака. Тове отвори вратата на стаята, за да излезе, но отстъпи настрани, за да направи път на Фин.

— Принцесо — рече Фин, спирайки тъмния си поглед на мен. — Дойдох да видя дали си добре.

— Да, добре съм. — Пригладих черната си рокля, която се беше намачкала, докато седях на пода.

— Отивам да говоря с Томас — каза Тове.

— Аз ще те почакам отвън — предложи Дънкан и ми се усмихна леко, преди да последва Тове.

Мат обаче остана до мен. Той беше скръстил ръце пред гърдите си и сините му очи бяха студени като лед, докато се взираше във Фин. В този момент подозителността на Мат беше добре дошла за мен. Преди бях готова на всичко, за да имам няколко секунди насаме с Фин, но вече нямаше какво да му кажа.

— Съжалявам за смъртта на майка ти — каза Фин простишко.

— Благодаря ти. — Избърсах очите си отново. Бях спряла да плача преди известно време, но страните ми бяха още влажни и лепкави от сълзите.

— Тя беше велика кралица — каза Фин, подбирайки внимателно думите си. — Каквато ще бъдеш и ти.

— Предстои да видим каква кралица ще бъда. — Прокарах пръсти през къдиците си и му се усмихнах леко. — Чака ме много работа, преди да стана кралица, и извинявай, но наистина трябва да вървя.

— Да, разбира се. — Фин сведе очи, но не и преди да видя огорчението в тях, което се опита да скрие. Той беше свикнал да се обръщам към него за утеша, но аз вече не се нуждаех от това. — Не исках да те задържам.

— Няма нищо — казах аз, извръщайки се към Мат. — Ще ме придружиш ли?

— Какво? — Мат беше изненадан може би, защото много рядко до този момент бях търсила някакво съдействие от него. Причината за това бяха официалните ми задължения в двореца, които не позволяваха да бъда виждана често в компанията на един *манскилиг*.

— Отивам в библиотеката — поясних аз. — Би ли дошъл с мен?

— Да, разбира се — кимна Мат с готовност. — Бих се радвал да ти помогна с каквото мога.

Мат и аз излязохме от стаята, но Фин тръгна с нас, защото бяхме в една посока. Следотърсачите получаваха обучението си най-вече в балната зала на първия етаж, защото беше най-просторна. Тове вече беше отишъл да работи с тях, но Дънкан ни чакаше отпред.

— Как върви подготовката на следотърсачите? — попитах Фин, тъй като вървеше до мен и трябваше по някакъв начин да запълня неловкото мълчание помежду ни.

— Както можеше да се очаква — отвърна Фин. — Учат се бързо, което е добре.

— Локи полезен ли е? — попитах аз и Фин леко настърхна при споменаването на името му.

— Да, колкото и да е изненадващо. — Фин се почеса по челото и като че ли му беше неприятно да каже нещо хубаво за Локи. — Той е много по-силен от нашите следотърсачи, но свърши добра работа с тях и ги научи на доста трикове. Няма да можем да победим таласъмите на *вигтра* с физическа сила, но ще можем да вземем надмощие над тях с умовете си.

— Добре — кимнах аз. — Знаеш, че имаме само няколко дни до идването на *вигтра*.

— Да — каза Фин. — Затова ще тренираме извънредно.

— Не се претоварвай — казах аз.

— Ще се опитам да не го правя.

— И... — Замълчах за момент, подбирайки най-точните думи. — Ако те не могат да се противопоставят, ако смяташ, че нямат шанс срещу *вигтра*, тогава не ги изпращай да се бият срещу тях.

— Те имат своите шансове — рече Фин, леко обиден.

— Не, Фин, чуй ме. — Спрях се и го докоснах по рамото, за да го накарам да ме погледне. В тъмните му очи тлееше нещо, но аз отказах

да мисля за това. — Ако армията на Трил не може да победи Витра, не ги изпращай да се бият. Няма да допусна всички те да отидат на самоубийствена мисия. Разбираш ли?

— Някои от тях неизбежно ще изгубят живота си, принцесо — отвърна Фин предпазливо.

— Знам — признах аз, осъзнавайки горчивата истина. — Но си струва да губим хора, само ако победим, иначе техният живот ще е отишъл напразно.

— Какво предлагаш тогава да направим? — попита Фин. — Ако армията ни не е готова да се бие с *витра*, тогава какво?

— Тогава няма да правите нищо — отговорих. — Аз ще се погрижа за това.

— Уенди? — намеси се Мат. — За какво говориш?

— Не се тревожи. — Тръгнах отново по коридора и те ме последваха. — Аз ще се заема с това, ако се наложи, но дотогава продължаваме по плана. Ще се готвим за война.

Ускорих ход, за да не се налага да споря с Мат или Фин. Те и двамата искаха да ме предпазят, но не можеха. Вече не.

На път към библиотеката минахме покрай балната зала. Фин влезе вътре, за да продължи работата си, а аз надникнах. Всички следотърсачи седяха на пода в полукръг около Тове и Локи. Те и двамата говореха, обяснявайки какво трябва да бъде направено.

— Да се присъединя ли към тях? — попита Дънкан, махвайки с ръка към следотърсачите.

— Не — поклатих глава. — Ти ще дойдеш с мен.

— Сигурна ли си? — попита Дънкан, но ме последва към библиотеката. — Не трябва ли да се уча да се бия като останалите?

— Ти няма да се биеш с останалите — отговорих кратко.

— Защо не? — каза Дънкан. — Аз съм следотърсач.

— Ти си *моят* следотърсач — казах. — Имам нужда от теб. — Преди да успее да ми възрази, се обърнах към брат ми: — Мат, търсим книги, които съдържат някаква информация за *витра*. Трябва да намерим слабите им места.

— Добре. — Той огледа лавиците с книги, които стигаха чак до тавана. — Откъде да започна?

— Откъдето решиш — рекох аз. — До този момент съм успяла да проучва само няколко книги.

Мат се качи на една от стълбите, за да стигне до книгите на най-горните рафтове, а Дънкан съвестно се зае да подбере книги за себе си.

Макар историческите книги за Витра понякога да бяха интересни, беше влудяващо колко малко знаехме за това, как да ги спрем. През по-голямата част от времето Трил бе избягвал конфликта си с тях или беше правил отстъпки. Всъщност ние никога не се бяхме изправляли срещу тях.

Нямаше съмнение, че Орен беше най-жестокият крал на Витра от векове, може би дори в цялата им история. Той ни избиваше просто за развлечение и екзекутираше собствените си поданици дори за това, че не са съгласни с него. Локи имаше късмет, че въобще е жив.

— Какво пише тук? — попита Мат. — Тези неща дори не приличат на думи. — Той седеше на един стол в далечния край на залата и сочеше отворената книга в скута си.

— О, това ли? — Дънкан беше най-близо до него, затова стана и се наведе над Мат, поглеждайки в книгата. — Това е трилски. Нашият стар език, чието главно предназначение е да съхраняваме на него информация, която да остава неразбираема за *витра*.

— Голяма част от по-старата ни литература е написана на *трилски* — поясних аз, но не станах.

Току-що бях попаднала на един пасаж за Дългата зимна война и се надявах той да ми даде нещо полезно.

— И какво все пак пише тук? — попита Мат.

— Ами... тук става дума за „орм“ — рече Дънкан, взирайки се в текста. Той не знаеше много добре *трилски*, но откакто ми помагаше в моето проучване, го беше научил малко.

— Какво? — Аз вдигнах глава, решавайки в първия момент, че е казал „Орен“.

— Орм — повтори Дънкан. — Това е нещо като змия. — Той чукна по страниците и се изправи. — Не мисля, че това ще ни бъде от полза. Това е просто книга със старинни приказки.

— Откъде знаеш? — попитах аз.

— Като деца ни разказват приказки. — Дънкан сви рамене и седна отново на стола си. — Тази съм я слушал поне сто пъти.

— За какво става дума в нея? — продължих да питам, защото нещо в думата *орм* беше привлякло вниманието ми.

— В нея се разказва как са се появили троловете — каза Дънкан.
— И причината, поради която сме се разделили на различни племена или родови общности. Всяко от племената има за символ различно животно. *Канин* са зайци, *омте* са птици, *скоджаре* са риби, *трил* са лисици, а *витра* са тигри или лъвове в зависимост от това, кой разказва приказката.

Канин, омте и скоджаре бяха другите тролски племена, подобни на *трил* и *витра*. Доколкото знаех единствено *канин* преживяваха някак, но далеч не толкова добре, колкото *трил* или дори *витра*. А *скоджаре* бяха почти изчезнали.

Бях чуvalа само за пет племена и за всяко от тях можеше да бъдат намерени исторически документи, но Дънкан беше споменал за някакъв си *орм*.

— Ами *орм*? — попитах аз. — Символ на кое племе е той?

— На никое. — Той поклати глава. — *Ормът* е злодеят в историята, която много прилича на тази за Адам и Ева в райската градина.

— Разкажи ми — помолих го аз.

— Не мога да го направя със същите подробности, както ми я разказваше майка ми, когато ме слагаше да спя — оправда се Дънкан.

— Но главната идея е, че животните живеели заедно и си помогали помежду си. Било време на мир и хармония. Но *ормът*, създание подобно на змия, което живеело от хиляди години, страдал от скука. Той гледал как всички животни живеели заедно и за да се позабавлява, решил да обърка живота им.

Отишъл при всяко от тях поотделно и му казал да се пази от приятелите си — продължи Дънкан. — На рибите казал, че птиците кроели планове да ги изядат; на птиците, че лисицата залага капани за тях, за да ги улови; а на зайците, че птиците изяждали всичката им детелина.

След това *ормът* отишъл при тигъра и му казал, че той е поголям и по-сilen от другите животни и ако иска, можел да ги изяде всичките. Тигърът му повярвал и започнал да ги преследва. Доверието между животните изчезнало завинаги и те се пръснали на всички страни.

Ормът решил, че всичко това е много забавно, особено като видял как животните страдали без приятелите си. Преди всички те си

помагали едно на друго и сега им било много трудно да оцеляват сами.

Един ден *ормът* срещнал тигъра, който бил премръзнал и уминал от глад — продължи да разказва Дънкан. — *Ормът* се разсмял, като видял колко зле изглежда тигърът, а той пък на свой ред го попитал защо се смее. Когато *ормът* му обяснил как го е подългал да преследва приятелите си, тигърът се разярил и откъснал главата му с острите си нокти.

Обикновено краят е по-драматичен — заключи Дънкан, свивайки рамене, — но в общи линии това е историята.

— Чакай. — Аз се облегнах на книгата си. — *Витра* е убил *орма*?

— Ами да. Тигърът символизира *витра* — поясни Дънкан. — Или поне така съм чувал от майка ми. Но тигърът всъщност е единственото животно, което може да откъсне главата на змията. Лисицата в най-добрния случай може само да я ухапе, а птиците биха могли да изкълват очите й.

— Това е приказката, нали така? — попитах аз и изведнъж нещо като че ли ми просветна. Бутнах книгата настани и скочих на крака.

— Уенди? — каза Мат смутен. — Къде отиваш?

— Хрумна ми нещо — отвърнах аз и изхвърчах от библиотеката.

[1] Английска влиятелна пост пънк и готик рокгрупа. — Б.пр. ↑

21

ПОДГОТОВКА

В балната зала следотърсачите упражняваха серия от техники и движения един върху друг. Локи стоеше близо до вратата и учеше един млад следотърсач да блокира. Опитах се да не мисля колко младо е това момче и как би изглеждало в битка.

— Локи! — извиках аз, за да привлеча вниманието му.

Той се обърна към мен, вече усмихнат, и в този момент следотърсачът, възползвайки се от открилата се възможност, му нанесе удар в лицето, макар и недостатъчно силен, за да го нареди. Младото момче изглеждаше едновременно изплашено и гордо със себе си.

— Извинявай — извини се следотърсачът. — Мислех, че още тренираме.

— Няма нищо. — Локи разтри челюстта си и му даде знак, че е свободен. — Но по-добре си запази силите за таласъмите, а?

Усмихнах се смутено на Локи, докато той вървеше през балната зала към мен. Не виждах Фин и Томас, но знаех, че трябва да са някъде в залата, вероятно заети със следотърсачите.

— Не исках да те разсейвам и да стана причина да получиш такъв неочекван удар.

— Всичко е наред — увери ме Локи и двамата излязохме в коридора, за да не привличаме любопитни погледи. — Какво мога да направя за теб, принцесо?

— Мога ли да ти отсека главата? — попитах аз.

— Позволение ли искаш? — Локи наклони леко глава и повдигна вежди. — Защото, ако е така, ще трябва да ти откажа, принцесо.

— Не, искам да кажа възможно ли е това? — поясних аз. — В състояние ли съм да го направя? И ще умреш ли, ако го направя?

— Разбира се, че ще умра. — Локи се облегна с ръка на стената.

— Аз не съм никаква проклета хлебарка. За какво изобщо става дума? Какво се опитваш да откриеш?

— Ако отсека главата на Орен, това ще го убие ли? — попитах аз.

— Вероятно, но ти никога няма да успееш да се доближиш до него достатъчно, за да го направиш. — Той сложи другата ръка на бедрото си и ме погледна. — Това ли е планът ти? Да обезглавиш краля?

— Имаш ли по-добър план? — контрирах аз.

— Не, но... — Той въздъхна. — Опитвал съм това и преди, но не се получи. Ти не можеш да се приближиш достатъчно близо до него. Той е силен и умен.

— Не, *ти* не можеш да се приближиш достатъчно близо до него — възразих аз. — Ти нямаш същите способности като мен.

— Знам това, но моята способност да карам хората да губят съзнание при него не работи. Умът му не се поддава на въздействие. Дори майка ти не можеше да използва способностите си върху него. — Погледът на Локи се смекчи, когато спомена майка ми. — Между другото, съжалявам за Елора. Исках да те видя, но знаех, че си затрупана с работа — каза той тихо. — Помислих си, че би искала да съм тук, за да помогна на Трил.

— Така е — кимнах аз.

— Но въпреки това се чувствам глупаво — каза Локи. Чувствах, че в този момент ме изучава, усещах напрегнатия му поглед, който се взираше в мен, но не вдигнах глава. — Как се справяш с всичко това?

— Не ми остава време да мисля. — Тръснах глава, за да пропъдя всякаакви мисли за Елора, и го погледнах. — Трябва да намеря начин да спра Орен.

— Това е благородна цел — рече Локи. — Отсичането на главата му вероятно ще свърши работа или пробождането с меч. Въпросът никога не е бил в това, как той да бъде убит, а как да стигнеш достатъчно близо до него.

— Е, аз мога да го направя. Мога да намеря начин. Имам тигрова кръв във вените си и затова съм силна.

— Тигрова кръв? — Локи повдигна вежди. — Накъде биеш, Уенди?

— Наникъде. Няма значение. — Усмихнах му се леко. — Мога да спра Орен. И това е, което има значение, нали?

— Как? — попита той.

— Недей да се тревожиш. — Отстъпих крачка назад, за да му покажа, че трябва да вървя. — Съсредоточи се върху подготовката на следотърсачите. И остави Орен на мен.

— Уенди — въздъхна Локи.

Побързах да се върна в библиотеката, където Дънкан и Мат все още ме чакаха. Не споделих с Мат идеята си, защото знаех, че няма да я одобри. Последните няколко дни бяха тежки и дълги и затова го изпратих да си почине. Утре сутринта щяхме да продължим.

Самата аз се нуждаех от почивка. Бях научила от Тове, че способностите ми отслабват, когато съм уморена, а напоследък изтощението ми беше толкова голямо, че ако продължавах така, нямаше да имам никакъв шанс да се изправя срещу Орен.

Всичко сега ми се струваше толкова влудяващо просто. Всички говореха колко е трудно Орен да бъде убит, но в действителност той беше толкова уязвим, колкото и всеки друг *витра*. Бях започнала да си мисля, че се нуждая от някакво магическо заклинание или нещо подобно. А всъщност трябваше просто да стигна достатъчно близо до него.

Знаех, че Локи е прав, и беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Физически Орен беше все пак много по-силен от мен, възстановяващ се бързо и умът му на практика беше неподатлив на способностите ми. Когато се появи неочеквано на сватбата ми, аз се опитах да го прикова към стената, но успях само да разроша косата му.

Щеше да бъде трудно да го спра, но не и невъзможно.

Но при всяко положение щях да се нуждая от способностите си в пълната им сила, което означаваше, че трябва да почивам. Донякъде се чувствах виновна, че си лягам, когато в двореца ме чакаше толкова много работа, но нямах избор.

Пътьом към стаята си чух Уила да говори на бежанците от Ослина. Тя ги беше събрала в една от по-големите стаи и им обясняваше как биха могли да ни помогнат и да отмъстят за изгубените си близки.

Спрях се пред вратата, заслушвайки се за момент. Тя действително беше блестящ оратор. В начина, по който говореше, имаше нещо увличащо и хората трудно можеха да й кажат „не“.

Уила се справяше добре със задачата си и без мен и затова продължих към стаята си. Стигайки там, чух шумолене отвътре и леко

отворих вратата. Надникнах предпазливо и под слабата светлина на нощната лампа видях Гарет да рови в чекмеджето на нощното ми шкафче.

— Гарет? — казах аз и влязох.

— Принцесо. — Той веднага се спря и се дръпна от шкафчето. Бузите му почервяха и сведе поглед. — Прости ми. Не исках да тършувам в нещата ти. Търсех една огърлица, която дадох на Елора. Не я намерих в новата ѝ стая и си помислих, че може да е останала тук.

— Мога да ти помогна да я потърсим — предложих аз. — Не съм попадала на никаква огърлица, но не съм и търсила. Как изглеждаше тя?

— Беше с черен оникс и диаманти в сребърен обков. — Гарет ми показва с ръка приблизителната ѝ дължина. — Тя я носеше често и си помислих, че би било добре... — Той замълча за момент, задавен от мъка. — ... помислих си, че тя би искала да бъде погребана с нея.

— Сигурна съм, че би искала — казах.

Той подсмръкна и закри очите си с ръка. Нямах никаква представа какво да правя. Стоях вцепенена на мястото си и гледах как Гарет се бори със сълзите си.

— Извинявай. — Той избръса очите си и поклати глава. — Не трябва да те товаря с това.

— Не, всичко е наред. — Пристъпих крачка към него и се спрях, безсилна да му помогна. Завъртях годежния си пръстен, докато си мислех как бих могла да го утеша. — Знам колко много обичаше майка ми.

— Да. — Той кимна и подсмръкна отново, но като че ли вече бе овладял сълзите си. — Наистина я обичах. Елора беше много необикновена жена, но беше добра жена. Знаеше, че на първо място е кралица, и всичко останало идваше след това.

— Тя ми призна, че съжалява за това — произнесох тихо. — Каза ми, че ѝ се иска да е постъпвала по друг начин и че съжалява, че не е дала повече на хората, които обича.

— Тя е имала предвид теб. — Гарет ми се усмихна, едновременно тъжно и с обич. — Толкова много те обичаше, Уенди. И ден не минаваше, без да мисли или да говори за теб. Преди да се върнеш, когато беше още дете, тя седеше в салона си и те рисуваше.

Съсредоточаваше цялата си енергия върху теб само за да може да те види.

- Тя ме е рисувала? — попитах изненадана.
- Не знаеше ли? — каза Гарет.
- Не — поклатих глава. — Тя никога не ми е споменавала.
- Ела. Ще ти покажа.

Гарет тръгна надолу по коридора и аз го последвах. Бях виждала стаята в Северното крило, в която Елора държеше заключени пророческите си картини, и се замислих дали да кажа за това на Гарет. Но не бях виждала никакви мои портрети като дете, а само като голямо момиче.

Продължихме да вървим надолу и когато стигнахме дъното на коридора, Гарет бутна стената, която се падаше точно срещу старата ми стая. Нямах никаква представа какво прави, докато тя неочеквано не се отвори. Това беше невидима врата, направена така, че да се слива напълно със стената.

- Не знаех за това — казах смаяна.

— Веднъж щом станеш кралица, ще ти покажа всички тайни на двореца. — Гарет задържа вратата отворена, за да вляза. — И повярвай ми, те не са никак малко.

Озовах се в малка стая, в която имаше единствено тясна спираловидна стълба. Погледнах през рамо към Гарет, който ми даде знак да вървя. Той изостана крачка-две назад, докато се изкачвах по скърцащите железни стълби.

Още преди да стигнем края на стълбището, видях картините. Тавански прозорци осветяваха стаята, а подът беше покрит с паркет от твърда дървесина. Това беше малка тайна мансарда с островърх покрив. И на всички стени висяха картини, отстоящи на по няколко сантиметра една от друга. И на всяка от тях бях аз.

Педантичната четка на Елора ги беше направила да изглеждат почти като фотографии. Бях изобразена в различни моменти от живота ми. На мой рожден ден като малка с крем от торта по лицето. С окулено коляно, на три, и Маги, която ми слага лейкопласт. На провален танцов рецитал, на осем, дърпайки късата си поличка на балерина. В задния двор с Мат, който ме люлее на люлката. Свита в леглото, четейки романа „То“, на дванайсет. Под дъжда, на петнайсет, бързайки към вкъщи от училище.

— Как? — попитах аз, взирайки се с благоговение в картините.
— Как е направила това? Елора ми каза, че не може да избира онова, което ще види.

— И наистина е така — рече Гарет. — Тя никога не е избирала момент, в който ще те види, а вместо това се налагаше да концентрира огромна енергия върху теб, за да те види в произволен момент. Но... за нея усилието си струваше. Това беше единственият начин да наблюдава как растеш.

— Огромна енергия? — обърнах се към него със сълзи в очите.
— Искаш да кажеш, че това я е състарило толкова много? — Махнах с ръка към картините по стените. — Затова ли изглеждаше на петдесет, когато я срещнах за първи път? Затова ли умря от старост, преди да е навършила дори четирийсет?

— Не ме гледай така, Уенди. — Гарет поклати глава. — Тя те обичаше и имаше нужда да те вижда. Искаше да знае, че си добре. Затова рисуваше тези картини. Тя знаеше колко много ѝ струва това и го правеше на драго сърце.

За първи път разбрах какво в действителност бях изгубила. Бях имала майка, която ме бе обичала през целия ми живот, без дори да знам това. Дори когато я срещнах, не можах да я опозная истински, не и преди да стане твърде късно.

Разхлипах се и Гарет пристъпи към мен. Малко непохватно той ме прегърна и ме остави да плача на рамото му.

След като накрая се успокоих, той ме изпрати до стаята ми. Извини ми се, че ме е разстроил, но аз му бях благодарна. Трябваше да видя тези картини, да знам за тях. Легнах си и се опитах да се унеса, без повече да плача.

На сутринта, знаейки колко много работа ме чака, станах рано и минах през кухнята да си взема нещо за закуска. Бях стигнала до стълбището, когато чух някаква препирня от вестибюла. Спрях се и погледнах над перилата, за да видя какво става.

Томас разговаряше със съпругата си Аннали и дванайсетгодишната им дъщеря Ембър. Това бяха майката и сестрата на Фин, неговото семейство, но самия Фин го нямаше. Томас говореше приглушено, но Аннали беше развлнувана. Ембър непрекъснато се дърпаше от нея, но Аннали я държеше здраво за ръката и не я пускаше.

— Томас, ако това е опасно, ти и Фин трябва да си дойдете — каза Аннали, взирайки се в него. — Той е и мой син и аз не искам да пострада заради някакво криворазбрано чувство за дълг.

— Не е криворазбрано, Аннали — въздъхна Томас. — Тук става дума за сигурността на нашето кралство.

— Нашето кралство? — присмя се Аннали. — Какво е направило това кралство някога за нас? Това, което ти плащат, не стига дори да отгледаме децата си! Аз трябва да гледам кози, за да имаме покрив над главите си!

— Аннали, по-тихо. — Томас вдигна притеснено ръка. — Хората ще ни чуят.

— Не ме е грижа кой ще ме чуе! — извика Аннали, повишавайки глас. — Нека ме чуят! Надявам се да ни прогонят! Искам да го направят! Тогава най-накрая ще бъдем семейство, когато се избавим от това ужасно кралство!

— Мамо, не казвай това! — Ембър се опита отново да се изтръгне от майка си. — Аз не искам да ни пропъдят! Всичките ми приятели са тук!

— Ще си намериш нови приятели, Ембър. Но помни, че имаш само едно семейство — рече Аннали.

— Точно затова трябва да си вървите — каза Томас. — Тук не е безопасно. *Вчера* скоро ще бъдат тук и трябва да се скриете.

— Няма да си тръгна без теб и без сина си — отсече Аннали. — Минавали сме и през по-тежки неща и няма да те изгубя точно сега.

— Нищо няма да ми се случи — успокои я Томас. — Аз мога да се бия. Както и Фин. А ти трябва да се погрижиш за дъщеря ни. Когато всичко свърши, ще си тръгнем оттук, ако това е желанието ти. Обещавам ти. Но сега трябва да отведеш Ембър оттук.

— Не искам да си вървя — изплака Ембър. — И аз искам да се бия! Аз съм силна като Фин!

— Моля те! — каза Томас развлнуван. — Искам да бъдете в безопасност.

— Къде искаш да отидем? — попита Аннали.

— Сестра ти е омъжена за *канин* — рече Томас. — Можеш да останеш у тях. Никой няма да ви търси там.

— Как ще разбера, че опасността е преминала? — попита Аннали.

— Аз ще дойда при вас, когато всичко свърши — отговори Томас.

— Ами ако никога не дойдеш? — изплака Аннали.

— Ще дойда — каза твърдо Томас. — А сега вървете. Не искам по пътя да се натъкнете на *витра*.

— Къде е Фин? — попита Аннали. — Искам да се сбогувам с него.

— Той е с другите следотърсачи — отвърна Томас. — Приберете се. Пригответе багажа си. А аз ще го изпратя да се сбогувате.

— Добре — отстъпи Аннали неохотно. — Но когато дойдеш да ме вземеш, искам и синът ми да е с теб, жив и здрав. Иначе по-добре изобщо не идвай.

— Знам — кимна той.

Аннали остана загледана в съпруга си още за кратко, без да каже нищо.

— Ембър, вземи си довиждане с баща си — каза Аннали. Ембър понечи да възрази, но Аннали я дръпна за ръката. — Веднага, Ембър!

Ембър се подчини. Тя прегърна Томас и го целуна по бузата. Аннали хвърли последен поглед към мъжа си през рамо и след това двете излязоха през входната врата. Томас остана да стои там, умърлушен и леко приведен.

Той бе отпратил семейството си, за да го защити. Беше видял картината също като мен и знаеше за угрозата, която беше надвиснала над двореца. Никой тук нямаше да бъде в безопасност.

И след това нещо ми хрумна. Аз се опитвах да намеря начин да отклоня предупреждението на картината и да променя хода на събитията, за да не загинем всички, и най-накрая го открих.

22

ОФАНЗИВА

— Ще пренесем войната на тяхна територия — казах аз и срещнах пет безизразни погледа.

Томас, Тове, Уила, Фин и Локи стояха срещу мен и нито един от тях не изглеждаше въодушевен от предложението ми. Бях ги повикала всички във Военната зала, но до този момент бях говорила почти само аз.

— Това ли е великата ти идея? — попита Локи леко смутен и това бе най-положителната реакция, която предизвиках. — Да бъдем избити там вместо тук?

— Идеята не е да бъдем избити някъде — казах аз, облягайки се на масата зад мен.

— Добре, ако това е желанието ти, Уенди, аз ще те подкрепя — обади се Уила, макар и неохотно. — Но не знам доколко ще помогне. Така *вчера* ще имат предимството да се бият на своя територия.

— Локи познава двореца на *вчера* добре. — Махнах към него с ръка и той се намръщи, когато осъзна, че го посочвам като евентуален техен водач. — И освен това ние ще ги изненадаме. Точно така Фин оцеля при нападението над таласъмите.

— Но оцелях само на косъм, принцесо — напомни ми Фин. — И освен това елементът на изненада не може да е много голям. *Вчера* съвсем скоро ще бъдат тук, за да превземат кралството. Веднага щом чуят за възкачването ти на трона, ще потеглят насам.

— Точно затова трябва да действаме веднага — казах.

— Веднага? — възкликаха едновременно Уила и Фин, и двамата шокирани.

— Да — кимнах аз. — Погрижила съм се коронацията ми да бъде след два часа. След това ще бъда кралица и първата ми заповед като монарх ще бъде да обяви война на *Вчера*. Ще отидем при тях, ще ги нападнем и ще ги победим.

— Искаш да ги ударим довечера? — попита Тове.

— Да, докато спят — потвърдих аз. — Това е най-добрият шанс, който ще имаме.

— Принцесо, не знам дали това е възможно — поклати Томас глава. — Не можем да планираме мащабно нападение в рамките на няколко часа.

— Веднага щом кралят научи, че съм кралица, той ще се озове пред портите ни с армия от таласъми. — Посочих с ръка към вратата, за да приadam допълнителна тежест на думите си. — Имаме на разположение само няколко дни. Какво повече можем да направим през следващите два дни, за да подсилим ударната си мощ при евентуално нападение на Витра?

— Не знам — призна Томас. — Но това не означава, че трябва да тръгваме на самоубийствена мисия.

— Говориш за самоубийствена мисия? — обърнах се към него аз. — Ти видя картината. На нея синът ти е мъртъв. Всички в тази зала са мъртви, с изключение на теб. — Направих пауза, за да осмислят онova, което им казвам. — Ние трябва да направим нещо, за да променим това.

— Нападението над двореца на *витра* само ще промени мястото, където ще умрем — отбеляза Фин.

— Може и да е така — съгласих се аз. — И какво от това? Прехвърлих десетки книги по история на Трил. И знаете ли какво установих? Ние винаги отстъпваме. Изчакваме. Бягаме. Само се защитаваме. Никога не се опълчваме и не се бием за каузата си. И моментът да го направим дойде. Това е последният ни шанс. И не говоря само за нас — това е последният шанс на цялото ни кралство да се противопостави на Витра и да се защити. Ако не сторим това, те ще ни завладеят.

— Колко жалко — каза Уила, силно впечатлена.

— Кое? — попитах аз.

— Че произнесе тази реч сега, а не си я запази за момента, когато трябва да убедим маркизите и марксините да тръгнат на война с нас — поясни Уила.

— Значи, се договорихме? — попитах аз.

— Ти знаеш, че винаги ще те подкрепям — каза Тове. — В каквото и да е.

— Неприятно ми е да го кажа, но да, аз съм с теб — каза Локи. Той прокара пръсти през косата си и въздъхна. — Ще нападна Витра тази вечер.

— Все още смятам, че има и по-добър начин — рече Томас. — Но не знам какъв е той. Ако това е най-доброят ни план, тогава да го следваме.

— Има ли начин да те убедя да останеш във Фьоренинг? — попита Фин.

— Не — поклатих аз глава. — Тази битка е моя точно колкото е и ваша, та дори в още по-голяма степен. Аз ще бъда там.

— Добре — въздъхна Фин. — Тогава брой и мен.

— Чудесно — казах. Искаше ми се да се усмихна. Чувствах, че по някакъв начин трябва да скрепя тази договорка, но не знаех как. Освен това стомахът ми се беше свил от беспокойство.

— Разполагаме ли с няколко часа, преди да тръгнем? — попита Томас.

— Да — потвърдих аз. — До коронацията ми.

— Предполагам, че трябва да запозная всички с плана на двореца Витра — предложи Локи.

— Да, на всяка цена — казах аз.

— Добре. — Локи се почеса по врата и погледна към Фин. — Да се хващаме на работа тогава.

Локи, Фин и Томас седнаха да изработят план за нападението, а Уила имаше по-тежката задача да убеди благородниците на Трил да вземат участие в него. Тове щеше да дойде с мен, защото трябваше да бъде коронован за крал.

Изчакахме коронацията в стаята си и разменихме по няколко думи за *витра*, но през повечето време мълчахме. Имаше толкова много работа за вършене и толкова малко време за приказки.

Маркиз Бейн, който беше натоварен да извърши коронацията, дойде в уговорения час. Обикновено това беше тържествена церемония, пищен спектакъл, на който присъстваше цялото кралство, но сега нямахме време за това. Дънкан влезе в ролята на официален свидетел и маркиз Бейн ни подкани да се закълнем.

С няколко простички думи и бързи подписи върху лист хартия ние бяхме провъзгласени за крал и кралица.

Веднага след това Тове отиде да говори с майка си. Задачата му беше да я убеди да се присъедини към нас, защото нейните лекителски способности щяха да бъдат неоценими в предстоящия сблъсък с витра. Дънкан отиде да се подготви заедно с другите следотърсачи. Щях да го последвам съвсем скоро, но преди това се нуждаех от гълтка въздух.

Погледнах през прозореца. Не беше валяло сняг от известно време и денят днес беше необичайно топъл. Температурата беше малко над нулата, а във въздуха се носеше гъста зимна мъгла. Тежък бял скреж покриваше клоните на дърветата, сякаш бяха увити в някаква пътна тъкан.

— Кралице — каза Локи и когато се обърнах, видях усмихнатото му лице.

— Ти си първият, който ме нарича така.

— И какво е усещането? — попита той, разхождайки се из стаята. Докосна една ваза, която стоеше на масата, и после ме погледна. — Чувстваш ли се като Нейно кралско Величество вече?

— Не съм сигурна — признах аз. — И не мисля, че някога съм се чувствала като кралска особа.

— Ще трябва да свикнеш с това — ухили се Локи. — Предричам ти дълго царуване. И много години, през които да бъдеш наричана Ваше Величество, Ваша Светлост, Ваше Превъзходителство, господарке, кралице и прекрасна моя.

— Не мисля, че последното е официална титла — изтъкнах аз.

— А би трябвало да е. — Локи се спря пред мен с пламъчета в очите. — Ти си красива като видение, особено когато си с корона.

— О, короната. — Аз се изчервих и я свалих. — Забравих, че е на главата ми. — Като накит тя беше наистина изумителна, но аз се чувствах нелепо с нея. — Трябваше да я нося на церемонията, но... тя вече свърши.

— Това е красива корона. — Локи я взе от ръцете ми и се загледа за момент в сложните ѝ плетеници, след което я остави на масата. После дойде толкова близо до мен, че почти се докосвахме, и аз вдигнах глава към него.

— Как вървят нещата? — попитах. — Запозна ли ги с плана на витрийския дворец?

— Не.

— Не?

— И не смятам да го направя — каза Локи, тихо, но решително. Ръката му тръгна към кръста ми и аз почувствах топлината ѝ дори през няколкото ката плат. — Много скоро всичко ще отиде по дяволите и затова искам поне за кратко да не говоря за това. Нека се престорим, че витра не съществуват. Искам за последен път да бъда само с теб.

— Не, Локи. — Аз поклатих глава, но не се отдръпнах. — Казах ти, че ще имаме само една нощ и че това никога няма да се повтори.

— А аз ти казах, че една нощ не е достатъчна.

Локи се наведе и ме целуна силно, притискайки ме към себе си. Дори не се опитах да се съпротивлявам. Обгърнах шията му с ръце. Целунахме се, но не както преди, не толкова жадно и трескаво. Този път беше нещо различно, по-красиво.

Държахме се в прегръдките си, съзнавайки, че това може би е последният път. Чувството беше сладостно, светло и в същото време трагично.

Когато спря да ме целува, той подпра челото си на моето. Дишахше така, сякаш не му достигаше дъх. Протегнах ръка и докоснах лицето му, кожата му беше гладка и хладна под ръката ми.

Локи вдигна глава, за да ме погледне в очите, и в този момент аз видях нещо в тях, нещо, което не бях забелязвала никога преди. Нещо чисто и неподправено, и сърцето ми изведнъж като че ли се изпълни с топлина и обич към него.

Нямах представа как се беше случило това, нито кога, но го знаех с абсолютна сигурност. Бях се влюбила в Локи и чувството беше попламенно от всичко друго, което някога бях изпитвала към някого.

— Уенди! — извика Фин, прекъсвайки този магически миг между мен и Локи. — Какво правиш? Ти си омъжена! И не за него!

— Фин — възкликах аз и се отдръпнах от Локи. — Успокой се.

— Не! — изкрештя той. — Няма да се успокоя! Какво си мислиш, че правиш? Ние отиваме на война, а ти мамиш съпруга си!

— Не всичко е такова, каквото изглежда — казах, но в същия момент почувствах да ме обземат разкаяние и чувство на вина. Бракът ми на практика беше приключил, но формално аз все още бях омъжена за друг. И нещата не се изчерпваха само с целувката ми с Локи.

— Стори ми се, че езикът ти е в гърлото му — изръмжа Фин, гледайки ни гневно.

— Е, значи, си видял нещата вярно — каза Локи нагло.

— Локи, можеш ли да ни оставиш за момент насаме? — попитах аз. Той въздъхна и като че ли се канеше да възрази. — Имам предвид веднага!

— Както заповядаш, кралице моя — промърмори Локи. Той мина покрай Фин и излезе от стаята, поглеждайки го преди това за последно, но двамата не си казаха нищо повече. Локи затвори вратата след себе си, оставяйки Фин и мен сами в стаята.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита Фин, сякаш нямаше думи от възмущение.

— Мислех си, че отиваме на война и че майка ми току-що умря — отвърнах аз. — Жivotът е много, много кратък и аз... аз го обичам.

Фин трепна. Сетне извърна поглед и захапа бузата си отвътре. Чувствах се ужасно, че го наранявам, но трябваше да чуе истината.

— Ти почти не го познаваш — каза той предпазливо.

— Знам — кимнах аз. — Не мога да го обясня. Но... нещата стоят така.

— Нещата стоят така? — Фин се засмя мрачно и завъртя очи. — Любовта ти не би трябвало да означава много, щом я пръскаш така безогледно. Не беше толкова отдавна, когато казваше, че обичаш мен, и ето че сега...

— И ето че сега съм омъжена за друг мъж, защото ти отказа да се бориш за мен — прекъснах го аз. — Обичах те, Фин. И все още държа на теб. Винаги ще бъде така. Ти си добър и силен и даваше най-доброто от себе си, когато си с мен. Но... ти никога не си искал истински да бъдеш с мен.

— Какво говориш? — попита Фин. — Нищо не съм искал толкова, колкото да бъда с теб! Но не можех!

— Точно това имам предвид, Фин! — казах аз, махвайки с ръка към него. — Не можеше! Ние не можехме. Аз не трябваше... Ти винаги приемаше всичко като даденост и никога не се опита да промениш нещо.

— Никога не съм се опитвал? — повтори Фин. — Как можеш да твърдиш такова нещо?

— Казвам го, защото е истина. — Прокарах пръсти през косата си и тръснах глава. — Никога не си се борил за мен, както аз за теб. Аз

бях готова да се откажа от всичко заради теб. Но ти не се отказа от нищо. Не ми позволи дори на мен да го направя.

— И защо това да е лошо? — попита Фин. — Аз просто исках онова, което е най-добро за теб.

— Знам, но ти не си мой баща, Фин. Ти трябваше да бъдеш... — Оставил думите си недоизречени. — Не знам. Ти никога не ми стана любовник. Ти отказа да бъдеш нещо повече за мен, докато не видя, че проявявам интерес към друг.

— Опитвах се само да те защитавам! — настоя Фин.

— Това не променя нищо. — Поех си дълбоко въздух. — Аз се борех да променя нещата тук, да направя кралството по-добро място за следотърсачите и всички класи в Трил. А ти се бореше нещата да останат същите. Ти си съгласен да живееш в оковите на тази нелепа иерархия.

— Не съм съгласен — отвърна той с ожесточение.

— Но не правиш нищо, за да я промениш! Ти просто приемаш нещата и с това мога да се примиря. Ти с готовност приемаш съдбата си. Но очакваше и аз да направя същото, а това е нещо, което не мога да преглътна, Фин. Аз исках повече. Нуждаех се от повече.

— И мислиш, че Локи ще ти го даде? — попита Фин, но вече без предишния си сарказъм. Той наистина искаше да знае дали смяtam Локи за достатъчно добър за мен.

— Да, ще го направи — кимнах аз.

— А как гледа на всичко това съпругът ти? — попита Фин.

— Не знам точно — отговорих аз, съзнавайки, че нямах представа колко в действителност знаеше Тове за Локи и мен. — Но когато нещата с Витра приключат, Тове и аз ще анулираме брака си.

— Ще го напуснеш заради Локи? — възклика Фин този път искрено изненадан.

— Всъщност не. Тове ще напусне мен. Той иска да сподели живота си с момиче, което истински да обича, и това не съм аз.

Фин видимо помръкна и заби поглед в земята. После приглади косата си и аз осъзнах с почуда, че повече никога нямаше да прокарам пръсти през косата му. Всичко между Фин и мен беше приключило. Той вече не беше мой.

— Съжалявам — каза Фин тихо.

— Моля? — казах аз, решавайки, че не съм го чула добре.

— Ти си права, съжалявам. — Той вдигна очи към мен и видях бурята, която бушуваше в душата му. — Аз никога не съм се борил за теб. По-скоро се борех за една система, която ме отдалечаваше от теб. И... съжалявам за това. — Той преглътна с усилие. — Винаги ще съжалявам за това.

— Аз също съжалявам. — Прехапах устни, за да възпра сълзите си.

— Но... — Фин въздъхна и отново извърна глава. — Той поне те обича.

— Какво? — казах аз.

— Локи. — Той произнесе името с горчивина и поклати глава. — В началото го подозирах, но след това прекарах достатъчно време с него и го чух как говори за теб. — Фин премести тежестта на другия си крак очевидно чувствайки се неловко от този ход на разговора. — И той наистина те обича.

После той кимна, макар да не знаех защо, въздъхна на пресекулки и ми се стори, че се опитва да сдържи сълзите си.

— Е... мисля, че ще го преживея някак. — Той потърка челото си. — И ако ме извиниш, трябва да сляза долу, за да се пригответ за тръгване.

— Фин — спрях го аз, защото не исках нещата да свършват така.

— Можем да поговорим още по-късно, ако искаш, но сега ни чака твърде много работа. — Той не ме погледна, докато говореше, нито когато излезе от стаята.

Исках да му кажа още неща, но той беше прав. Предстоеше ни пътуване.

23

ВРЕМЕ

По време на дългото пътуване разменихме само по няколко думи. Аз пътувах с Тове, Локи, Дънкан и Уила и страхът, който тегнеше над нас, беше почти осезаем. Не знаех дали бяхме взели най-доброто решение. В думите ми имаше убеденост, когато им изложих идеята си, но тя се дължеше единствено на това, че не можах да измисля нищо по-добро.

Преди да потеглим, обсъдихме още веднъж плана на нападението с водачите на отрядите. Локи смяташе, че е най-добре да разделим силите си на няколко по-малки команди, които да проникнат в двореца на Витра през различни места.

Армията ни се състоеше от около двеста следотърсачи и поголямата част от триловете от Ослина. С нас бяха също две-три дузини маркизи и марксини, в това число и марксина Лаурент. Обещах пред себе си да бъда по-мила с нея, когато се върнем във Фьоренинг. Ако изобщо се върнеме.

Няколко манксове доброволно се бяха присъединили към нас. Бях отпратила Рис и Рианон далече от Фьоренинг тази сутрин, но Мат отказа да напусне града. Той дори пожела да се бие с нас, но аз го убедих, че това само ще отвлича вниманието на Уила и моето, и той се съгласи да остане.

Уила беше начало на отряд от двайсет следотърсачи и двама маркизи. Те щяха да влязат в двореца през една странична кухненска врата и Локи предполагаше, че ще заварят там таласъми, които похапват късно посрещ нощ. Но Уила щеше да отвее към тях камара тенджери и тигани, а един от маркизите можеше да контролира водата и планът беше да наводни целия периметър.

Фин и Томас водеха два различни отряда, натоварени със сходни задачи. Те щяха да проникнат в двореца през тъмницата. Локи беше избягал през една изба в дъното на двореца, където имаше врата, водеща към тъмницата. Самата тъмница представляваше дълъг

лабиринт от подземия и промъквайки се през нея, Фин, Томас и хората им щяха да отклонят ударната мощ на голяма част от таласъмите.

Тове се беше нагърбил с най-тежката мисия. Той щеше да влезе през входната врата начело на екип от петдесет следотърсачи. Задачата му беше да вдигне максимално голям шум и да привлече вниманието на таласъмите към себе си. По този начин другите отряди щяха да могат да навлязат в тила на таласъмите, които в този момент щяха да бъдат заети с групата на Тове.

Дънкан беше пожелал да се присъедини към Тове, но аз го препратих в отряда на Уила. Към този момент нейната задача изглеждаше най-безопасна, въпреки че това усещане можеше да е измамно.

Работата на Локи беше да ме вкара в двореца и след това да отиде да помогне на Тове. Той не беше въодушевен от идеята, но знаеше, че няма никакъв шанс да ме разубеди да направя онова, което съм решила.

В дългата история на Трил ние никога не бяхме извършвали нападение. Независимо от предизвикателствата, пред които сме били изправяни. Набегът ни тази нощ беше единственото нещо, което Орен не очакваше, и може би това щеше да ни осигури достатъчно предимство, за да го победим.

Локи познаваше терена най-добре и затова караше нашия джип начело на колоната. Армията ни представляваше дълъг керван от кадилаци, напредващи към двореца на Витра. Когато наблизихме, той угаси фаровете и другите коли последваха примера му. После паркира на безопасно място до един хълм.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита ме Локи тихо, след като излязохме от колата.

— Да — казах. — А ти?

— Не и толкова, колкото бих желал — призна той.

— Просто ме заведи при Орен.

Погледнах назад към другите *трилове*, които слизаха от колите си. Фин вече бе повел отряда си нагоре по хълма, обяснявайки им как да проникнат. Локи беше показал подробни карти на водачите, преди да заминем, но не бяхме имали достатъчно време да запознаем с тях останалите.

— Наясно ли са всички какво да правят? — попитах, поглеждайки към Уила, Тове и Дънкан.

— Да, всичко ще бъде наред. — Уила протегна ръка и стисна рамото ми. — Само се пази.

— Готови сме — рече Дънкан с неспокойна усмивка.

— Не се прави на герой — казах му аз строго. — И се пази.

— Грижи се за нея — каза Тове на Локи.

— Ще направя каквото мога — отвърна Локи.

Почти всички бяха поели нагоре по хълма и беше време да се разделим. Локи и аз щяхме да влезем през един вход в далечния край на двореца. Маршрутът ни беше различен, а идеята беше да заобиколим таласъмите, така че да стигна до краля.

Вървяхме през гората, газейки през снега и пращащите клонки под краката ни. Стигнахме до малка дървена врата, която беше почти напълно скрита под утивни растения. Стъблата им бяха кафяви и изсъхнали, но въпреки това покрити с тръни, които раздраха ръката на Локи, докато ги избутваше настани.

Той отвори вратата, вмъкна се вътре и го последвах. Озовахме се в тесен, мъждиво осветен коридор. Подът беше застлан с червен кадифен килим, който заглушаваше стъпките ни. Докато вървяхме през плетеницата от галерии в задната част на двореца, чух далечен тътен и викове. Боят беше започнал.

Подскочих, когато нещо се стовари тежко в стената от дясната ни страна, оставяйки голяма пукнатина в дървото.

— Какво има от другата страна на тази стена? — попитах, сочейки пукнатината.

— Входният вестибиул. — Локи хвана ръката ми и ме погледна.

— Ако искаш да го направим, трябва да побързаме. Той ще ни чуе.

Кимнах и закрачихме по-бързо. Завихме на няколко пъти, преди да стигнем до едно извънредно тясно стълбище. Наложи се да се качвам почти настани, а стъпалата бяха толкова малки, че трябваше да вървя на пръсти.

На края на стълбището имаше врата и когато Локи я бутна, разбрах къде се намираме. Точно срещу нас беше двойната дъбова врата на покоите на Орен, върху която бяха издялани преплетени лози, феи и тролове. Коридорът беше пуст и грохотът на боя звучеше някъде далече.

Чу се кряськ, който като че ли беше на Тове, и след това целият дворец се разтресе.

— Върви — казах на Локи.

— Не искам да те оставям сама срещу краля.

— Не, мога да се справя. — Сложих ръка на гърдите му и го погледнах. — Нужен си им долу. Аз мога да се изправя срещу краля.

— Уенди, не — поклати той глава.

— Локи, моля те. Трябва да им помогнеш. Ти си силен. Те се нуждаят от теб — казах аз, макар да знаех, че това няма да го убеди. — Мога да те накарам да полетиш надолу по коридора, но това ще отслаби силата ми. Не ми се иска, но ще го направя, ако се наложи.

Очите му търсеха моите и виждах, че за нищо на света не желае да ме остави. Но не можех да му позволя да дойде с мен. Исках да е в безопасност или поне в по-голяма безопасност, отколкото би бил около Орен. А и приятелите ми действително се нуждаеха от него в схватката им с таласъмите.

— Мога да се справя — повторих аз. — Родена съм за това.

Макар и неохотно, той най-накрая се подчини. Целуна ме бързо и пламенно по устата.

— Ще им помогна и след това ще се върна при теб — каза той.

— Знам. А сега върви.

Локи кимна и се втурна по коридора. Поех си дълбоко въздух, обърнах се и тръгнах към двойната врата. Готова да убия баща си.

24

НАЧАЛОТО НА КРАЯ

Бутнах вратата и макар да не бях сигурна точно какво очаквах, онова, което видях, беше твърде различно. Орен беше буден и седеше на трона си. Носеше черен, сатенен панталон, а мантията му зееше отворена, откривайки голите му гърди, по което предположих, че допреди малко бе спал.

Седеше небрежно настрани, прехвърлил единия си крак над облегалката на трона. Пръстите му бяха обсипани с тежки сребърни пръстени и държеше в ръката си чаша червено вино, от което отпиваше по малко.

Огледах бързо помещението, търсейки с очи мечовете, за които ми беше казал Локи. Въпреки че всянакъв метал можеше да убие един *витра*, Орен имаше специален комплект мечове, изработени от платина и диаманти. Той ги използваше във всичките си екзекуции, за да е сигурен в тяхната надеждност.

— Дете мое. — Орен ми се усмихна по начин, който накара косата на тила ми да настръхне. — Ти се върна у дома.

— Това не е моят дом — казах, опитвайки се гласът ми да звучи уверено и решително. Зърнах мечовете, окачени на стената, с дръжки, инкрустирани с диаманти, и се почувствах малко по-спокойна.

— Имам чувството, че си ми довела гости — рече Орен, оставяйки думите ми без коментар. Той завъртя чашата си, наблюдавайки виното, което потрепваше в нея. — Би трябвало да изчакаш родителите ти да заминат някъде, за да си устройваш парти.

— Аз не си устройвам парти. — Опитите му да се шегува предизвикаха раздразнението ми. — Знаеш защо съм дошла.

— Знам защо според теб си дошла — поправи ме той. После се изправи и пресуши чашата си на една гълътка. Когато свърши, я захвърли настрани, разбивайки я в стената. — Но ако бях на твоето място, сериозно бих преосмислил нещата.

— Какво има да преосмислям? — попитах.

— Твоя план. — Орен тръгна към мен с типичната си походка на хищник. — Все още имаш време да изпълниш онова, което се бяхме договорили. Все още имаш време да спасиш себе си и приятелите си, но то не е много. Аз не съм много търпелив човек. — Той обикаляше около мен в широк кръг. — Ако не беше моя дъщеря, вече щеше да си мъртва. Дал съм ти повече, отколкото на всеки друг. И сега е моментът да ми засвидетелстваш никаква благодарност.

— Благодарност? — попита аз. — За какво? За това, че ме отвлече? Че избиваш народа ми? Че слагаш ръка на кралството ми?

— За това, че ти позволявам да живееш — чух дрезгавия му глас почти до ухото си и нямах представа как бе успял да стигне толкова близо до мен.

— Мога да кажа същото за теб — казах, изненадана от това, колко спокоен е гласът ми. — Аз ти позволих да живееш досега и ще ти позволя да живееш и в бъдеще, ако сложиш край на това. Ако ни оставиш на мира. Завинаги.

— И защо да го правя? — разсмя се Орен.

— Ако не го направиш, няма да имам никакъв друг избор — казах аз и в същия момент той застана лице в лице с мен. — И ще те убия.

— Забрави ли за нашата сделка? — попита Орен с кричащ усмивка и тъмни пламъчета в очите. — Забрави ли какво се договорихме, когато ми даде кралството си?

— Не, не съм забравила.

— Но просто реши да се отменеш от думата си? — попита той, усмихвайки се още по-широко. — Знаейки какво ще ти струва това.

— Няма да ми струва нищо — казах твърдо. — Аз ще те победя.

— Може би. — Орен като че ли се замисли над това за момент. — Но не и преди да изгубиш всичко.

— Това ли е твоят отговор?

— Питаш ме дали ще отстъпя и ще оставя приятелите ти да живеят щастливо до края на дните си? — каза той снизходително, но в следващия момент в изражението му настъпи рязка промяна. Лицето му стана сурово и думите му бяха изпълнени с жълч. — По-скоро ще съкратя дните ви и никога няма да отстъпя пред едно разглезнено момиченце като теб.

— Тогава не ми оставяш никакъв избор.

Призовах цялата си сила и се концентрирах над всичко онова, което бях научила. Вдигнах ръцете си с длани напред и насочих цялата си енергия към него. Знаех, че не мога да го убия по този начин, но се надявах да го обезсиля достатъчно, за да се доближа до него.

Косата му се разбърка, дори мантията му се изопна назад, но не се случи нищо друго. Използвах всичко, което имах, и долових някакво жужене в тила си, което ставаше все по-болезнено, докато фокусирах енергията си.

Но Орен дори не помръдна. Само усмивката му ставаше все поширока.

— Това ли е всичко, което можеш? — Той отметна глава назад и се разсмя, при което звукът отекна в залата. — Значи, доста съм те надценил.

Продължих да концентрирам цялата си сила, отказвайки да се предам дори когато болката в черепа ми стана непоносима. Всичко друго в стаята, вещи, книги и покъщнина, се разлетя, сякаш имаше торнадо, но Орен остана непоклатим.

Почувствах нещо топло и влажно да се стича по устните ми и разбрах, че от носа ми е потекла кръв.

— О, принцесо, скъпа — каза Орен с престорена нежност. — Ти се изтощаваш. Неприятно ми е да гледам как страдаш. — Той въздъхна, сякаш ме съжаляваше. — Затова ще сложа край на мъките ти.

Пристигни към мен и вдигна ръка. Удари ме в лицето с опакото на дланта си толкова силно, че полетях през стаята и се бълснах в стената. Всички предмети, които бях накарала да полетят, рухнаха на земята заедно с мен.

Локи се беше опитал да ме предупреди колко силен е Орен, но разбрах това едва сега. Имах чувството, че ме е ударил топуз за рушене на сгради. Тялото ми ме болеше ужасно от сблъсъка със стената и вероятно бях счупила няколко ребра. Кракът ми също беше изваден от строя, но имах късмет, че не си бях счупила врата.

— Неприятно ми е да ти причинявам това — каза Орен и поне в този момент не се усмихваше. — Но ти казах какво ще се случи, ако тръгнеш срещу мен.

Надигнах се до седнало положение и останах така с гръб до стената. Орен стърчеше над мен и аз се свих, очаквайки да ме удари

отново. Но вместо това той тръгна към двойната врата и я отвори.

— Доведете ми го! — извика кралят към коридора. Остави вратата отворена и се върна при мен. Прилекна и черните му очи срещнаха моите. — Предупредих те. Дадох ти шанс да се присъединиш към мен. Исках да бъдеш с мен, а не срещу мен.

— По-скоро бих умряла, отколкото да ти служа — процедих аз.

— Ще видим това. — Той протегна ръка, сякаш искаше да избърше кръвта от челото ми, но аз се дръпнах рязко назад, въпреки че това ми причини остра болка. — Е, добрата новина е, че няма да умреш сама.

Орен се изправи и отстъпи крачка назад. В същото време Кира и един друг витриец влязоха в залата, носейки Локи. Не бях виждала другия витриец преди, но той беше огромен исполин с вид на дивак.

Те буквально влечеха Локи. Държаха го за двете ръце и краката му се тътреха безволево по земята. Главата му беше отметната назад и от слепоочието му капеше кръв.

— Не! — изкрещях аз и Локи повдигна глава, когато чу гласа ми. Той погледна към мен и видях, че са го пребили почти до смърт.

— Съжалявам, Уенди — каза той само. — Опитах.

— Не — повторих аз и се помъчих да се изправя на крака. Тялото ми не се подчиняваше добре, но игнорирах болката. — Не, не го наранявай! Ще направя каквото поискаш!

— Твърде късно — поклати глава Орен. — Обещах ти, че ще те накарам да го гледаш как умира. И аз държа на думата си.

— Не, умолявам те — изплаках аз. Залитнах към един стол и се облегнах на него, защото не можех да се държа на краката си. — Ще направя всичко. Всичко!

— Съжалявам — рече Орен.

Той тръгна към стената, където двата дълги меча бяха единствените неща, които все още стояха на мястото си след бурята, която бях предизвикала. Той свали единия от тях, обвивайки длан около обкованата с диаманти дръжка.

Вдигнах ръка към него, опитвайки се да го спра с малкото сила, която ми беше останала. Някои от по-леките неща в стаята помръднаха — няколко листа хартия, една завеса. Забелязах също, че Кира трепна. Но Орен остана невъзмутим.

— Локи познава това острие отпреди — рече кралят, любувайки се на меча. — И има нещо подобаващо в това, да срещне смъртта си чрез него.

— Моля те. — Аз отпуснах ръката си безволево. — Ще ти се подчиня. Ще направя всичко.

— Вече ти казах. — Орен тръгна обратно и се спря пред Локи. — Твърде късно е.

Кира и другият витриец повдигнаха Локи и той изпъшка. По лицето ми се стичаха сълзи на безпомощност. Способностите ми не действаха върху него. Не бях достатъчно силна, за да го победя. И нямах какво да му предложа.

Без да откъсва поглед от мен, Орен вдигна меча и с бързо движение го заби право в сърцето на Локи.

25

СЪДБА

Кира и другият витриец веднага пуснаха Локи и той се строполи на земята. Те и двамата стискаха главите си и в първия момент не разбрах какво става.

Аз не мислех и не чувствах нищо, освен че бях разкъсана на две. Сякаш Орен бе изтрягнал сърцето от гърдите ми и като че ли никога през живота си не бях изпитвала толкова унищожителна болка и гняв. От мен струеше чернота, съчетана с неистова ярост. Дори не разбирах какво се случва около мен. Всичко като че ли плуваше в мъгла.

След това видях Орен, присвил очи, да докосва главата си и си спомних.

Аз правех нещо с ума си, когато бях изплашена или обзета от гняв. Това се беше случило веднъж, когато Тове се опита да ме събуди, и в по-лека форма, когато Елора измъчваше Локи.

Силният страх или гняв отключваше някаква скрита сила в мен, която караше хората да изпитват агонизираща болка вътре в главите си. Това обикновено траеше само няколко секунди, но аз никога преди не бях изпадала в такова изстъпление.

Веднага щом разбрах какво се случва, овладях това свое тайно оръжие и го насочих към Орен. В началото той изглеждаше объркан и само започна да отстъпва назад. Очите му бяха все така присвiti и бе наклонил глава, сякаш се взираше в някаква много ярка светлина.

Подсъзнателно знаех, че трябва да изпитвам болка, но не чувствах нищо. Тръгнах към Орен и той обхвата главата си с ръце. Падна на колене. Стенеше и умоляваше, но не разбирах какво казва.

Кира и другият витриец се бяха сгърчили на земята и Кира дори хлипаше. Тръгнах към Локи, отказвайки да приема истината, отказвайки да повярвам, че е мъртъв, и издърпах меча от гърдите му.

Леко приведена напред, тръгнах към мястото, където баща ми беше паднал на колене. Той притискаше силно ушите си с ръце.

Бръщолевеше нещо неразбираемо, но когато вдигнах меча над главата му, го чух да крещи:

— Накарай го да спре! Моля те! Накарай го да спре!

— Аз ще сложа край на мъките ти — казах аз и замахнах рязко с меча към врата му.

Извърнах се настрани, за да не гледам, но чух главата му да пада на пода.

Останах там, държейки меча, и обходих залата с поглед. Мъглата се беше разсеяла и болката се върна в тялото ми. Тялото ми пищеше в агония и краката ми всеки момент можеше да се подкосят под мен. Кира и другият витриец бяха спрели да се гърчат и седяха на пода.

— Вървете — наредих им аз, мъчейки се да си поема дъх. — Кажете им, че кралят е мъртъв.

Кира погледна към тялото на Орен с широко отворени очи и се подчини. Тя и другият витриец се изправиха с усилие на крака и избягаха от стаята, оставяйки ме сама с Локи.

Хвърлих меча и се спуснах към него, толкова бързо, колкото позволяващо разнебитеното ми тяло. Коленичих и взех главата му в скута си, но тя се люшна настрани. Гърдите му бяха изцапани с кръв и аз сложих ръка върху раната, опитвайки се да върна живота обратно в него.

— Не, Локи, моля те — зашепнах аз, докато сълзите се стичаха по лицето ми. — Локи, остани с мен. Моля те. Обичам те. Не можеш да ме оставиш така.

Но той не помръдваше. Не дишаше. Наведох се към него и го целунах по челото, докато хлипах, и дори нямах думи за болката, която чувствах. Безсилна да направя каквото и да е друго, се разридах.

— Боже мой, закъсня! — каза някой и когато се обърнах, видях Сара да стои на вратата. Тя погледна мъртвия крал, нейния съпруг.

Локи беше спасил живота й веднъж и тя беше лечителка. Сара беше единственият шанс, който имах, да го спася.

— Помогни ми — казах аз умоляващо и се опитах да повдигна тялото на Локи към нея. — Моля те. Трябва да му помогнеш.

— Аз... — Сара не каза нищо за момент и сетне се втурна към нас, коленичейки до Локи. — Не знам дали мога. Той може вече да си е отишъл.

— Моля те — изплаках. — Трябва да опиташ. — Тя си пое дълбоко дъх и кимна.

— Останала ли ти е някаква енергия? — попита Сара.

— Не знам — признах аз. Чувствах се слаба и напълно изтощена. Усилието да нараня Орен бе взело почти всичко от мен.

— Добре, помогни ми, ако можеш — рече Сара. Тя сложи ръката си върху моята ръка, с която притисках раната в гърдите на Локи. — Дай ми всичката си енергия, която имаш. Ще се нуждая от нея.

Кимнах и затворих очи, фокусирайки се върху нея и Локи. Усетих през ръката ми да преминава топло мравучкане, усещане, което познавах от случаите, когато бях лекувана. Но се случи и нещо друго. Почувствах го във вените си, сякаш през мен течеше някаква гореща течност, която се изливаше през върховете на пръстите ми.

След това го чух. Локи изпъшка силно и аз отворих очи.

Той си пое дълбоко въздух и по бузите ми потекоха сълзи на облекчение. Ръката на Сара беше все още върху моята и кожата ѝ бе станала сбръчкана и съсухрена. В косата ѝ изведнъж се бяха появили сиви кичури, а лицето ѝ бе видимо състарено. Тя беше дала на Локи много от жизнената си сила, за да го спаси.

— Локи — казах аз.

— Хей, принцесо. — Той се усмихна замаяно и погледна нагоре към мен. — Какво е станало?

— Нищо — усмихнах се и поклатих глава. — Вече всичко е наред.

— Какво е това? — Той хвана косата ми и я повдигна, за да мога да я видя. Една къдрица над челото ми беше станала съвършено сребърна. — Лягам да подремна, а ти цялата побеляваш.

— Ти не легна да подремнеш — засмях се аз. — Не помниш ли какво се случи?

Той сбърчи чело, опитвайки се да си спомни, и изведнъж като че ли му просветна.

— Спомням си... — Локи докосна лицето ми. — Спомням си, че те обичам. — Наведох се и го целунах силно по устата, а той ме задържа до себе си.

Сара беше твърде изтощена, за да използва лечителските си способности върху мен, но Локи беше почти като нов. Той ме грабна

на ръце и ме изнесе от покоите на краля. Сара тръгна с нас и отидохме да видим колко тежко е пострадал дворецът.

Кира очевидно беше казала на другите витрийци онова, което ѝ наредих, и чувайки, че кралят е мъртъв, те се бяха разпръснали. Малцината останали коленичиха пред Сара. Сега тя беше тяхна кралица, техен монарх и първата ѝ заповед беше обявяването на примирие.

Неколцина от нашите бяха загинали, макар и не много. Дънкан беше със счупена ръка, но се беше справил много по-добре, отколкото бях очаквала. Фин вероятно имаше мозъчно сътресение, но щеше да го преживее. Тове беше напълно невредим, а Уила се гордееше с бойните рани, които беше получила.

Въпреки загубите и пораженията, бях доволна. Бяхме свършили това, за което бяхме дошли. Бяхме избавили себе си и народа на Витра от потисничеството на Орен. Бяхме свободни.

ЕПИЛОГ

ЧЕТИРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Първите няколко седмици след нападението на Витра бяха тежки. Имах няколко счупени кости и рамото ми беше извадено. Толкова много хора се нуждаеха от лекарските способности на Аурора и Сара, че аз се отказах да ползвам помощта им. Щях да се излекувам по старомодния начин.

Всички смятаха, че се възстановявам много бързо заради витрийската си кръв, но тъй или иначе, тези няколко седмици не бяха никак леки. Те си имаха обаче и своите добри страни, като например това, че Локи се грижеше за мен през цялото време. Въщност той почти не се отделяше от мен.

Веднага щом бях в състояние да се държа на краката си, направихме погребението на майка ми. Цялото кралство се стече и за моя изненада дойдоха също кралят и кралицата на Канин и кралицата на Омте. Те пристигнаха, за да й отдават почит, но също и за да ни благодарят, че бяхме сложили край на тиранията на Витра.

Трил беше главният прицел на Орен, но ние не бяхме единствените. Едва на погребението, когато дойдоха толкова много хора, че улиците едва побираха тълпите, разбрах какво точно бяхме постигнали.

Чух от мои сънародници и дори от хора от други племена какво бе сторила майка ми, за да ги защити. Споразуменията, които бе сключвала, жертвите, които бе правила, и огромните й заслуги, за да бъде съхранен мирът. Елора бе дала много на хората и беше толкова вълнуваща да видиш, че те наистина са й благодарни.

Когато изгубих Елора, осъзнах важността на това, да имаш майка, и какво точно бе отнето на Рис. Въпреки начина, по който се беше държала с мен моята „приемна“ майка Ким, аз знаех, че всичките й действия са били продуктувани от любов — любов към едно дете, което никога не беше виждала.

Мат заведе Рис при Ким, която все още беше затворена в психиатрична клиника. Той се постара да оправи в някаква степен взаимоотношенията си с нея, макар и неохотно, но самият факт, че отиде да я види, все пак беше голяма стъпка напред.

Рис реши наесен да се запише в колеж недалече от болницата, за да може да посещава майка си по-често и да я опознае. Мат ми каза, че състоянието на Ким се подобрява и ако нещата продължават в същата посока, един ден може да я изпишат.

Мат обаче се върна във Фьоренинг. Той ми каза, че това е неговият дом, което ме направи много щастлива. Аз бях вече голяма и имах свое кралство, но въпреки това не бях готова да живея далече от брат си.

Ослина продължи да се възстановява и Мат отдаде много от времето си на този град. Неговите чертежи бяха забележителни и беше чудесно, че хората на Трил видяха на какво е способен един манкс.

Продължихме да се борим с предразсъдъците, макар да знаех, че трябваше да мине още много време, докато наложех идеята, че няма нищо нередно в това, всеки да живее с онзи, когото обича, независимо дали е *трил*, *манкс*, та дори и следотърсач. Но знаех, че сме на правилния път.

Бях сигурна, че по време на моето царуване щеше да стане законно всеки да може да се жени, за когото поиска. Уила, разбира се, се надяваше това да стане по-скоро, отколкото по-късно, но тъй или иначе, тя си търсеше сватбена рокля още от осемгодишна.

Тъй като се наложи да прекарам доста време на легло, тя получи много по-активна роля в нашето общество и трябваше да поеме много от официалните ми задължения. Което беше добре, защото имаше на кого да оставя управлението на царството, когато тръгнах на медения си месец.

Още преди погребението Тове и аз анулирахме брака си. Той настоя за това, защото по думите му моята аура и тази на Локи почти го заслепявали.

Тове прие прекратяването на брака ни много по-добре, отколкото самия ни брак, а аз го назначих за канцлер, защото той все още беше моят най-умен и най-доверен приятел. Знаех, че се среща с някого, макар да беше много потаен, но все пак се надявах, че скоро ще ми разкрие коя е избраницата на сърцето му.

След като победихме Витра, Томас отиде при семейството си, което живееше в друго племе, и не вярвах никога да се върне. Фин остана и пое задълженията на баща си като главен следотърсач.

Все още се чувствах странно, когато срещах Фин в двореца. Вече не го обичах, не и както преди, но като че ли винаги щях да държа на него. Той беше първата ми любов и имаше огромна роля в живота ми, за да стана кралицата, която бях днес.

В началото беше хладен и сдържан, но ледът между нас като че ли постепенно се топеше. Ние бяхме на път да станем приятели отново и това все пак беше нещо.

Веднъж го видях да флиртува с едно момиче от Ослина и очаквах да почувствам нещо като ревност, но това не се случи. Желаех на Фин единствено да бъде щастлив и честно казано, не мислех, че аз бях тази, която можеше да го направи такъв.

А Локи... е, той почти не се отделяше от мен след завръщането ни, но аз отказах да го допусна в леглото си, докато не направеше връзката ни законна. Което и стори.

Преди две седмици в градината под пролетните цветове ние направихме малко сватбено тържество, което беше много по-различно от първата ми сватба. Този път присъстваха само мои най-близки приятели, в това число и леля ми Маги. Но най-голямата разлика беше, че аз исках тази сватба и се омъжвах за мъж, в когото бях отчаяно влюбена.

Маги остана при нас няколко седмици и това беше прекрасно. Тя не можа да свикне напълно с всичко, което ставаше тук, но веднага се привърза към Рис. Слава богу, той ѝ се посвети изцяло през последната седмица от престоя ѝ, благодарение на което Локи и аз намерихме поне малко време за себе си.

За съжаление, времето никога не беше достатъчно. Нощите винаги изглеждаха прекалено кратки и слънцето като че ли винаги изгряваше твърде рано, когато бях все още сгушена в леглото до Локи. Той обичаше да се успива като мен, но не и в деня на заминаването си.

Локи вдигна транспарантите, за да пусне ярката утринна светлина, и аз стиснах очи, заравяйки лице във възглавницата.

— О, Уенди. — Той коленичи до мен на пода и бутна един кичур коса от очите ми. — Знаеше, че този ден ще дойде.

— Знам, но не исках да дойде. — Отворих очи, за да го погледна, усмихнат, макар и тъжен. — Не трябаше да ти позволявам да се съгласяваш.

— Ти не си в положението да ми позволяваш — засмя се Локи.
— Аз съм крал. Никой не ми казва какво да правя.

— Ти така си мислиш — пошегувах се аз, което го накара да се засмее още по-силно.

— Но ще станеш ли все пак да ме изпратиш, любима? — попита Локи. Той взе ръката ми и я целуна. — Ако не можеш, разбира се, недей. Знам как се чувстваш напоследък сутрин.

— Не, щом заминаваш, искам да се сбогувам с теб — въздъхнах аз. — Но по-добре побързай да се върнеш.

— Колкото мога по-скоро — усмихна се той. — Нищо на света не може да ме държи далече от моята кралица.

Отметнах завивките и отидох в дрешника да се облека. Предстоеше ни цяла церемония около заминаването на Локи, затова трябаше да си избера хубава рокля и щеше да се наложи дори да бъда с корона. Избягвах това всеки път, когато беше възможно, защото се чувствах глупаво с нея, но трябаше да я нося при официални случаи.

Локи беше вече облечен. Бях го усетила да става преди около час, но продължих да спя, защото напоследък се чувствах много отпаднала. Бих искала да кажа, че това се дължеше на дългите омайни нощи през нашия меден месец, но имаше и друго.

— Как се чувстваш тази сутрин? — попита Локи. Той се облегна на вратата, наблюдавайки ме, докато обличах една тъмна смарагдовозелена рокля.

— Ако не броим това, че съм тъжна, съм добре. — Вече бях облякла роклята, но не можех да дръпна ципа и затова се обърнах с гръб към него. — Малко помош, моля.

— Наистина тряба да си вземеш придворна дама — рече Локи, докато се бореше с ципа. — Тези неща просто отказват да работят.

— Затова са съпрузите — подкачих го аз. Той продължи да се бори с ципа и най-накрая успя да го вдигне. Но аз знаех какъв е проблемът и защо напоследък трудно обличах роклите си.

Все още зад мен, Локи се протегна, сложи ръката си върху пътно прилепващия плат на роклята ми в талията и ме целуна по рамото.

— Скоро ще трябва да им кажем — каза той, прегръщайки ме.

— Знам — въздъхна аз. — Но не и преди да се върнеш, нали? Не искам да се изправям пред това и да отговарям на всички въпроси, докато те няма. — Обърнах се, за да бъда с лице към него. — Което означава, че трябва да побързаш да се върнеш.

— Едва ли е нужно да ме увещаваш за това. — Той се усмихна и дръпна на шега сребърния ми кичур, който упорито отказваше да стои на мястото си.

Локи ме целуна силно, притискайки ме до себе си. Той все още караше коленете ми да се подкосяват. Очаквах, че това чувство ще отмине, но всеки път, когато ме докоснеше, то се връщаше отново и отново.

Тръгнахме към тронната зала за церемонията. Сара вече ни чакаше заедно с Фин, началника на стражата в двореца, и Тове, канцлера на кралството. Сара беше пристигнала предишната вечер, за да пътува с Локи като жест на солидарност.

Седнахме на троновете си и изчакахме да се съберат всички, които бяха поканени да присъстват на церемонията. Предишната вечер се бях срещнала с маркиз Бейн, за да преговорим правилните думи, които трябваше да произнеса. Изключително рядко се беше случвало в историята ни две кралства да се обединяват, но въпреки това очевидно имаше установен ред, който трябваше да следвам.

След като всички вече бяха тук, Локи и Сара заеха местата си пред мен. Аз се изправих и се постарах да изрецирам без грешка думите, които бяхме репетирали с Бейн. Мисля, че обърках нещо по средата, но успях да предам основната идея, която беше, че кралствата Витра и Трил се обединяват и дават тържествено обещание да работят заедно за тяхното общо благодеенствие.

Като част от договора, който сключихме, Локи трябваше да се върне временно в кралство Витра, за да помогне за неговото възстановяване. Тяхното общество се беше разпаднало, след като убих краля им. Сара правеше всичко по силите си да възстанови реда, но без външна намеса, това нямаше да бъде възможно.

— Щом и двете страни са съгласни да работят в мир и взаимно уважение, обявявам този съюз за склучен — казах аз, завършвайки церемонията. — Оттук нататък... можете да работите заедно.

— Благодаря. — Сара събра полите на роклята си и направи реверанс.

— Благодаря. — Локи се поклони с лека усмивка на лицето.

— И няма да те има само две седмици, нали? — попитах го аз, вече извън церемонията.

— Две седмици са абсолютният максимум, след което веднага ще се върна при теб — увери ме Локи.

— Обещавам да не го задържам повече, отколкото ми е нужен — добави Сара. Очите й бяха сърдечни, когато ми се усмихна. Не исках да й отстъпвам съпруга си, но тя му беше спасила живота. И щеше да бъде по-добре, ако Витра станеха наши съюзници, вместо наши врагове.

Локи ме целуна, макар това да беше извън общоприетите норми. Кралят и кралицата никога не трябваше да дават външен израз на привързаността си един към друг, но Локи нарушаваше това правило, колкото може по-често. Въпреки че и самата аз не полагах големи усилия то да бъде строго спазвано.

— Върни се бързо при мен — прошепнах аз.

— На твоите заповеди — усмихна се Локи.

Когато се обърна да тръгне, аз почувствах познатото пърхане в стомаха си. Това не беше от обич към Локи, а нещо различно, нещо живо вътре в мен. Сложих ръка на корема си, сякаш опитвайки се да успокоянякого там.

Нощта, която бях прекарала с Локи, докато бях още омъжена за Тове, бе довела до малка изненада. Бях казала на Локи още преди седмици и макар и двамата да бяхме уплашени, бяхме и немалко развлечени. Предстоеше ни за първи път да станем родители, но ние щяхме да бъдем и първият крал и кралица на Трил, които щяха да бъдат истински родители. Моето дете нямаше да бъде подменено.

Знаех, че обичаят да подменяме децата си нямаше да изчезне изведнъж. Нашето общество се нуждаеше от много реформи, преди всичко да се промени и преди да престанем да бъдем зависими от парите, които тази практика ни носеше.

Но ние работехме върху това всеки ден, Локи и аз, Уила, Тове и дори и Фин. Ние щяхме да превърнем Трил в нещо, което той трябваше да бъде от много отдавна. Забележителен народ, който цени високо сам себе си и своя живот.

Щях да направя този свят по-добро място, независимо дали на някой това му харесва, или не. Точно затова е забавно да бъдеш кралица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.